

Валія Киян,
Юра Лоцький

Акт правди

Видавництво «Крок»
Тернопіль, Україна
2016

Співавтори Валія Киян і Юра Лоцький познайомилися по інтернету. Валія живе в Києві, Юра в Лодзі, спілкуються в онлайн. “Акт правди” це четвертий плід їхньої співпраці. Перша книга “Правда про секс. Ілентина”, друга — “Віртуальний Іван”, третя — “Знищити в онлайн, або кінець Казанови” розповідають про секс знайомих і незнайомих авторам людей, а також змальовують сексуальні мрії Ілентини. В четвертій книзі події розвиваються далі. Автори продовжують тему сексуальних стосунків.

Книга розрахована на широке коло читачів дорослої аудиторії.

Дякуємо друзям реальним і віртуальним, дякуємо знайомим і незнайомим людям, всім хто поділився з нами своїм здобутим сексуальним досвідом, хто мав таку сміливість.

Дякуємо художникам, які дали дозвіл ілюструвати книгу своїми творчими роботами.

Всі події і персонажі в книзі видумані і всяка подібність з реальними може бути тільки випадковою.

ДО ЧИТАЧА

Ця книга написана, як і три попередні, далеко до листопада 2013 року, ще до “Майдану” і війни. Тому тут немає жодного слова про російську агресію і окупацію. В авторів не доходили руки опублікувати твір раніше. Останнім часом писали короткі оповідання на злободенну тему. Зараз, коли дійшла черга до роману “Акт правди”, вирішили нічого в ньому не змінювати. Тому в тексті збереглися довоєнні вирази, а також ставлення до росіян і кримчан. Читач узнає про буденне життя і проблеми сексуальних стосунків в довоєнний час.

Автор роботи Є. Смаж

Я, Ілентина, на сайті називаюся Іван, всі мої віртуальні друзі вже знають, хто я насправді. Чому це так? Читайте про це в наших попередніх романах. Зараз я зайнята іншим. Ми й далі з Мовчуном пишемо про секс. Мовчун взагалі непередбачуваний, то ми активно працюємо над романом, то він на кілька днів зникає з сайту. Продовжую записувати розповіді людей знайомих і незнайомих, який секс вони мали та що він для них значив. А ще є віртуальність, де можуть існувати сильні почуття.

1

Реальність.

На сайті потроху все втихомирилося. Після шоку, коли оголосила друзям, що я жінка Ілентина, все поволі ставало на свої місця. Жінки, які активно добивалися мене як Івана-Арія, не посміли припинити контакт зовсім, тільки звели його до мінімуму. Тиха тільки зрідка хвалила фото, які отримувала від мене на свою сторінку, на інше не мала часу. Вода показувала свою толерантність, щоб не було дискримінації мене як жінки,

щоранку віталася зі мною і бажала гарного дня. Сабріна і Руна майже перестали виходити на сайт. Не змінилося спілкування тільки з Кицею, до мене вона залишилася такою, як і була, експресивна, безпосередня, щира і непередбачувана. Мовчун звично мовчав, у нього на сайті появилася нова приятелька, журналістка з Кракова. Це до неї він їздив на початку осені, там тоді була її авторський зустріч. В неї сторінці на сайті Мовчун вивісив своє фото і фото її друкованого твору «Листи не зовсім службові. До неіснуючого приятеля» мініатюра. Під своїм фото Мовчун подякував їй за “перлинку в мушельці”. До мене не писав нічого і тільки дуже рідко помічав мої знаки уваги. Часто писав мені коментарі мій новий приятель Кучер, його навіть забавляло, що під чоловічим іменем пише жінка. Ще писала до мене приятелька з Берліну Тайга, російські пісні і мультфільми навівали їй спогади дитинства. З Пернатим стикалися у спільних друзів, він робив вигляд, що мене не бачить, якийсь час я була з ним обережна, а потім перестала звертати увагу. Зі мною став дружити молодий поляк Кубіца, тепер кожного нового друга я відразу попереджала, хто я є. Кубіцу це не засмутило, навіть зрадив. Тепер в коментарях Кубіца, прощаючись, міцно стискав мене і цілував віртуально, збоку то виглядало трохи екзотично. Життя на сайті продовжувалося, в цілому все було нормально, тільки дуже знизилася сексуальність в спілкуванні.

Стабілізувалися стосунки й з тими, які від початку знали хто я. Юзліс довго впирався, а потім став таки моїм другом, хоч і далі вважав, що з жінками дружити не можна, просто для мене зробив виняток. Ще моїми друзями стали Петер з Одеси, Ялтин з Ялти та Нікі з Києва і звичайно поляк Барин, який і далі вчив мене польської мови. Дружити з чоловіками в мене виходило ліпше ніж з жінками.

Як моя любов до Мовчуна? Вона лишилася такою, як і була. Його мовчанка любові не шкодила, можливо навіть навпаки. Розуміння, що він мене не любить і я йому не потрібна, також не шкодило. Що він шукав і чого хотів, Мовчун ні від кого не приховував, всім волав про те, що хоче сучасні дорогі протези і нічого більше. Чи остаточно зважився Мовчун бути зі мною співавтором, не знаю, не відповів. І тільки на лист де запитувала, яке ім'я дати його прототипу, та просила дозволу фантазувати еротичні сцени з ним в віртуальності, відписав.

— Згода. Моє ім'я, Мовчун. Пришли, як можеш, цілий текст книжки, — попросив. Здивувалася, бо коли писала йому лист, на відповідь не розраховувала. Ледве стримала себе, щоб відразу весь текст книжки не послати. Там ще потрібно було розібратися з іменами, тільки це й зупинило мене. Життя продовжувалося.

Реальність. Минуле.

— Заспокойся. Сприймай це, як ще одне випробування.

Кізенька пробувала втішити ЯКУСЬ. Дивилася, як та біла мов стіна, тримала в руках два листочки. На одному написано: «Дякую тобі за подарунок. ХТОСЬ.» На другому: «Ви повинні явитися в поліклініку в кабінет N28». В ЯКУСІ дрижали руки і губи.

— Він повинен був приїхати о п'ятій. Я вийшла до магазину купити печиво до кави. Приходжу, а тут це, — слів ЯКІЙСЬ забракувало, тільки потрясла листочками.

— Вгамайся! Про який подарунок мова. Що ти йому дарувала?

— Нічого.

— Може має на увазі секс? Секс у вас був?

— Був дин раз.

— Думаєш, він підчепив десь венеричну хворобу і думає, що заразила його ти?

— Не знаю.

ЯКАСЬ тупо дивиться на виклик до поліклініки. Кізенька забрала листочки в неї з рук.

— Пішли в поліклініку. Взнаємо в чому справа. Якщо він захворів, тобі також перевіритися треба. Чим швидше підеш, тим менше буде нервів потрачених. Я піду з тобою, почекаю в коридорі. Не зрозуміло тільки, чому викликають в дитячу поліклініку, — замислилася Кізенька. ЯКАСЬ взяла листочок, прочитала. Дійсно, викликали до дитячої поліклініки. Це трохи дало надію, заспокоїлася. Прийняла душ, зібралася, разом з Кізенькою пішли. Зайшла в кабінет.

— Сядьте, почекайте, я зараз відпущу пацієнта, — сказала лікар, не хотіла говорити в присутності іншої людини. Нервова напруга ЯКОЇСЬ сьгнула апогею. Дочекалася.

— Ви будете родити? — запитала медсестра, відмічаючи галочкою в себе в журналі.

— А що? Потрібно? — ЯКАСЬ розгубилася зовсім і тепер уже не розуміла нічого. Лікар здивувалася і також перестала що-небудь розуміти.

— Як ви хочете. Ви хочете родити? — великодушно дозволила лікар.

— Не знаю. А що? — відповіла ЯКАСЬ.

Лікар не знала, що сказати далі. Мовчала і думала. Потім вирішилася.

— Ви зараз вагітні? — запитала.

В мізках ЯКОЇСЬ стало коротке замикання. Очі зробилися як блюдця. Дивилися з лікарем одна на одну.

— Думаю, ні. Я не розумію, що сталося, — спромоглася на слова ЯКАСЬ.

Лікар також не розуміла. Взяла в себе а столі листочка, прочитала.

— Ось написано, що ви вагітна, стоїте на обліку по вагітності, а ми повинні провести з вами розмову, підготувати до годування груддю.

— Це не я. Тут трапилася помилка, в мене інша адреса, — зраділа ЯКАСЬ. Полегшено зітхнули обидві.

— Тоді вибачте. Покличте наступного пацієнта, хай заходить.

Ледве, майже з третьої спроби, ЯКАСЬ змогла розповісти Кізоньці, чому викликали в дитячу поліклініку. Її душив істеричний сміх.

— Це була помилка! — повторювала і повторювала ЯКАСЬ.

— А ХТОСЬ тобі за що подякував?

— Не знаю. Може за секс. Ліпше б він не дякував, сексу я з ним більше ніколи не захочу.

Реальність.

— Привіт, Устина!

Я подзвонила Устині. Ми давно не говорили з нею. Я бачила її на похоронах Амазонки, не підійшла, не могла тоді підійти. Тепер хотіла поговорити з нею на тему сексу. На запитання, що вона думає на цю тему, отримала коротеньку лекцію про секс в нашому житті. Гарно викладену громадську думку і нічого особистого. Інтим, то не для обговорення.

— Людина в житті якої не було сексу, неповноцінна, вона не пройшла свій розвиток повністю. Звичайно, секс дуже важливий в нашому житті, але найголовніше, це — почуття. Ми вже немолоді з чоловіком і все таки секс для нас важливий. Для люблячих людей в сексі дозволено все, немає ніяких обмежень. Ти запитала, як я до цього відношуся, я тобі відповіла, а більш детально я не хочу говорити, це все рівно, що пустити до себе в ліжку третю особу.

— Зі своїми синами ти на тему сексу говориш?

— Ні. То делікатна тема. Пробувала раз поговорити, але вони соромляться і мені ніяково, вони ж хлопці. Сказала їм якимось, щоб користувалися презервативами, так вини мені, щось такого, ніби, самі знаємо, вже не маленькі, — розповідала Устина.

— Розкажи про свій перший сексуальний досвід, — попросила я.

— Ти ж пам'ятаєш, Ілентина, як ми були виховані в той час. Тоді тема сексу була заборонена і потрібно було соромитися, ми про секс нічого не знали. Я міська дитина була, але бачила, як там котики, голуби, собачки щось таке роблять. То було все моє знання на ту тему. Перший секс був з моїм першим чоловіком, ми зробили це до шлюбу, але вже знали, що одружимося.

— Де це було?

— В нього в квартирі. Його батьки поїхали на дачу. Він був дуже делікатний і все в нас було добре. Щоб якогось такого надзвичайного

задоволення, то ні, але було приємно. Я соромилася, була скована, прикривала себе простирадлом, щоб нічого не показати. Це тепер я не соромлюся, якщо чоловікові подобається, то чому соромитися.

— У вас все гарно вийшло з першого разу? Бо в деякого це робилося не за один раз.

— Все було добре відразу. Я ж говорю, мій перший чоловік був дуже делікатний. Мені було майже не боляче і крові не було. Вже потім я прочитала, що плівка буває півмісяцем і просто розтягується. Муж тоді був дуже гордий, що не завдав мені болю. Мені везло на чоловіків.

— Розкажи що в тебе було самого надзвичайного в сексі.

— Ілентина, інтимні речі я не розповідаю. Моєму чоловікові це б не сподобалося, він і так мені часом робить зауваження, що говорю зайве. А я не можу весь час себе контролювати, то можна говорити, а то ні. Сама знаєш, як це, коли жінка розговорилася. Секс у нас зараз є і дуже цікавий, мій чоловік великий вигадник. Якщо раніше я була то стомлена, то голова боліла, то місячні, так зараз — тільки насолоджуйся. Не має відмови, ти ж знаєш скорпіонів, які вони до сексу, це, здається, самий сексуальний знак. До якого віку секс буде актуальний я не знаю, але думаю, що не має обмежень, не має якоїсь межі, за якою він уже не потрібний.

Устина розповіла мені на цю тему анекдот, в якому і 120 річна бабця займалася сексом.

— Якщо на цю тему поговорю з твоїм чоловіком? — запитала я Устину.

— Це ти з ним вирішуй, якщо він захоче. На цю тему вже стільки книжок написано.

Устина назвала мені книги, які в неї є на тему сексу. Запитала мене, що хочу показати я в своїй книзі. Критикувала сучасну розбещену молодь, дуже впевнена, що в свій час ми були не такі. Стримала її, пояснила, що описую тільки власні конкретні думки й відчуття, свої та співбесідників, без узагальнень. Розповіла Устині про співавтора Мовчуна.

— Він має видавництво? — запитала Устина.

— Ні, немає.

— Має гроші, щоб видати ту книгу? — перевірила іншу версію моя співрозмовниця.

— Та ні, мабуть голий, як церковна миша.

— То для чого він тобі? І не пише і нічого немає, — підвела підсумок Устина.

— Фантазує гарно. Знаєш, розумних людей мало, — захистила я, як могла свого співавтора. Устина була розсудлива і поважна, про любов до Мовчуна я не насмілилася їй говорити.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Запитає мене, який секс я б хотів, а я відповідаю — оральний. Вона мені — ну то прошу!

— Барин, любиш оральний секс отримувати чи робити?

— І то і інше! Є така позиція 69, знаєш?

— Знаю.

— До мене приїжджала жінка, я говорив тобі, та що була весь час скупчена, з якою в сексі не можна говорити, щоб не розпорозити. Ми з нею любили ту позицію. Спочатку вона не вміла робити оральний секс, я її навчив. Ми разом йшли до ванної, хлюпалися там милися, потім голенькі йшли в ліжечко і починалося.

Надівши навушники, я говорила з Бариним по скайпу. Він викликав мене на зв'язок, пославши “стрілку” мобільним телефоном. Був вихідний день, урок польської мови у вихідні дні не планувався. Просто Барину хотілося поговорити, він сидів один дома, а погода була бридка. Подивився спортивні змагання по телевізору, засмутився, бо ведучий спортсмен зламав ногу, посковзнувшись у ванній.

— Барин, розкажи мені про Пані Ковальську, — попросила його, щоб про щось поговорити.

— Та... Не говоримо ми з нею. Вона має якісь проблеми. Хай вирішує їх, навіщо мені то. Я був написав Лесі. Вона відписала. Я написав, що якщо мене їй хтось обмовив, то могла б запитати в мене, як то є, а не вірити комусь відразу. Відповіла, що ніхто не обмовляв мене, але вона побачила який я скнара. Знаєш, чому так подумала? Було так, я приготував до частування вино напівсолодке, тістечка, шоколадку і ще якісь солодощі. Вона приїхала, також мала шоколадку до столу. Як і повинно бути, я її шоколадку розгорнув, поклав до споживання, а свою відсунув на край стола. Могла би взяти, як би хотіла. А виявляється вона була голодна, від ранку нічого не їла. Звідки ж я то міг знати? А цілувалася гарно, так з язиком. Говорить, що попросила поїсти в тих людей, до яких пішла. Тепер Леся на мене ображена.

— Могла б сказати тобі, що голодна, — згодилася я.

— Може їй подзвонити? — порадився зі мною Барин.

— Подзвони.

— Подзвоню, потрібно подумати, що сказати. Я ще був написав Халінці і вона мені відписала. Пропонував зустрітись в неї, або в мене.

— Що відповіла?

— Не може зараз, дочка в неї хворіє грипом, має температуру. Можливо зможе наступного тижня, але то навряд, в дітей починаються канікули, її дочка буде дома. То я зараз до Лесі подзвоню.

— Дзвони.

Барин вийшов зі скайпу, подзвонив, я чула віддалену розмову. Через якийсь час повернувся на зв'язок, веселий, але не зовсім задоволений.

— Потрібно їй дати час, щоб трохи відійшла, бо є ще ображена. Але відійде і буде з Бариним мати секс, — сказав результат розмови.

— Чекай, Барин, ти ж говорив, що вона занадто худа для тебе? І до тебе пише Халінка.

— Таки Леся худа, але цілується ладно. Халінка також худа, трохи грубіша від Лесі, але худа. Не хочеться ніяку пропустити, — пояснив мій співрозмовник.

— Барин, як так?

— Мабуть я є розпуста.

Там у себе Барин випив склянку віскі, його розмова стала більш неконтрольована, почав мріяти, щоб такого він робив би з тими жінками, Лесею, або Халінкою. Я попрощалася з ним, мені нецікаво говорити з п'яним чоловіком.

Реальність.

— Ти зараз вільна, Устина?

— Якщо швидко, то кілька хвилин маю. Домовилася з сусідкою, йду вигулювати з нею собаку.

— Тоді я тобі передзвоню. В якій годині можна подзвонити?

Устина називала мені годину. Я поклала трубку, випила каву, потім підготувалася до розмови, Устина не дуже хотіла говорити на тему сексу. Передзвонила їй, вона була недосяжна, трохи чекала і подзвонила ще раз.

— Добре, Ілентинко, можемо трохи поговорити, але мені не має що тобі сказати.

— Устинко, я не камасутру пишу, мені не потрібні пози і деталі, мене цікавить емоційний стан і відчуття.

Навела кілька прикладів з раніше записаних мною розмов. Устинка все розуміла, але вагалася.

— Я не одна. Я одружена, маю чоловіка, він не любить такі розмови. В нас з ним було багато цікавих романтичних сексуальних пригод. Він також не розуміє сексу без почуттів. Олег ніколи не був і не міг би бути зі шлюхою, для сексу йому потрібна велика довіра до партнера. Запиши його номер телефону, поговори з ним сама. Тільки цього тижня він не матиме часу. І хочу тебе попередити, навряд чи він захоче щось розповісти на тему сексу.

— Я спробую, подзвоню коли він буде вільний і матиме час. Устинка, скажи, як ти розповіла своїм синам звідки беруться діти?

— Це було так давно, що я не пам'ятаю. Мабуть їм розповіли в школі, на біології була така тема.

— Біологія, це десь уже в п'ятому класі, а діти цікавляться цим питанням і тим яка різниця між дівчатками та хлопчиками набагато раніше.

— Не пам'ятаю, Ілентинко. Хіба що в них запитати?

— Запитай! Потім розповіси мені, я до тебе задзвоню.

Устинка нехотя згодилася і сказала, мені коли до неї можна буде подзвонити.

Реальність.

Барин перед уроком польської знову розповів мені останні новини по листуванню з жінками.

— Халінка написала. А Леся то є мавпа, дурна мавпа. Я її написав, а вона не відписала. Може її подзвонити?

— Подзвони, Барин.

— Але я маю тільки номер її мобільного телефону, не домашній, це буде дорого.

— Напиши їй ще.

— Не хочу зараз, потрібно подумати, можливо завтра напишу.

Барин дуже незадоволений, що жінки багато часу витрачають на своїх дітей і забувають, що вони потребують сексу. Він переконаний в

тому, що жінка дуже потребує сексу. І якщо якась жінка, красива звичайно, звернеться зі своєю потребою до нього, то він з радістю, допоможе їй в задоволенні тієї потреби. І все таки Барин має сумніви до цих жінок.

— Вони мабуть хочуть знайти когось, хто б їм допомагав? — висловила я свої здогадки.

— Звичайно. Вони хочуть жити сім'єю, — згодився Барин. Допомогати фінансово жінці, чи створювати є нею сім'ю Барин не хотів.

— Але Леся так гарно цілується. А Халінка мала тридцять років заможества, це великий стаж. Вона може багато чого вміти, чоловік міг її навчити, — Барин мріяв і озвучував свої мрії. Як би йому було добре, якби якась з жінок приїхала до нього і сказала:

— Баринчик, я хочу сексу!.

Тоді б він відповів їй:

— Ну то прошу! Май секс зі мною!

Але це тільки його мрії. Ніхто з жінок, поки що, не спішив ошчасливити Барина сексом. Леся і Халінка займалися своїми дітьми, не до сексу їм було, не мали часу.

Реальність.

— Натече на підлогу. Сніг розтане, — Адам подивився на Ілентину з запитанням. Колеса велосипеда були обліплені снігом.

— Заходь. Постав його в коридорі.

Поставив велосипед, подивився на взуття, подумав, зняв черевики, надів капці.

— Якщо ви хочете про відчуття в сексі, то я не знаю, що вам розповісти, — сказав Адам.

— Хотіла запропонувати тобі чай, але згадала, ти від стоматолога зараз, — сказала Ілентина.

Адам скривився і зітхнув.

— Мабуть чай можна, — вирішив.

— А я же пломба?

— Що її берегти, тимчасову пломбу?

— Тимчасова?

— Лікар поклала ліки, щоб убити нерв. Дуже болючий зуб. Ще потрібно буде робити операцію з зубами мудрості, мабуть прийдеться їх вирвати, — Адам знову зітхнув. Ілентина поставила чайник, запитала який чай заварити, заварила.

— Розкажи про секс так, як ти його розумієш, як хочеш, так і розповідай.

Сіли пити чай.

— В мене секс зараз фактично на “нулі”, — сказав Адам.

— На нулі з ким?

— З Інгою, звичайно. Дуже рідко. Як Дева поїхала в мене поки що нікого немає. Я розумію, що з часом секс буде, звичайно. Але так, просто секс, не хочу, мені потрібне розуміння.

— Любов? — запитала Ілентина.

— Що таке любов? Любов має почуття власника! — слово любов чомусь дратувало Адама. Він попросив до чаю мед, бо не вживав цукор. Поклав ложечкою в чай.

— Любов не має почуття власника, це інше почуття, — сказала Ілентина. — Ми, можливо по різному розуміємо слова.

— Можливо, — згодився Адам.

— Тобі ще щось дати до чаю? — спитала господиня.

— Ні, не потрібно.

Адам подивився, що ще було на столі і розповів, які шкідливі ці продукти для людей. Переконавав, що людина є тим, що з'їдає. Говорити про це міг довго, та Ілентина не підтримала таку тему і повернулися до сексуальної.

— Любов, це не так просто, при цьому є проникнення, приростання один до одного. Потім, коли розлучаєшся, дуже боляче, бо відриваєш живу плоть. Я коли з Даньою розстався, — сказав Адам і замовк, долив кип'ятку в кружку, переставив на столі предмети, дав собі час подумати.

— Я жив, ходив, робив щось і думав, що все нормально, а нормально не було. Я не був цілим і мені це боліло. Більш менш нормально стало тільки років через три. Секс може бути і самоціллю, секс ради сексу. Залежить в якому віці. Я тоді був молодий. Це як було — на медогляді один лікар сказав, що як не зробити мені операцію, то буду безплідним. Операцію не зробив, я повірив що безплідний. З Даньою ми жили в відкриту, ніяк не береглися, кілька років жили. Вона не вагітніла. Я був впевнений, що безплідний. Я не тільки з Даньою так, з іншими дівчатами також не берігся. А потім виявилось, що я дуже “плідний”. Одна дівчина сказала, що зробила від мене аборт, мене навіть не повідомила, розповіла, як уже пройшло півроку після абарту. І якраз в цей час Світлана говорить, що завагітніла від мене.

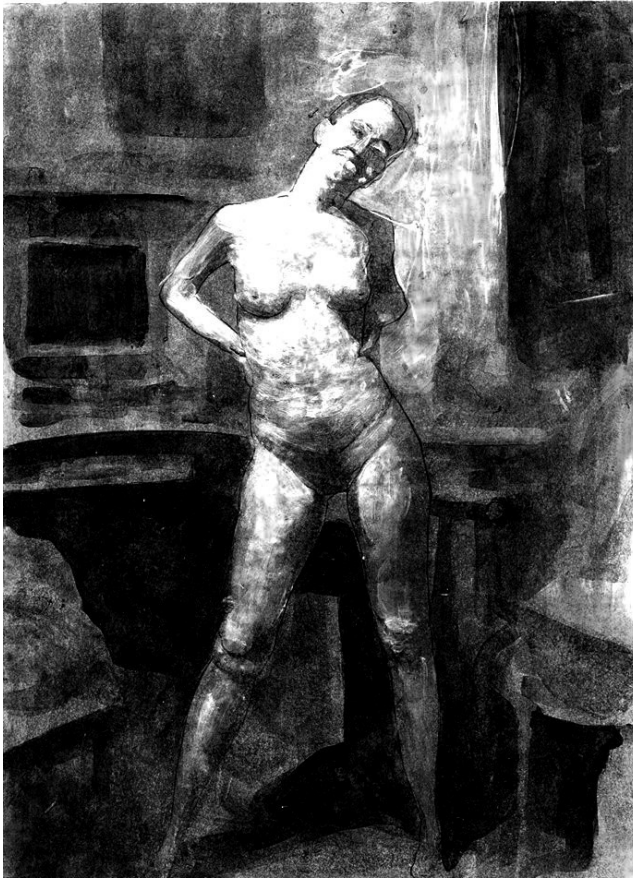
Ілентина знала продовження цієї історії, не розпитувала. Після всіх митарств Адам одружився з Світланою, що б ростити дитину, але пізніше вони розлучилися. Розрив з Світланою був не таким болючим, як з Даньою, Адам уже не дозволяв собі так закохуватися і приростати. Від цього розриву більше боліло Світлані. В Адама з'явилися нові жінки. Він не користувався презервативами, не подобалися вони йому, а щоб виправдати себе, критикував всі протизаплідні засоби.

— Не можна позбавляти шансу появитися на світ новій істоті, сперматозоїдам потрібно дати шанс, — переконував Адам співбесідницю.

Адам захопився індійською філософією. Тепер від нього завагітніла Інга, став жити з нею в цивільному зв'язку. Коли в майстерні Адама з'явилася Дева, його наступна пасія, Інга була шокована, але вона, це не Світлана, не прогнала Адама. Вона його не відпустила, народила ще одну дитину. Деві крити було нічим, не вагітніла, мала з цим якісь проблеми, тому всіляко показувала свою толерантність, бавила дітей Інги, поки та малювала. Інга навчалася в художній академії, допомогу суперниці використовувала максимально. Адама все влаштовувало, дві жінки гляділи його дітей, секс з Девою йому подобався найбільше. Мабуть Деву щось не влаштовувало, одного разу вона не попередивши виїхала з його майстерні, втекла.

— Ви не використовуєте протизаплідні засоби. Ти хочеш ще мати дітей? — запитала Ілентина.

— Як що будуть, то будуть, я не думаю про це. Треба думати про сьогодні, а то вже майбутнє. Не потрібно жити майбутнім, — відповів Адам.

Автор роботи Д. Корнієнко

Реальність.

— Ну от все прояснилося, Леся мені написала.

— Що написала, Барин?

— Написала мені лист. Зараз я розповім тобі докладно, — Барин, як завжди перед уроком, розповідав мені новини дня.

— Леся мене перепросила, що подала мені надію. Вона має коханця для довгострокових стосунків. Він хоче взяти її разом з дочкою на своє утримування. Написала, що в сексі він є супер.

— Так що ж вона ще шукає?

— Шукає когось, хто був би мудрий, щоб можна було поговорити. Але пише, що я їй не підійшов. Для чого ж тоді цілувала? Я ж відчував вона була запалилася тоді, секс був можливий, якби я дуже захотів. Але, нічого про те говорити. Той її кавалер хоче сталий зв'язок, а вона не хоче. Як то буває. Приїхала, цілувала і я їй не підійшов, дивно.

— Барин, вона шукає любов, — сказала я.

— Так мислиш? А Халінка мене кохає! Я написав до неї листа і вона мені відписала. Жінкам потрібно писати, що хочеш сексу, вони й самі хочуть. А я, глупий, боюсь, соромлюся. Я з Халінкою писав в онлайні. Вона мені пише, що ще в ліжку після нічної зміни, а я їй, що хотів би до неї під ковдру. Тоді Халінка цілий рядок знак питання виставила. А я, мов, тільки зігріти, нічого більше.

Барин детально переповів мені весь діалог, а про що помріяла Халінка повторив двічі.

— Жінкам потрібно говорити прямо, що хочеш з ними сексу, — наголосив Барин.

Я не стала говорити Барину, але подумала, жінки бувають різні, тільки інші його не цікавили, він знайде таких, яких шукає. Барин ще говорив мені, як він спілкується з жінками в чаті, як уявно роздягає їх.

— Я їм пишу: «Серденько, кохана, підними руки до гори, я зніму з тебе суконьку. На тобі тут ліфчик застібнутий дуже тугісінько, може допоможеш мені його зняти з себе? Ні? Ну то я вже справився сам. Які в тебе гарні груди!» Жінкам подобається так, як я пишу.

— Що вини у відповідь пишуть? — запитала в Барина.

— Пишуть, як вона, ніби бере мене за мого малого рукою легенько рухає і от уже й головка показала. Але то цікаво писати не листами, а в чаті онлайн.

Потім в розмові Барин вийшов на тему презервативів. Він ними не користувався і тому в нього їх не було.

— Ти був запросив Лесю, а презервативи не купив? — запитала.

— Так, не купив. На голого ліпше. Жінки також можуть берегтися, є протизаплідні таблетки, тощо.

— Але таблетки не захищають від хвороби, — застерегла Барина.

— Та хвороба, Ілентино, поки її виявлять, може пройти років десять, мені тоді вже буде все рівно. Бачиш, ти говорила, що я пишу відразу багатьом жінкам, а вже одна відпала. Маю тепер тільки одну Халінку. Вона свій профіль з сайту вже усунула. Так жінки роблять, знайшла, що хотіла і профіль усунула. Халінка знайшла мене — пропав я!

— Ти свій профіль не усунув, Барин? Пишеш ще комусь?

— Пишу, але не відповідають, вони є мавпи. Вчора написав одній і не відповіла, мавпа є, невихована.

— Набагато молодша від тебе? — поцікавилася в Барина.

— Молодша, звичайно, бо як старша жінка, то вона уже не до сексу. Жінки люблять, щоб чоловік був старший, — Барин розповів мені про нову незнайомку, жінка, молодша нього років на десять, він вважав, що то не велика різниця.

— Барин, я думаю, що жінки, які шукають чоловіка старшого, хочуть створити сім'ю. Ті, які шукають тільки секс, мабуть шукають молодшого чоловіка, або ровесника. Вибирають такого, від якого очікують доброго сексу.

— Я не хочу говорити на ту тему, — категорично сказав Барин. Не говорили. Читали Хмелєвську.

Реальність.

— Я принесла про секс! Чи тобі вже не треба? — в коридорі Галя перестріла Ілентину.

— Треба, давай.

— Але тут так надряпано, краще я тобі прочитаю. Де ми можемо усамітнитися? Куди б нам зайти?

Заглянули в клас, не було нікого. Та як тільки зайшли, слідом влетіла Тася.

— Я не можу при ній, соромлюся. Ілентино, шукаємо інше місце.

— Тася, ми тут по темі сексу, ти тут довго будеш? — запитала Ілентина.

— З такою темою я вас тут не залишу.

Тася не спішила залишити їх тет-а-тет, поки вона з них кепкувала, до класу зайшла учениця, сіла працювати.

— Куди б нам піти? — запитала Ілентина.

Безлюдне місце знайшли в учительській. Галя дістала дрібно списаний листочок, спробувала читати, коментувала написане.

— Галя, ти сама можеш дати то до друку, — запропонувала Ілентина.

— Ні. Ілентино, бери ти, я тим займатися не буду. Ось зараз тобі прочитаю:

«З великої хмари, маленький дощ.» Це я не до цього, то значить, що я писала, писала, а в результаті нічого путнього.

Галя читала свій твір з екскурсом в історію, і прикладами кохання відомих художників і артистів. Закінчила.

— От! І можеш мене запитувати, я все розкажу!

— Оральний, анальний секс практикуєш? — запитала Ілентина.

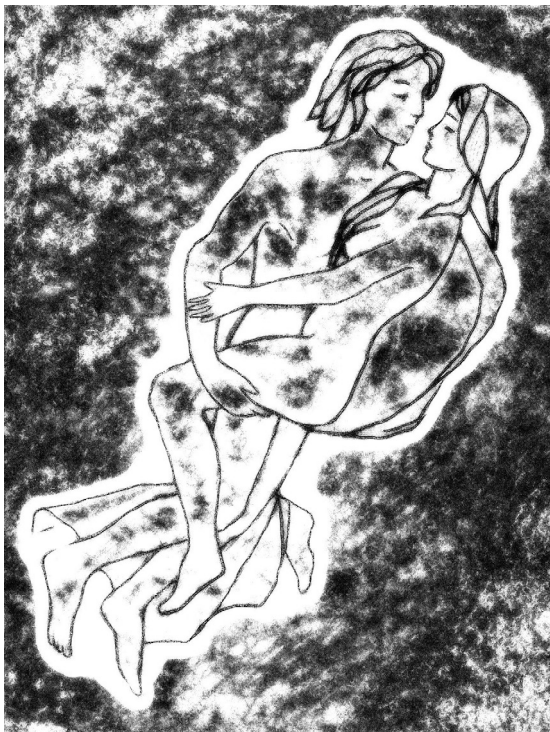
— Практикую все! Я роблю мінет Гіті, але ж я хочу також! Хочу, щоб і він мені зробив оральний секс. Я читала в одній книзі, мабуть індійська, чоловіки тоді вважали, що зі спермою віддають свою силу, тому після акту жінка мала над ним присісти, а він висмоктував свою сперму з неї. Це було добре для жінки, вона мала завершення того процесу. А Гітя так боїться тієї сперми. Як він кінчить, я ту сперму відразу собі на лице, роблю косметичну маску, бо всі ж знають — це саме цінне. А він бридливий. Каже: «Йди від мене Сперма!»

Гала віддала Ілентині списаний листочок.

— Секс, це як перетікання якоїсь гарної енергії від одного до другого. В мене було багато чоловіків. Я їх не всіх і пригадати можу, — продовжила Гала.

— Тих кого не пам'ятаєш, не варто й згадувати, було б щось варте, не забула б, — сказала Ілентина.

— Якщо любов кипить і та енергія б'є через край, то оточення і місце, де це відбувається, не має значення. Одного разу це було на кухні, я щось готувала, він сидів, говорив. І як щось накопило, раптом я його так хочу. Підхожу до стола й лягаю, мовчки. Я тоді в нього завжди без трусів ходила, в Гігоря. Він на півслові замовк, також мовчки підійшов, ноги мені розсунув і... — сказала Гала і показала як він став робити язиком. — І то все мовчки, не потрібні були слова. Він зробив все для мене! Потім, звичайно, я йому зробила також, він не був обділений. Але це було надзвичайно! Я принесу тобі ще записи, вони в мене на дрібних листочках і розкажу. Мені є що розказати.

Автор роботи В. Корнієнко

Віртуальність.

— Закохані можуть дозволити собі все! Немає обмежень для закоханих, — сказала ВОНА. Дивилися з вікна, як берегом ганяли однорого, було тепло і затишно. Шуміла вода, наповнювали ванну. Вже вкинута пінка збивалася під струменем і розтікалася по поверхні. Підібрали ароматичне масла, хотіли поніжитися. Роздягалися одночасно, штовхаючись то плечем, то стегном, допомагаючи і заважаючи один одному.

— Не поспішай, я сам хочу зняти з тебе одяг, — попросив ВІН. Бавилися. Ніжний аромат, тепла вода й пінка створювали чарівний настрій.

Пружною губкою розтирали, мили один одного. Мокра шкіра, мокре волосся, безмежна довіра, починали обережно, щоб не дуже розхлюпувати воду. Бажання переповнювало, хвилями перекочувало від одного до другого. В ванній починалася “буря”.

— Що закохані можуть собі дозволити? — запитав.

— А! Все, Що хочуть! — відповіла ВОНА. Пестила. Стогнав від задоволення і спонукав до дальших дій.

— Поцілуй його, — попросив. Цілувала. Гралися під теплим струменем води, насолоджувалися, адже для закоханих не було обмежень.

Реальність.

Цього разу Адам прийшов без велосипеда. Обтрусив сніг з черевиків, зняв куртку, подивився на Ілентину.

— Якщо б можна було кави? Може є не розчинна, — попросив Адам.

— В зернах? — уточнила Ілентина.

— В зернах краще, звичайно, але не хочеться вас утруднювати.

Ілентина знайшла натуральну мелену каву, поставила готуватися.

— Поговоримо про секс? — запитала в Адама.

— Сьогодні ні. Мені стоматолог щойно видалив із зуба нерв, настрої зовсім не сексуальний. Тільки кави вип'ю, поговорити можна на якусь нейтральну тему, сказав Адам.

— Добре, на нейтральну, так на нейтральну.

Ілентина налила каву, знайшла до кави мед, Адам не вживав цукор. Подивилася що ще запропонувати до кави, згадала про видалений із зуба нерв і не стала нічого шукати. Перед приходом Адама, вона почала готувати суп, зараз вкинула туди овочі.

— По якому принципу ти вибираєш собі сексуального партнера? — все таки торкнулася сексуальної теми Ілентина.

— Ні по якому. Не маю я системи пошуку і ніякого пошуку немає. Якщо шукаєш тільки секс, то і знаходиш тільки секс, а це зовсім не те. Потрібно, щоб було розуміння, а не просто потрахалися, — відповів Адам.

Ілентина не перебивала, хоч Адам це вже раніше розповідав, чекала продовження.

— Шукаєш секс на один раз і знаходиш тих, хто шукає це ж саме. Отримуєш, що хотів, потім відчуваєш себе таким брудним і обісраним. Дивись потім, краще було б без сексу, чим так, — пояснив Адам.

— Ти звертався колись до венеролога, яка була причина? — запитала Ілентина.

— Я два рази туди звертався. Перший раз років у двадцять. В мене ж тоді був період секс ради сексу, все для мене нове, був молодий. Я нічим не оберігався, ви знаєте. А потім якраз з'явився інтернет і я зайшов на один сайт прочитати про венеричні хвороби, — Адам пив каву, згадував. Ілентина розсміялася.

— Один лікар писав, що знаходив у себе симптоми всіх хвороб, що вивчав, і навіть пологові перейми, — пояснила свою веселість.

— Пологові перейми в себе не знайшов, бо не читав тоді про них, а все інше познаходив. Довго вагався, а потім все таки пішов. Там лікар веселий, життєрадісний зустрічає як рідного. Я його прошу, щоб мене перевірили на

все. Виписав мені цілу пачку аналізів, я їх здав. Не міг заставити себе піти за результатом тижнів два чи три. Потім узяв себе в руки й пішов. Ішов як на смерть. Мене зустрів той самий лікар, тримав пачку моїх аналізів, — Адам розповів про свої відчуття, поки лікар дин за одним перекладав ті листочки і тільки в кінці сказав, що все добре ніякої хвороби не виявлено.

— Другий твій візит вже мав реальну причину? — запитала Ілентина. Адам зітхнув, хазяйка помішала суп.

— Мав. Але це, як сказати, — Адам ще раз зітхнув.

— Яка це була хвороба? — показала розуміння справи Ілентина.

— Не страшна, вона легко лікувалася. От я вам скажу назву, ви думаєте вам це щось дасть? — Адам назвав хворобу, Ілентині це таки не дало нічого, вона таких слів не знала. — Я потім в інтернеті прочитав. Ці бацили в людини є завжди, просто їх мало, як тільки їх стає більше, там якась кількість на сантиметр, то це уже хвороба. В мене їх було багато. Ви ж знаєте, я ліки не приймаю. Перед тим два роки ніяких не приймав, навіть коли хворів на запалення легенів, а тут прийшлося. Можливо з часом організм би й сам справився, та я не витримав. Не міг ні попісять, ні сісти на велосипед. Було запалення сечового каналу. Сходить в туалет стало так боляче, що я перестав пити рідину. Так не могло бути довго і я пішов здаватися до того самого лікаря. Він знову зустрів мене як рідного. Подивився, зробив аналіз, назначив лікування. Радісно так, мов цього разу “ти наш”. Я сумний, а лікар втішає, говорить, що мені радіти потрібно, зараз цю хворобу лікують легко, три болючі уколи і все. Раніше її лікували два тижні в стаціонарі і кололи вранці й увечері. Я не дуже зрадив, особливо, як медсестра мені вколола. Вона мене поклала, щоб полежав хвилин десять, а потім пошкандибав до дому. Заборонили мені мочити те місце на дупі, а наступного дня ще два отримав. Ох, болючі!

Суп доварювався і від нього пішов аромат. Адам пригнухався.

— З чим суп?

— З лопухом.

— Де взяли?

— Це сушений. Літом насушила. Будеш?

— Трошки.

Автор роботи Д. Корнієнко.

2

Реальність. Минуле.

— Ілентино, я розповім тобі щось, — так увечері, перед сном почала розмову Пательня. — ЯКУСЬ знаєш? Та, що заходить до мене часто.

Ілентина знала, в гуртожитку всі знали один одного.

— Вона просить мене завтра поїхати з нею до венеролога. Сьогодні отримала укол дуже болючий, на зворотному шляху зомліла, вийшла з трамвая і довго сиділа на лавочці. Завтра їй отримувати другий укол, просить мене супроводити її.

Було видно, що їхати туди Пательня не хотіла, але й відмовити ЯКІЙСЬ не могла. Гонорея, це та хвороба, яку жінки не відчують, можуть хворіти і не знати, якщо чоловік не скаже. ЯКІЙСЬ не сказав, про те що хвора взяла випадково. Завагітніла, пішла до гінеколога і... Тепер в першу чергу їй потрібно було полікуватися, а потім зробити аборт, почувала вона себе дуже погано.

— Ти підеш разом з нею? — запитала Ілентина.

— Піду. Не стану заходити з нею в вендиспансер, почекаю десь недалеко. Знаєш, що вона говорила? ЯКАСЬ бачила там твого кавалера і

мого також. Вони заходили туди, майже разом з нею, тільки потім пішли на іншу половину, в чоловіче відділення.

Мовчали. Думали, тільки чути було дихання, та як ворочалися. Не спали.

— Пательня, не спиш?

— Думаю.

— Пам'ятаєш, старшокурсники нам розповідали? Через одну студентку, п'ятнадцять чоловік в той вендиспансер ходили, студенти і викладачі. Зустрічалися там в дверях і робили вигляд, що один одного не знають, — Ілентина затихла, думала також.

— Тому й не хочу заходити туди, щоб мене там не бачили, — сказала Пательня.

— Там і звичайні прищі лікують, — нагадала Ілентина. Тільки це ні її, ні подругу не заспокоїло.

— Ілентина, потрібно піти до гінеколога і здати аналізи, я хочу бути впевнена, що здорова, — вирішила Пательня.

— Здамо. Не знаєш хто заразив ЯКУСЬ? — Ілентина сіла на ліжку.

— Вона бачила його там, він категорично не признає свою вину, звинувачує у сьому її, — розказала Пательня.

— Угу. Найкращий захист, напад. Падлюка. Чому не сказав їй, що хворий? — Ілентина увімкнула світло. Все рівно не спали.

— Чомусь був переконаний, що він в неї не один, вирішив, хай той другий скаже. Тільки в неї в цей час не було нікого другого, — Пательня піднялася і світло вимкнула.

— Вона завагітніла від нього?

— Яка тепер різниця? Він тільки радіє, що ЯКАСЬ не може зберегти дитину, мусить зробити аборт. Отже в нього не буде ніяких проблем.

Ще поговорили трохи. Поворочалися. Позітхали. Поматюкалися. Заснули. Пізніше аналізи показали, на щастя їх те лихо минуло.

Віртуальність.

Затріпотіло полум'я в каміні, потім замигтіли свічки. З відкритих дверей парою заклубилося морозне повітря. ВОНА увійшла і стала при порозі, обтрушуючи з ніг сніг. Здритнувся, війнуло холодом, відірвався від книги, сидів біля каміна, тепер дивився, як ВОНА роздягається. Змахнула рукою, кинула йому щось. Спіймав — жолуді.

— Була біля нашого дуба, снігу багато, одноноги не змогли б добути траву.

ВІН тримав в руці і розглядав два жолуді на одному пагоні.

— Холодні.

— Мороз.

Потім сиділи поряд, підкладали поліна до вогнища, пили каву, говорили про погоду, про жолуді, про все. Жолудями прикрасили полочку. Було мило, тепло і спокійно. Цілуватися стали, не помітили як, настільки все було природно. Вмостилися на одному кріслі. Одяг заважав пестити, потихеньку звільнялися від текстилю. Полум'я зігрівало і забарвлювало тіла в незвичний колір. Коли нахилилася поправити полум'я, притримав її за теплий, м'який живіт. Потім не дав випрямиться, протягнув до себе і дмухнув на спину. Затріпотіла в його руці. Від їхніх рухів хиталося полум'я і тіні грали на стелі й стінах. Рипіло крісло, додавало звук, до інших звуків. Значно пізніше, коли відпочивали і тільки поліно потріскувало в каміні, сказав:

— Зимою також є багато приємного.

— Ага, е! Тепле полум'я вогнища, після морозу, дуже приємне!

За це отримала ляпаса по попі, запручалася і тоді все почалося знову.

Автор роботи О. Тіменук

Реальність.

— Я запізнився, перепрошую. Скачував фільм, дуже цікавий, романтичний. «Біла перлинка називається», — Барин вибачався за запізнення. Хвилин п'ятнадцять я чекала його появи на скайпі.

— Нічого страшного, Барин. Фільм хороший?

— Дуже хороший!

— Кинь мені, я подивлюся. На польській мові?

— Так, на польські. Тобі буде добре для тренування. Зараз пошукаю і кину тобі лінк.

Отримала від Барина зсилку.

— Я побачу його потім, дякую, Барин. Зараз читаємо?

— Читаємо, — знайшла потрібну сторінку, але цікавість мене брала. — Про що цей фільм? — запитала.

— Про білі перлини. Про намисто з білих перлини, воно красиво намотане, — відповів Барин. Я уявила білі перлинки на білій шиї, чи може вони на засмаглій? Також було б цікаво. Хотіла уточнити, запитала Барина. Розповів.

— Вони огортають не шию, Ілентина. Те намисто довкола чоловічого члена намотане.

— ???

— Воно, намисто, звисає в неї з шиї і вона намотує його на члена, а потім бере до бузьки. Розумієш? Так романтично. Тобі якраз по темі до книжки, — роз'яснив Барин.

— Барин, так це порно-фільм?

— Так. Красиво знято, дуже романтично, — натхненно сказав Барин. Я замовкла, порахувала до десяти і взяла себе в руки. Ну чому більшість чоловіків слово секс розуміють, як якийсь блядство, чому воно не асоціюється в них з любов'ю?

— Я вже відкрила потрібну сторінку, читаємо Хмелевську, Барин, — запропонувала.

— Читаємо.

Потім в кінці, коли прощалися, Барин мені подякував. Сьогодні йому говорити зі мною було дуже мило.

— Ти любиш дивитися такі фільми, Барин?

— Так, люблю, чоловіки люблять таке дивитися. До мене в гості може прийде Барюла, то я маю підготуватися завчасно. Як ти думаєш, їй сподобається такий фільм?

— Я ще не дивилася, але мені взагалі не подобаються порно-фільми, вони занадто відверті й грубі, не мають сюжету.

— Ти є жінка, а чоловіки люблять таке дивитися. До наступного разу Лентина.

Реальність.

— Судячи з того, що не маєш часу писати етюди, тісні контакти з новою подружкою в тебе просуваються успішно.

Я подзвонила Юзлісу, подивившись його нові роботи в віртуальній галереї.

— Так, все йде добре, ми зустрічаємося.

— Розкажи детальніше! Вона набагато молодша?

— Трохи молодша, але не дуже.

Я розпитала Юзліса більш детально, це «не дуже», виявилось, молодша всього на вісімнадцять років. Юзліс переконував мене, чи себе, що це не велика різниця у віці. Він познайомився з нею сам, вона була продавщицею магазину художніх товарів. Юзліс купував там пензлі, потім став вітатися, а далі й говорити про життя. Потім домовився з друзями, щоб вони запросили їх зустрічати разом Новий рік. Після цього став назначати їй побачення ухажувати.

— Вона має таке, трохи старосвітське виховання. Ми спочатку в місті зустрічалися, гуляли, я не зразу запросив її до себе, — розповідав Юзліс.

— Вона живе далеко від тебе?

— Ні близько. В моєму районі і навіть на моїй вулиці. Ми гуляли з нею в моєму лісі, виявляється, вона навіть не знала, що він є.

— Ви з нею уже були близькі? — поцікавилася я.

— Ну так. І з тим все добре.

— Розкажи, як це було.

— Та як? Звичайно. Запросив її до себе показати картини. Подивилися. Потім показав фільм, а потім в ліжко прилягли, приголубили один одного. Все було у нас добре.

Я пам'ятаю цей сценарій, ми його проходили як тільки познайомилися, десь на третьому побаченні, Юзліс показував мені картини і потім той фільм. Він сам його змонтував з відео що раніше, ще з юності і до тепер знімав на камеру. Перевів з плівки в цифру і скомпонував, як хотів. Можна казати, в якійсь мірі, це була історія його життя. Особливий акцент був на втраті дружини. Після смерті жони в нього були стосунки з різними жінками, там, у фільмі, все було показано. Фільм не викликав у мене сексуального настрою, було бажання поспівчувати Юзлісу і я поспівчувала, розмову, яка в нас була запланована, перенесла на інший час. Мабуть та його «приманка» була розрахована не на такий тип жінок як я.

— Ви тепер часто зустрічаєтесь? — запитала я в Юзліса.

— Як виходить, вона працює і я трохи зайнятий.

— Я думаю, що все у вас буде добре і ви потім одружитесь.

— Ти ж знаєш, як я овдовів, то жінчині подруги, вони були жінки одинокі, відразу взялися за мене. Я то був з ними в інтимних стосунках, але в мене було відчуття зради. Потім дочка кинула мені той сайт знайомств, мов шукай, щоб не був самотнім. Я розповідав тобі, що я там знайшов, то якийсь жах, там немає людей нормальних.

— А я?

— Ти виняток, в нас з тобою інші стосунки, ми друзі.

— Так, ми друзі.

— Ти пам'ятаєш я тобі пропонував, спробувати інші стосунки, в нас могло б щось вийти.

Юзліс зробив паузу, виждав. Тоді я виразила бурхливу радість від нашої дружби і поміняла тему.

— Ти дивишся порнофільми, Юзліс?

— Ні, мені вони не подобаються, противно. Розчепірена піська для мене не сексуальна. В них ніколи не має сюжету і знято не еротично, не естетично, бридко.

Я його підтримала. Не потрібно опошлять секс.

Реальність.

— Привіт, Устинко!

Я привіталася. Голос Устини був, як після сну, може вона відпочивала, а я перешкодила. Вибачилася, відчула, що тема сексу не стимулює її до

розмови, але мусила подзвонити, адже хотіла поговорити з Олегом.

— Не варто вибачатися, Ілентино. Тобі покликати Олега?

Покликала. Я привіталася з Олегом. Була попереджена, що говорити на тему сексу він не захоче. Чомусь більшість вирішують, що для книжки вони тему досконало не знають. Дивно. Щоб робити знань вистачає?

— Олег, тобі вже мабуть розповіли, що мене цікавить?

— Так. Але знаєш, немає чого розповідати, все звичайне. В мене є знайомі лікарі, чоловік і жінка, вони недавно опублікували книжку про секс, може вони тобі щось розкажуть. Я можу з ними поговорити.

— Ні, Олег, я не пишу посібник і не пишу “Камасутру”, мене цікавить відношення до сексу звичайних людей.

— Звичайне, воно і є звичайним, як у всіх. Немає про що розповідати. Є та й все. І це добре. Ілентина, в мене ще є знайомий спортсмен, так він ні одну не пропустить, спеціаліст по жінках, може ти з ним поговориш, йому є що розповісти.

— Олег, я знаю, що ти любиш свою дружину, мені не потрібні подробиці сексу. Розкажи, що для тебе значить жінка, як ти її сприймаєш? Що в першу чергу? Запах? Тепло? Слова? Що? — запитала. Олег думав, зітхав. Відчувала, що вже давно припинив би цю розмову, але ми друзі і він хотів мені допомогти.

— Не думав я про те. І не вмю сказати. Жінка є жінка, сприймаю її в цілому і не розділяю. Що ти ще хотіла знати?

— Тоді просте питання. Як ти розповів про секс своїм синам?

— Ніяк. Сучасна молодь і так все знає, а можливо, щось закладене на генетичному рівні. Мені ніхто не розповідав і я їм не розповідав. Устинка пробувала їм щось сказати, але не думаю, щоб щось сказала.

— Дякую, Олег, за розмову. Ти поговори з тим спортсменом, якщо він захоче мені щось розповісти, я з радість.

Так і домовилися, я мала подзвонити до нього через деякий час.

Автор роботи В. Батраков

Реальність.

— Тут то хіба Ялта в Криму і то десь в середині літа. Так буде! Хіба, як морози нас викінчать, то тоді не буде, — під картиною написав Кучер.

— Скільки там тих морозів. Переживемо! — відповіла йому. Було -30.

— Ти знаєш, Іван, ті морози до Польщі приходять з твоєї України! — Кучер принципово називав мене Іваном.

— Морози до нас йдуть від вас, ви перші мали сніг, а ми після вас.

— Ну то буде бійка!

— За що?

— За ті морози. Ти говориш, що ми винні, а я, що йдуть від вас. А правда є інша. Морози йдуть з Росії і до Польщі, і до України! — підсумував Кучер.

— Тобі мало морозу? Чи що? — запитала в нього.

— То Путін і Медведєв насилають, щоб більше газу від них купували, — зробив висновок Кучер.

— Так є! Ти прав.

— Тільки ви маєте добрі ціни, бо Юлька виторгувала, а у нас — краще не говорити.

— Ти що? Не знаєш, що у нас особлива ціна на російський газ? Вона вища ніж країнам Європи. Тільки наші можуть так домовлятися! — пояснила Кучеру.

— Кінчаємо цю тему, бо плакати хочеться, не могу чути про тих політиків.

— Ліпше про секс поговорити, мені по темі і від політики відволікає, — запропонувала співрозмовнику.

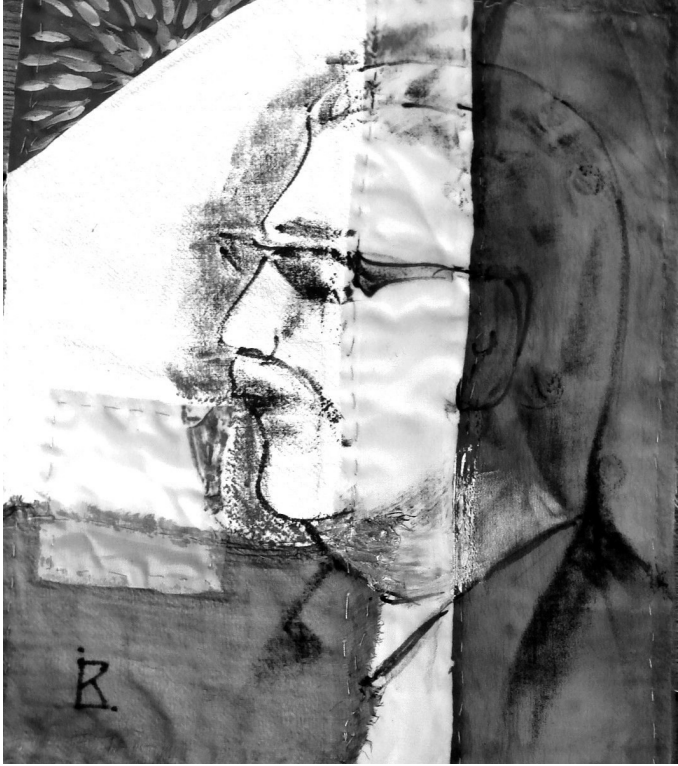
— То напиши, чому пан Х шукає панну таку, а не іншу, а пані У — пана такого, а не іншого.

— Пробую це вияснити. Але поки що, це не відомо. Як ти думаєш?

— Є різні підходи до цієї теми. Одні говорять, що шукають підсвідомо копію своєї мами (це панове), або копію свого батька (це дівчата). Інші говорять, що шукають осіб дуже подібних до нашої першої любові, ще інші, що все «сидить» в генетиці, тобто є непередбачуване, бо гени можуть виждати багато поколінь, а потім вибухнуть і матимеш смак, як твій пра-пра-пра-прадід, або твоя пра-пра-пра-прабабця, — Кучер згадав своїх предків, свою любов, конкретно про себе не розповів. Я про себе не розповіла також.

— Кучер, багато людей думають, ніби їм щось «блисне» й вони знатимуть, що це якраз та, яку шукали, а воно все ніяк не «блискає». Шукають любов і одночасно бояться любити, не знаю чому. Що на те скажеш?

Кучер не сказав нічого.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

— Привіт! Як у тебе з інтернетом? — Я побачила в асьці Нікі і йому маякнула, він мав якісь проблеми з комп'ютером, довго не з'являвся в інтернеті.

— Вернув поки-що старий комп, робити можна.

— То може поговоримо? Коли зможеш? — запитала його, минулого разу він обіцяв мені розповідати про секс.

— Давай! — Нікі згодився на розмову.

— Нові досягнення в сексі були?

— Було знайомство і зустріч.

— Розкажи! — заохотила Нікі

— Позналилися на ОТВ, одружена, років на двадцять молодша мене, з Василькова. Тиждень переписувалися по СМС, потім домовилися зустрітись.

— Вона приїхала в Київ?

— Я на дачі був, їздив за нею.

— Приїхали до тебе на дачу? Вона в тебе була довго?

— До вечора, годин шість чи сім, потім відвіз її назад. Повертався на дачу, попав в яму, розбив два колеса, з трудом добрався і уже до від'їзду за нею приїхати не міг, а сама вона приїхати не згодилася, — розповідав Нікі.

- Ви зустрічалися тільки раз? Секс був?
- Ну так, тепер чекаю весну, може ще зустрінемося. Сек звичайно був, а для чого ж тоді зустрічалися?
- Нікі, секс був на першому побаченні? Ви про це попередньо домовилися? — уточнила я.
- Ні. Ми домовилися зустрітись, щоб поговорити. В цілому там була містична історія, але це довго розповідати. Не зараз. Неможливо передати словами, там все взаємозв'язано, розмови по СМС і продовження.
- Нікі, може спробуй розповісти? Цікаво! Зі зламаними колесами в'яжеться.
- Якщо коротко, Ілентина, я обіцяв їй відшльопати по попі за погану поведінку, а обіцянки зазвичай виконую. Ну а від голої попи до сексу зовсім недалеко.
- Відшльопав? Містика де?
- Містика в кількості співпадань з попередньою коханкою, навіть в імені.
- Як так вийшло? — здивувалася я. — Вибрав по імені?
- Ні, ще до того. Було знайомство по телефону з домовленістю про секс, але в день зустрічі різко піднявся тиск, зустріч перенесли. Не зустрілися, дама пропала, телефон перестав відповідати. Коли зідзвонювалися, імені тоді ще не знав, це вже потім.
- Так? Що вам перешкоджало? Це на сексі не відбилося?
- Пропала попередня. З Лерою познайомилися тижнів через два, — розповідав Нікі.
- З нею нічого не перешкоджало?
- Ну колеса, то вже потім, а так все було добре, але мало.
- Як мало? П'ять годин мало?
- А хіба багато? Хоч би ніч, — написав подумавши Нікі.
- Розкажи який у вас був секс.
- Красивий! З ласками, поцілунками, без обмеження місць поцілунків.
- Тим більш цікаво! Хоч в цілому змалюй, — попросила я Нікі.
- Та що там змальовувати. Поцілунки від одних губ до других, поки вона сама не попросила продовжити уже в вагіні.
- Красиво розповідаєш. Яким словами попросила?
- Самими простими, давай туди. Я на годинку перервуся. Справи.
- Я почекаю.
- Ок!

Реальність.

— Розкажи як було, — знову попросила Нікі, коли він повернувся в аську. — Ти заїхав за нею, що було потім? Побачив її вперше, на що саме дивився? Яке було перше враження?

— Бачив перед тим її фото, висока струнка. Яке може бути враження? Грудень місяць, деталі при зустрічі не розглянеш.

— Як розглядав її далі? Вона роздягнулася, що побачив?

— Ну, допустимо, роздягнулася далеко не зразу. Я за нею поїхав рано, камін не топив, приїхали, поки затопив, прогрів будинок. Роздягалися по мірі нагрівання, — Нікі старанно відповідав на мої запитання, не більше.

— Романтично. Що відкривалося в процесі зняття одягу?

— Красиве тіло. Але дама з деякими дивацтвами — вперто не хотіла знімати ліф.

— Яка була причина?

— Ніякої! Відмовка типу, мама забороняє, не знаю, груди красиві не обвислі, хоч і не маленькі.

— Любиш великі груди?

— Ні, навпаки, але в неї груди були гармонічні.

— Як вона тебе пестила?

— Ну не вона ж мене добивалася, а я її, тому уласки були односторонні.

— Зовсім односторонні?

— Зовсім. Часу ж було мало.

— Яке ж тоді тобі задоволення?

— Доставляти жінці задоволення — також задоволення. Та і секс то був!

— Розкажи детально про секс, Нікі.

— Детально, це як? Кількість фрікцій не рахував, не до того було.

— Розкажи, що запам'ятав. Запах, м'якість тіла, тепло, що для тебе була ця жінка? На які твої поцілунки реагувала? — я, можна сказати, робила Нікі підказку, але він припинив розмову.

— Ладно, на сьогодні епістолярний жанр закривається. Просто Лера була бажаною жінкою, але це також містика, тому що бажаною вона стала ще до того, як ми зустрілися. Не просто бажання сексу, а якраз бажання конкретної жінки.

— Добре, — згодилася я. — Розповіси потім, коли матимеш час. Містика дуже інтригує.

— Мене також.

Через кілька днів в асі ми зустрілися з Нікі знову.

— Зараз час маєш?

— Трохи є.

— Продовжиш розповідь?

— Десь з годинку. Давай. Які питання, — уточнив Нікі, бо трохи забув попередню розмову.

— Ти познайомився з Лерою на ОТV, що це? Опиши як відбулося ваше знайомство.

— На ОТV можна дати СМС оголошення. Вона відгукнулася на моє оголошення.

— Яке оголошення ти дав?

— Дослівно вже не пам'ятаю, щось на кшталт, шукаю жінку для інтиму — відповів Нікі.

— Тепер про містику. Коли ти відчув, що хочеш якраз цю жінку?

— Майже відразу, особливо після того, як отримав її фото.

— Фото прислала по емейлу?

— Який емейл на дачі? ММС, — здивувався моєю необізнаністю

Нікі.

— Як довго листувалися, поки вона згодилася на зустріч?

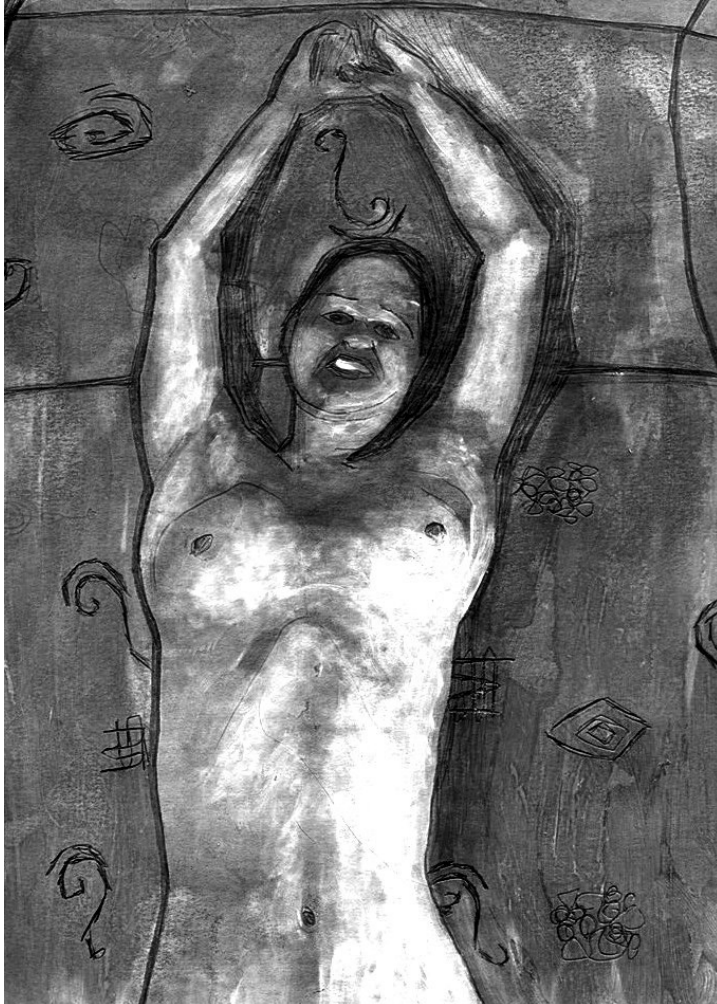
— Тижні півтора, два.

— Як ти її запросив? Відразу до себе? Чи спочатку десь зустрілися?

— Ми домовилися, що їдемо до мене на дачу, але просто порозмовляти, бо ця містика її теж зацікавила.

— Ти написав їй про містику?

— Я розповів їй про містику, — відповів Нікі і не закінчивши розповідь завершив розмову, година часу, яку він мав, пролетіла.

Автор роботи Д. Корнієнко

Реальність.

Руна веда себе дивно. Раніше я не помічала цього, вірніше, не хотіла бачити. Та й не мала на це часу. В той час, як всім розповідала, що Іван то тільки мій псевдонім, в першу чергу я боролася за дружбу з Кицею, за Воду і Тиху була спокійна, вони давно знали правду. Нічого не могла зробити відносно Ровериста, в нього не було інтернету. А от Руна — вона то була, то від'їжджала, то немала часу. В той напружений період я попросила Воду розповісти про мене Руні. Вода розповіла, але від Руни ніякої реакції не було, ніби вона затаїлася, чекала. Я, не збиваючись з ритму, культурно вішала репродукції на її сторінку на рівні з іншими. Руна їх частіше всього не помічала. Коли пристрасті трохи вляглися і Киця мене заспокоїла, написавши: «Немає значення як ти називаєшся, головне, яка ти людина.» Я написала Руні:

— Думаю, що Вода розповіла тобі, хто я насправді. Вибач, що я не чоловік, а жінка. Так вийшло, що закохалася в Мовчуна, втратила голову і наробила дурниць. Мені приємно листуватися з тобою. Я почувала себе ніяково, ніби обманула тебе, а не хотіла цього. Дякую за розуміння.

Тільки ніякого розуміння не було. Руна обминала мою сторінку, а репродукції від мене на своїй сторінці ігнорувала. Я ніяк не могла зрозуміти цього, зі всієї їхньої компанії, Руна вела себе найбільш скромно, вона не шукала чоловіка. Руна не зваблювала Івана-Арія, їй було все рівно називаюся я Іваном, чи Арієм, а от як що Ілентиною — тоді різниця є. Це була її ініціатива, стати другом Івана. Написала мені тоді:

— Позаздрила Воді і Киці, репродукціям, які можуть бачити завдяки тобі. Може і я зможу знайти щось, що тобі сподобається.

А тепер репродукції її не цікавлять і не шукає Руна нічого більше для мене, бо я жінка. Що ж, ті зображення, які вона не помічала, я видалила з її сторінки, залишила замість них букет квітів. Так попрощалася з нею. Та Руна знову здивувала мене, послала мені привіт і зображення в горнятку кави, навіть написала до мене кілька коментарів, але у себе на сторінці мене не бачила взагалі. Дивно і не зрозуміло, може це був вплив Пернатого, вона з ним дружила?

— Маєш час трошки поговорити? Я а хвилику, — Вода постукала до мене по скайпу. Здивована і зацікавлена вийшла на зв'язок, звичайно мала час, навіть як би мені прийшлося зовсім відмінити урок польської мови.

— Руна мене просила поговорити з тобою. Вона не може називати тебе Іваном. Ти не можеш завести на сайті інший профіль з правдивим ім'ям? — запитала Вода.

— Я хотіла. Не можу. В мене не виходить, — чесно призналася.

— Не можеш? То добре. Можна називати тебе Ілентиною, не Іваном?

— Звичайно можна! Кубіца мене так і називає. Це ніяк не шкодить, вже всі знають хто я.

— Вранці уже називатиму тебе Ілентиною. Бувай, — попрощалася Вода.

Після цього на профільне фото я поставила свій власноручно витканий дуже стилізований автопортрет, а в фотоальбом помістила своє фото і підписала, що то я — Ілентина. Вранці Руна стала помічати репродукції від мене. Що для неї було так принципово і важливо? Я не зрозуміла.

Автор роботи О. Тіменик

Віртуальність.

Ввірвалася з холоду, з морозу. Внизу клубочилися парюю теплі джерела озера, берегом йшли однороги. А тут, поряд, сидів на лавочці ВІН, чекав на неї. Не було дуже жарко, ВІН змерз чекаючи, але для цієї температури ВОНА була за дуже одягнена. Скинула з себе холодний одяг, кинула на лавочку.

— До однорогів?

Заперечливо похитав головою.

— Чому? До однорогів! Давно чекаєш?

— Чекаю? Ні! Нічого не чекаю. Гуляю тут.

— Може активно погуляємо разом?

Заперечливо похитав головою. Оцінюючи подивився на неї, потім на лавочку.

— Тобі холодно?

— Трохи є.

— Знаєш, чому в північних народів, гостеві пропонують свою дружину для сексу? Тому що це найбільше зігриває.

Він промовчав, подивилася на нього, пригорнулася, спробувала зігріти.

— Кожен знаходить те, що шукає.

— Ти знайшла? Що саме?

— Тебе. Любов. Себе.

— Думаєш, я тебе люблю?

— То не важливо, можеш мати цілий гарем і всіх їх любити. Це не головне. Головне, щоб мені вистачало твоєї уваги. Давай я тебе зігрію.

Не заперечував. Для всього було досить місця на лавочці. Гралися. Від поцілунків ставало тепліше. Уже заважав одяг, в ньому було гаряче, а від дотиків до холодної лавочки, шаленіли. Коли їхні тіла вже волали від бажання ВОНА дістала презерватив.

— Ти що?!!

Не звернула увагу на супротив, одягла і продовжила. Застогнав. Метод північних народів для зігрівання був дуже ефективним. Досягли кульмінаційної температури і блаженства. Пригорнувшись один до одного відпочивали. Значно пізніше, коли не поспішаючи одягалися, запитав.

— Що тобі в голову прийшло? Навіщо ці гумові штучки?

— Я не маю впевненості. В тебе так багато жінок. На всякий випадок.

3

Реальність. Минуле.

Всі подивилися на драбину. Дев'ять чоловік сиділи за столами на твердих стільцях, заповняли журнали. Робота така — викладачі. На драбину подивилися, бо на неї показав Гриць.

— Цей Сухар не хоче придбати в школу дивана, боїться, бо в одній зі шкіл застали двох педагогів, які на дивані сексом займалися. Тому дивана в нашій школі не буде, сексу боїться. А я, якщо захочу, то можу сексом і на цій драбині зайнятися, — Гриць ткнув пальцем в драбину і всі на неї глянули. Замовкли, дивилися довго. Драбина принесена зі скульптурки, була зараз в учительській, діставали реквізит з верхніх полиць, пів години тому ставили натюрморти. Це була звичайна невелика драбина, дерево з металом, трохи забруднена скульптурною глиною. Фантазія у всіх була різна. Зайшов Сухар подивитися, як іде робота над журналами, здивувався такою увагою до драбини, оглянув її зі всіх боків. Подивився на колектив, ще раз на драбину, на всякий випадок виніс її з учительської. Педагоги переглянулися.

— Бачиш, Гриць, і на драбині не можна. Прийняв. Вона здалася йому занадто сексуальною?

— Як тільки чоловік може бути таким занудним, я дивуюся, що він зміг зробити собі сина.

— Сухар не чоловік, він директор.

Олена знала Сухаря більше від інших, їй повірили на слово.

Реальність.

— Заглянь на сторінку до Мовчуна, там імена, які вам підібрала. Бачив? Ще не пізно поміняти, — так написала Кучеру, давала можливість внести корективи.

— Не можу знайти, — написав Кучер, а пізніше добре попошукавши, додавив. — Ну, ну, цікаве. Я не змінюю. Добре! Я якщо пишу якесь оповідання, то відразу на комп'ютері, а ти волієш писати від руки. Може так ліпше виправляти, але на комп'ютері також можна виправляти і одночасно бачити сторінку, таку яка вона в книзі. Ну, кожен має свій спосіб.

— Також пишу на комп'ютері. На аркушах тільки імена, мені так зрозуміло, яке на яке заміняю, деякі перекреслюю третій раз. Добре що тобі твоє сподобалося.

— Гарне ім'я дала дівчині — Тайга. Дуже мені подобається. Ну то скажи мені ще в двох словах, що той Кучер там в книжці витворяє?

— Він там такий, яким його уявляю. Нічого поганого не робить, думає про красиву сусідку.

— Ну, тепер спокійний за себе. Хоча ж, такий, що тільки марить про сусідку, то трохи нудний. Повинен також зиркати трохи на якихось молодичок. Був би цікавіший. Потім повинен любити самогонку і сало, принаймі взимку.

— Добре. Все так і буде. Може ще щось? — запитала в Кучера.

— Любить грати в карти і то на гроші. Не завжди, але часто вигравати і то чималі суми. Любити у жінок ладний бюст і трохи кирпаті носи. І, немає тут чим хвалитися, але любить зачіпати людей та провокувати до гострої дискусії. Того було б досить на разі.

— А про секс? Все ж таки книжка про секс, — нагадала основну тему співрозмовнику.

— Я трохи писав. Кожна постать повинна бути курвіста. Тоді книжку хочеться читати, ну і вона також тоді ліпше продається. Далі — немає осіб тільки добрих і тільки злих. Кожна людина є мішанка добра і зла. Ну а про секс, то вже мусиш урухомити свою уяву. Пам'ятай — цікаві люди люблять цікавий секс, а звичайні — звичайний.

— Описую звичайних людей, які довкола нас, тільки імена змінюю. А курвістність? Подивися на Мовчуна, де є ще більше курвістності? Життя є страшніше від любої вигадки.

— Гарно написала, Глентина.

Реальність.

— Сьогодні неділя, мав вибратися до костьолу, але відкрив сайт і

побачив сенсаційний твір Поля Гогена, то вже не піду, бо маю грішні помисли. А все через Івана з Києва! — писав в коментарях Кучер, він навмисно продовжував називати мене Іваном, хоч знав хто я. Цього разу вина моя була в тому, що повісила чергову репродукцію йому на сторінці, оголену гаїтянку, роботу Поля Гогена.

— Не знала, що збираєшся до сповіді, — написала. Виходило дивно, я більше не приховувала свою статтю. От і виходило, що «Іван» писав про себе в жіночому роді. — Як би ти бачив, що у сусідки, то знав би, що з тобою я дуже скромна і гречна.

— О у сусідки то більш гостро! Прямо, як у гінеколога. Добре, що мене потрактувала більш делікатно, а то б з пекла ніколи не вийшов, — написав, подивившись сторінку Сабріни Кучер.

— Ти мабуть не був на прийомі у гінеколога, там цілком інакше, — пояснила.

— Ну ще не був, але в наш час всяке можливе. Чоловіки перетворюються на жінок, жінки на чоловіків.

— Розповіси мені про свої враження, як матимеш такий візит!

— Як напишу до тебе, щоб не називала мене Кучер, тільки Кучериха, це значить, що збираюся до гінеколога.

— Ох, не лякай! Чоловіків і так мало, а ти до гінеколога!

— У нас в Сеймі керують козаки переодягнені в жінок, а один такий, що не відомо навіть, хто він є, — написав Кучер.

— В нас про наших все відомо, тільки від того не ліпше.

— Іван, закінчіть свою книжку перед 21.12. 2012, бо потім може бути запізно, ніхто її вже не прочитає.

— Чому?

— Не знаєш чому? Бо буде кінець світу. Проблема є одна, я з Мовчуном не сильні в українській і будеш мусити тлумачити нам на польській.

— Не переймайся. Один світ кінчиться, другий почнеться, а секс був і буде.

— Іван, гарно написав! Від сьогодні будеш не просто козак, будеш отаманом.

Кучер часто називав «Івана» козаком, йому подобалося дивитися, як я на це реаую.

— Частину для Мовчуна перекладаю, він все-таки співавтор, хоч і дуже лінивий.

— Ну то як? Прізвищ авторів буде два?

— Так! Думаю так, якщо Мовчун не злякається. Я йому самі страшні частини не тлумачу, на всякий випадок.

— То я хочу ту книжку купити! Ціна не важлива!

— Як тільки, так зразу!

— Знаючи трохи тебе і трохи Мовчуна — книжка буде пречудова!

Реальність.

— Так виглядає рішення з іменами. Зараз імена такі, (якщо комусь не сподобається, то ще можна поміняти), — написала Мовчуну і розмістила фото, де від руки написані імена персонажів нашого роману. Нижче надрукувала їх, щоб було зрозуміло, знаю, який поганий маю почерк, часом сама не розберу. Поляки прочитали, відгукнулися, їм сподобалося, імена пасували кожному, не даремно я так довго над тим мордувалася.

— Може й мені також придумаєш інше? — запитав Мовчун, його надихнула реакція приятельок. — Чи може вже маєш?

Я не мала, раніше він хотів називатися власним іменем, тепер довірив мені придумати інше.

— Добре подумаю і скажу яке вимислила, — відповіла й стала перебирати імена, все йому не пасувало, ніяк не могла називати його. Вже мала цілий список і все не те. На сторінку до Мовчуна залетіла Киця, прочитала.

— “Киця”! Я є захоплена, щаслива. Гарно! Ніколи не мріяла, що колись буду кішкою. М'яу!!! — написала і потім додала. — Інші імена також чудово добрані.

— Ти гарна, темпераментна кішка, Марго! — написала, а сама все підбирала ім'я Мовчуну, нічим не була задоволена.

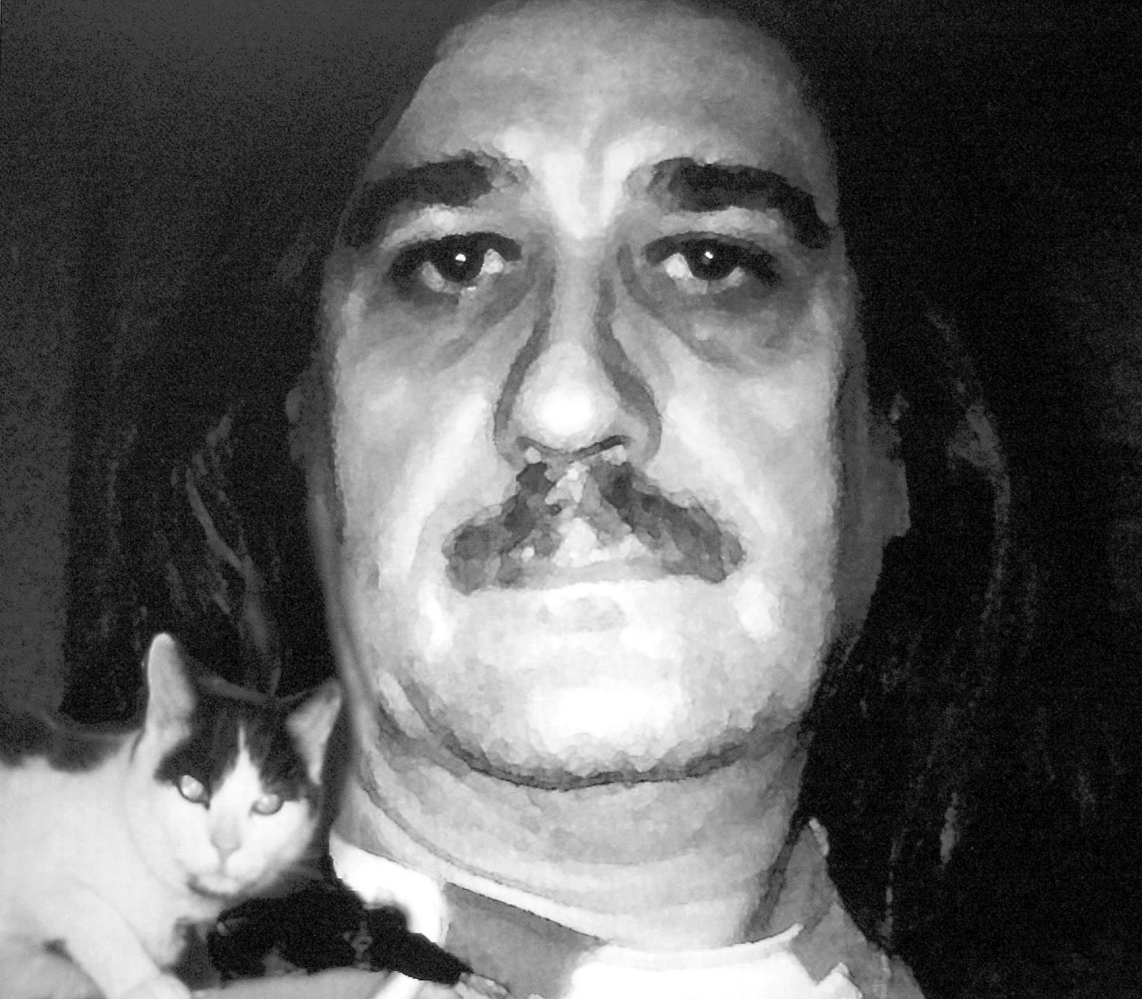
— Удостоїлася честі бути котом. Я є мудра, як кішка, — раділа Киця, бо таке ім'я їй пасувало. І ніяке ім'я не пасувало Мовчуну, хоч як я старалася. Пробувала різні, запитувала Мовчуна, хотіла взнати його думку, він мовчав, я писала нове, знову була мовчанка у відповідь і новий пошук.

— Що ти такий мовчазний! Прямо мовчун якийсь! — не витримала, критикнула співавтора. — Власне ти Мовчун!

Так Мовчун став Мовчуном. Запитала його в чаті, чи можна так назвати.

— Що то значить? — запитав. Переклала тлумачем на польську, йому сподобалося.

— Дуже добре, може бути, — згодився Мовчун.

Автор роботи Є. Смаж

Реальність.

Собачка поклала голову на клавіші роялю. Симпатичний малюк.

— Собачки також красиві. Рояль чекає на тебе, Марго, — написала вранці Киці під зображенням.

— А не хочеться мені нічого робити, як тому цуцику. Я часом також лежу на клавіатурі, але не від втоми. Причина буває різна.

— Можна так мріяти, це був би добрий повід.

Обмінявшись зі мною репліками, Киця кудись полетіла, завжди була в русі. Та й не цікаво їй вести сексуальні розмови з жінкою, а от її нова приятелька не знала, хто такий Іван насправді.

— На клавіатурі можна різні речі робити, знаю то з практики, — почала діалог Йола подруга Киці.

— ??? — проявив цікавість Мовчун.

— Мені також цікаво, Йола, що можна робити на клавіатурі? Вже мізки перегріваються від фантазії, — запитала я, для годиться, без емоцій. Складно загравати до жінки в ролі чоловіка, коли друзі знали мою статтю.

— А ви дорослі? Маєте по вісімнадцять років? То розповім.

— Маємо двічі по вісімнадцять. Розповідай, — захотила її.

— Діти ще не сплять. Розповім тільки при okazji. Можна чудну музику заграти, — двозначними натяками заговала до Івана Йоля.

— В якому ритмі? — уточнила я.

— В ритм потрібно вийти і застосувати динамічно, а потім мелодія плавна, — гралася подробицями Йоля. Я не посміла далі провокувати її, зникла. Як мені бути з друзями друзів? Виникла нова проблема.

Реальність.

— Що за подібність характерів! — прокоментувала Киця фото, де на лисій голові сидів живий хамелеон.

— Так вони подібні, — згодилася я. — Гарна зачіска.

— Ігуан красивий. Мовчун любить ігуан і геконів, — дала трохи нових відомостей про приятеля Киця.

— Вони гарні. Хамелеон також. А любить Мовчун жінок голених налісо? Чого не зробиш, щоб його завоювати.

— Я його не мушу завойовувати. Приятельюємо так багато років, що ніхто з нас не мусить ні про що старатися, на тому й полягає приязнь. — написала Киця.

— Мабуть так. Марго, я подумала і вирішила, що не проти аби мене здобували. Піддамся, чи не піддамся, то інша розмова, лиш хай за мене повоюють. Як на те дивиться Мовчун? Можна за нього воювати? — я продовжувала називати Кицю іменем Марго.

— Треба.

— Тоді буду!

Поговорили.

Реальність.

— Любов це хвороба, — категорично мовила Тася.

— Любов це не хвороба, це гарне почуття, — сказала Ілентина.

— Ні, це хвороба. Зараз її класифікують як хворобу, — підтримала Тасю Шуса, Ілентина лишилася в меншості. Це був день святого Валентина, день закоханих — говорили про любов.

— Психологи ставлять такий діагноз, «любов», і лікують антидепресантами. Багато підлітків через любов кінчають життя самогубством, — пояснила Шуса, вона мала двох дітей, які скоро стануть підлітками. Хвилювалася.

— В тому винна не любов, а відсутність контакту з батьками. Там де діти можуть порадитися з батьками, проблеми немає, — Ілентина захищала

любов. Вона не мислила життя без палкого почуття, і не мало значення, розділене, чи нерозділене кохання. Не могла рахувати світле почуття хворобою. Шокувало те, що сексуальні меншини, хворобою не вважали, а любов зробили діагнозом.

На захист любові став Йожик, закоханий, схудлий, але щасливий:

— Для творчості любов необхідна, — запевнив.

— В мене, це звичайний стан, об'єкти можуть змінюватися, почуття зберігається, — підтакнула Іванка. Вони сиділи в «рожевій кімнаті» Шефи, готували каву, щоб відмітити “День закоханих”.

— Я тобі хотіла сьогодні розповідати, підготувалася, але мабуть не вийде, тоді колись іншим разом, — Галя шепнула Ілентині, скориставшись паузою.

— Вип'ємо каву і поговоримо, все встигнемо, — відповіла та.

Пізніше сиділи з Галою в класі, схиливши голови, тихо говорили.

— Зараз я покажу тобі фото, це був наш медовий місяць, ми провели його на нудійському пляжі. І знаєш, гарно, там такі дівчатка були, всі акуратно вибриті, а я ні. Не могла голитися, бо Гітя не дозволяв, йому подобається моя неголена. Він такий егоїст, сам ходив голий, а мені не дозволяв знімати труси. Ревнивий, — Галя показала фото. Ілентині сподобалося, похвалила.

— Що тобі розповісти? Я не уявляю, як би я могла жити без кохання, — продовжила Галя.

— Давай, спочатку про свій перший справжній сексуальний досвід, — попросила Ілентина.

— Це було з Графіком, моїм першим чоловіком. Ми тоді працювали на телестудії, там він став до мене підбиратися. Запропонував йому позувати, художники так до жінок заграють. Ми залишалися після роботи, я позувала. Потім ми стали зустрічатися. В цей час до нього приїхали з Москви гості, Графік поселив їх у себе, а ми поїхали в Москву і поселилися там у них. Там і був у мене перший сексуальний досвід. Все було добре, спочатку мені було боляче. Вийшло в нас не з першого разу. А потім нічого такого я не відчула, тільки, що може, ввійшов трохи глибше. Крові не було. Тому Графік так мені ніколи й не вірив, що він був у мене першим, — розповідала Галя неспішно. Заново переживала емоції.

— Так буває, плівка не рветься, а розтягується. Розкажи ще про анальний секс.

— Все добре, тільки мені боляче спочатку, маю тим поліпи. Потрібно буде зробити операцію і їх видалити.

— Чоловік отримує при цьому задоволення, а ти? — Ілентина періодично ставила питання.

— Я також, тільки потрібно на це настроїться. До цього потрібно підготуватися, почиститися, все вимити.

— Зробити клізму?

— Так. Спочатку, як входить мені боляче через ті поліпи, а потім, як уже йдуть ритмічні рухи, то мені добре і є задоволення. Один раз в мене була любов в трьох, — згадала Галя.

— Розкажи.

— Я тоді жила з Гігорем. В нього був друг. Я йому подобалася. Він запропонував Гігору, щоб ми були втрьох. Гігорь згодився, а я не могла відмовитися. Робила тоді все, що Гігорь говорив, була закохана дуже. Ми були так. Я стояла над Гігорем раком і пестила його язиком, оральний секс, а його друг мав мене ззаду. Я не знаю, які відчуття я повинна була мати, морально було дуже важко для мене. Мене всю трясло. Я тягнулася душею до Гігоря, а мене ніби, відсували до іншого. Його друг потім заспокоював мене, сказав, що Гігору повезло з коханням. Ми з ним стали просто друзями. Я ніколи більше так не робила. Зараз я люблю Гіту і не уявляю, як можна жити без почуття, — Галя закінчила розповідь. Переглянули ще раз фото, де зображений берег моря, сонце і нудійський пляж. Подивилися за вікно, там падав сніг, стали збиратися до дому.

Реальність.

— Іван, ти знаєш все! Докладно так сидимо собі на лавочці в моєму саду. Єдина різниця є така, що мій має пікірувані вуха.

Пікірувані вуха мав собака Кучера.

— Маєш великий сад? Собаці є де бігати? — запитала в нього.

— Сад чималий, але собака любить виходити зі мною до парку і там допіру починається бігання.

— Собаки люблять бігати. Щось садиш в своєму саду? Я тільки починаю садити свій сад.

Кучер на мої питання не відповів. Щось з того зображення, собака з господарем на лавочці, навіяло йому спогади.

— Моя дочка дістала колись в подарунок кролика. Мешкав у нас в саду разом з моїм грізним Ротвейлером. Собака знав, що не вільно йому кролика загризти. Так було два чи три роки. Але кролик, коли підріс, зробився агресивний і не тільки ганяв собаку, але кидався на мої черевики і бив їх своїми ногами. Зробився незносний. Раз кинувся на мої штани і я його схопив за шкурку і відкинув. Собака то бачив. Пішов до кролика і його загриз, так скінчилася приязнь, — підсумував Кучер.

— Шкода звірятко. Він був агресивний, бо не мав самиці, вимагав її від тебе, а ти не зрозумів. Мусиш слідкувати за своїми емоціями, маючи такого вірного собаку.

— Так, Іван, маєш сто процентів рації. То був кролик самець і не мав самиці. Так мені потім повідав знайомий зоолог. Висновок є такий: самець без самиці дуріє, але самиця без самця теж здуріти може.

— Ти прав, Кучер, тому мусить бути гармонія, «кожній тварі по парі».

Реальність.

— А то, на побажання сонячного дня від підлого сусіда. Ті блакитні очі, — так привітав Кучер Сабріну, кинувши їй зсилку на гарний кліп. На всякий випадок написав трошки тексту, щоб зрозуміла про що. Мова йшла про гарні блакитні очі. — Ну пісенька не найвищого польоту, але те око!

Очі в кліпі були гарні.

— Кучер, ти мабуть п'яний. Пісенька така собі. Колір очей не той. То назва пісні, а не колір очей співаків, — Пернатий розкритикував і повністю розбомбив Кучера.

— Знову переглянув, лишилося мені тільки зробити характері. Дай мені трохи горілки, Пернатий.

— Без горілки стану за тобою, але то останній раз, — попередив Пернатий. Жартували.

— Як так, то викарбую з бронзи: візьми мою роботу. Побажая тобі успіхів і відійду.

— Чекай, не відходь. Тут падає сніг, вип'ємо горілки і буде нам добре. Що з палацом на Юлянові?

— Виконую останню волю, зостаюся. Шкода палацу, руйнують, — Кучер показав смайлик суму.

Два чоловіки, яким подобалася Сабріна, товклися на її сторінці і сипали дотепами. Мовчуну Сабріна також подобалася, він також обізвався. Повів серйозну розмову про палац, боліло йому, що нищили історичну архітектуру в рідному місті. Нарешті показав і свої знаки уваги до Сабріни, знайшов також кліп з красивим оком. Ще одна пісня про блакитні очі лягла на сторінку Сабріни. Чоловіки хизувалися один перед другим. Сабріни не було, вона не знала, що там відбувалося, та її відсутність нікого не турбувала, приятелі все більше й більше розпалювалися, чоловіки мріяли про голубі очі.

— Кучер, але ж твоя сусідка має зелені очі, — не витримала я, втрутилася в розмову.

— Зараз вас погоджу, — кинула, прилетівши Киця.

— Ну ну, погоджуй, — захопив її Кучер. Киця також знайшла кліп, але там мова йшла про чорні очі, не зелені. Чоловіки розгубилися, як так?

— Але я про себе думала, є егоїсткою, скільки можна про блакитні очі, маю чорні, — Киця таки їх примирила.

— Твоя правда, — згодився Кучер.

— Маю слабкість до своїх, — запевнила Киця.

— Характер. Від кольору залежить характер.

І знову Кучер з Пернатим хизувалися один перед другим, більше говорили про жінок, чим з жінками. Дивно.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

— Тільки в такий спосіб можу подякувати Пернатому за врятування решток мого гонору, — так Кучер підписав поставлену для Пернатого пісню. Пісня сподобалася всім, Пернатому також.

— В нас заборонена, лечу шукати в Нідерландах. Але титул і виконавець мені подобається, — Пернатий подякував, знайшов щось з німецьких пісень, знову показав себе ерудованим. Свою ерудицію показав і Мовчун, почали обмін піснями, виконавцями. Знову бавилися три чоловіки на сторінці Сабріни. Мовчун підняв на обговорення початок війни 41 року, прикро було за ту війну полякам, ошукали їх більшовики, знайшов стару російську пісню «Священна війна».

— Яюсь так мені зробилося, але сприймаю той російський твір. Хоч знаю скільки трупів за тим криється. Але то підриває до бою! Думаю, кого б тут побити, — так втрутилася в чоловічу компанію Тайга.

— А до Берліна не виберешся, чого? — запитав в неї Кучер.

— Не вибираюся... Бо в нім живу! То й що? Маю на друга нападати, чи на подругу?

— Ну то завжди якийсь лоб розбити можна, як немає нікого під рукою, то хоч Пернатому. Пам'ятай — немає невинних людей, є тільки погано прослухані, — пояснив Кучер.

— І де тут щира вдячність? Врятував його від справедливої заслуженої розправи Сабріни, від інквізиції спас! Ех! — зітхнув Пернатий.

— Пернатий, то тільки жарт кепського гатунку. Ти для мене, як святий Франциск. Людина — ідеал. Як ти собі даєш раду на ринку німецькому, то даси ради кругом і з кожним, — виправдався Кучер.

— Ну добре, добре, знову кидаєш тінь, цього разу на Кицю, але я ще себе порятую, лечу до Киці, — кинув Пернатий.

— Добре, від цієї хвили не відзиваюся, бо маю стиль писання, що вражає безгрішних людей. Я заслуговую на кару, — покаявся Кучер.

— А то, а то... На всякий випадок пий горілку і збирайся, бо не знаєш, а ні дня, а ні години.

— А, від того не відмовляюся. Бо як буду пити, то не буду говорити.

Поговорили чоловіки, потопталися на сторінці Сабріни. Гарний метод залицання, тільки господиня ні на яку репліку не відгукнулася.

Реальність.

— Була в Мовчуна. Зустрів і почастував по людські, але настроїв в нього дуже поганий, — написала мені Киця, коментуючи чергову репродукцію.

— Як можна покращити йому настроїв, Киця?

— Вийди на хвилинку на скайп, Ілентина.

Включила скайп, Киця задзвонила.

— Вибач, що камера так зараз зле поставлена.

В камері помахала рукою Киця, силует в контражурі на тлі вікна. Могла не вибачатися, я взагалі не включила камеру, зима, не той наряд і в кімнаті не прибрано. Привіталися.

— Ти цікавишся Мовчуном, то хочу тобі сказати, то є трудно. Мовчун є трудний. Ти приїжджай до мене Ілентина, я тебе запрошую. Весною приїдь, я можу організувати тобі виставку.

Подякувала Киці, пояснила, що в першу чергу хотіла б закінчити книгу.

— Ту еротичну, яку пишеш?

— Так.

— То мушу сказати тобі до книги, щоб знала, я не проваджу анальний секс, не хочу бути подібна до педерастів. Я тільки пишу так сміливо, а насправді я чемна і порядна. То я тут жартую.

— Я розумію, Киця. Я також не проваджу анальний секс і також порядна.

— З Мовчуном не знаю, що тобі порадити, це важко. Ти б могла поговорити з ним на скайпі?

— Він не хоче.

— Не хоче?

Киця попрощалася зі мною, не мала часу більше, десь мала летіти, як завжди. А через кілька днів, після Дня закоханих, у відповідь на моє сердечко, написала.

— Спокійно, я ще жива. Власне сварила Мовчуна, що є як мертвий.

Я не все зрозуміла, та, як завжди кинулася «на амбразуру», захищати, рятувати співавтора.

— Як можна розбурхати Мовчуна, щоб був більш живим, Киця?

Не відповіла, десь полетіла і не мала доступу до комп'ютера.

Реальність.

— Йожик закохався, він нам вчора говорив, — Галя ділилася новинами. Єви тоді не було і вона того не чула, та закоханість Йожика її не здивувала.

— Це його нормальний стан. Йожик завжди закоханий. Я вже стомилася знайомитися з його дівчатами. Вони в нього всі щуплі і всі на одне лице. Я їх уже не розрізняю. Він закохується в однакових.

— Може це його тип, інші йому не подобаються.

Поговорили про кохання Йожика. Галя згадала, що обіцяла Ілентині ромову про секс.

— Можу про любов розповісти, бо для мене секс, це продовження кохання. А що таке дружба? Це також дуже сильне, важливе почуття і не важливо з ким дружиш.

— Жінки в основному, секс так і сприймають. Чоловіки думають інакше. Деякі чоловіки з жінками взагалі дружити не можуть, — сказала Ілентина. Галя слухала не уважно, думала про своє.

— Син мій закохався. Проблеми в нього з дівчиною, то сваряться, то миряться.

— Галя, ти з ним говориш на тему сексу?

— Ні. З всіма можу, з ним не можу на ту тему розмовляти, якесь «табу». Розумію, що потрібно, а не можу. Батьки мені на цю тему нічого не говорили і я також не можу. Потрібно це якось розірвати і змінити, а не можу.

— Попробуй, поговори з ним, як людина з людиною, називай речі своїми іменами.

— Називати своїми іменами не зможу, попробую, хоч якось, хоч делікатно. Дуже складно.

Ілентина і Галя зайшли в клас, де було порожньо. Сіли біля стола. Галя бачила, що сьогодні сексуальна розмова в неї не клеїться.

— Знаєш з ким тобі потрібно поговорити? З Активною! Вона дуже сексуальна! В неї з нашим Грицем було! Я тобі говорила. Раз вона біля нього посиділа, він щось розповідав, потім пішов. Вона, раптом просить мене, щоб її понюхала, чи не воняє. Я нічого не внюхала, але Активна не була в тому певна, бо отримала оргазм, сидячи поряд з Грицем. Отака вона, сексуальна дуже. Ти з нею поговори, я дам тобі її контакти. Ще мені цікаво, що на цю тему сказав би Люцік. Він не такий скромний, як здається. Був поцілував мене раз, так цілуватися уміє.

— Він не захоче розповідати.

— Не захоче, — згодилася Галя. — Мабуть у нього на цю тему «табу».

Реальність.

Кучеру сподобалося. Біла кинула йому фото мулатки, яка голить своє лоно перед камерою. Таких відвертих фото раніше не вішав ніхто, це вже навіть не як в «Плейбої» а майже порно, ну, награні.

— Звичайно. немає нічого в тому поганого! Я тільки скажу, що мені то не пасує! Але запевняю, що не маю волохату і все є добре! — коментувала своє фото Біла, мабуть натякаючи на те, що робить там лазерну депіляцію, а не голиться.

— Біла, це тільки для хлопців і то тільки для тих, хто любить такі атрибути жіночі, — написала на то Тайга.

— То що, Кучер, беремо Тайгу до нашого гурту? — запитала, Біла, бажаючи розширити аудиторію.

— Мені розповіли, я знаю, але волю легкі натяки, ніж так «вивалювати каву на стіл». От така я скромна, — пояснила та.

— Я Тайгу завжди до гурту залучаю. Тайга, тут не було нічого незвичайного. Навіть через те мило не було нічого видно, — написав Кучер. Лона мулатки на фото було все в мильній піні.

— Тайга, то не скромність, то жіноча вразливість, якщо чуєшся ображеною, то вибач, — перепросила Тайгу Біла.

— А не скажу, що я не кинув оком, — признався Кучер, не був таким скромним.

— Кучер, кидай оком на радість мою велику, щоб я була до гурту зарахована, так делікатно прошу. А звичайність кожна терпима. Ну добре, мені то трохи виглядає вульгарним, — згодилася з критикою Біла.

— Біла, зглупіла з тими перепросинами? От висловила я свою думку, але то не має нічого спільного з ображенням, — переконувала Тайга.

Так мирно, культурно і толерантно вели діалог, все-таки — одна з Європи, друга з Америки. І тут це фото побачила я.

— Ого! — написала їм.

— Я б мав то викрикнути, бо написав Білій — робімо своє. Мені враз Іван скам'янів, а не Біла, — Кучер звично називав мене Іваном.

— Що ту робиться? — запитала, щоб зорієнтуватися.

— Біла є баба і має такі погляди. А з тобою то ми ще розберемося, пригрозила Тайга Кучеру.

— Ну то прошу! Але вирок прошу з відстрочкою, жартував Кучер.

— Ну що ти, Кучер, мене то не вражає, бо я є толерантна, це не було порно, тільки гігієнічна процедура. Хіба Тайга твоя жона, тоді ще раз вибач, — Біла напирала на свою толерантність.

— Біла, що тут жона має робити? Я вільна пташка і нічия не жона! Я дам вирок Кучеру, а ти є вибачена. Так може бути? — розставила все по місцях Тайга.

— Тепер я знаю, хто мені розповість про секс, — зробила я висновок. Всі вже знали, що я пишу книгу з Мовчуном. У відповідь Тайга засміялася.

— Біла, кохана моя, Тайга має свого чоловіка в Берліні, а Іван свою жіночку в Києві. Я є з Лодзі, а ти теж колись була лодзянка. Помилився я — Іван то є Лентина, тож я трохи зварював, — бавився словами Кучер. Невинна розвага.

Тайга засипала Кучера компліментами, розповіла, як багато жінок його люблять. Він скромно приймав похвалу.

— Яюсь зараз я не найгірший, але ладну риску з задоволенням побачу, — кокетував Кучер.

— Ага! І боюся, що це його деморалізує, — тримала інтригу Біла.

— Кучера деморалізує? А його ще можна чимсь деморалізувати? Біла, то тепер я буду в тебе вибачатися, — писала Тайга.

Кучер то мовчав, то обзивався, йому подобалося, як жінки біля нього в'ються. Компанія веселилася, розігрівалася словами.

— Що то може наробити одна голена ціпка, — похвалила себе Біла.

— Біла, тому тепер будемо показувати тільки неголені, — запропонував Кучер

— Ні то не смачне, що трохи закрите, те цікавіше, — натякнула на мильні бульбашки Біла.

— Про то ж і говорю! — відгукнулася Тайга.

— Дуже добре. Тільки це фото мені не подобається. В ньому немає нічого романтичного, до кабінету гінеколога якраз би пасувало, — я нарешті спромоглася щось написати, мордувалася над тим довго, тлумач бастував.

— Бо ти жінка і не відчуваєш красоти жіночого тіла. Хоч, здається маєш артистичну душу, чи не так? — запитала Біла.

— Іван весь час про це говорить, а вони ані в зуб не розуміють, — на мій захист стала Тайга.

— Бо ми не всьому бачимо красиве. Тайга й Іван, милого усміху вам бажаю, — поблажливо кинула коментар Біла.

Я хотіла багато чого сказати їм у відповідь, та не могла, перекладач остаточно застрайкував. Шукала інші, пробувала один, другий, третій.

“Необ’їжджені” тлумачі видавали фантастичні результати. Нарешті Біла зрозуміла написане мною.

— Жіноче лоно не повинне бути подібне до куска м’яса, — таким був результат моїх старань.

— Тепер розумію, але бридке те порівняння, — образилася Біла.

— Жіноче лоно повинне бути, як квітка з делікатними пелюстками, — нарешті я виразила свою думку.

— Ну то вип’ємо келиха за ті пелюстки! — запропонував Кучер.

Автор роботи О. Тіменюк

4

Реальність.

— Тайга, ми мусимо призвати їх до порядку. Всяка толерантність має свої межі. Не будемо розпусту називати толерантністю, — запропонувала Тайзі розпочати дискусію.

— Іван, я вже до дискусії не повертаюся, бо то немає сенсу. Не люблю вульгарності та й все, — відповіла Тайга.

— Я також.

— Ну то ми одностайні, — обізвалася й Пампушка.

— Дуже тішуся, бо думала, що я якась несучасна, — Тайга таки встряла в дискусію.

— Абсолютно, Тайга. До речі я від теми не ухиляюся, але мала таємниця, легкий флірт, чи делікатний натяк то є хіба приємніше, — писала Пампушка.

— Бачу то по іншому, Пампушка. В Білої було схоже на рекламу порно продукції. Так господиня борделю може пропонувати на вибір дівчаток, — встала я репліку.

— Гостро. Ну але щось в тому є. Можна і так бачити. І тим це власне й відрізнялося від того про що говорила. Все, звичайно для людей, але свій

рівень, час і місце має мати. Така моя думка взагалі, не тільки до цієї ситуації. Додатково на замітку, кілька раз про це вже згадувалося, але повторю іще раз. Не йдеться про те, щоб кролика зловити, але про те, щоб за ним гнатися, — Пампушка адресувала ці коментарі мені. Вперше вона спілкувалася зі мною після нашого конфлікту. Я відповідала, немала на неї зла, незлопам'ятна.

— Не розумію секс без кохання, без любовної гри, без романтики. Такий секс для мене нецікавий, — додала я свій коментар.

— Згоджуюся — то є найважливіше! Ілюзорність, двозначність люблю, бо то забава, словом, жартом, посмішкою. Прямолинійність вульгарна, того не люблю, — згодилася зі мною Тайга.

— Факт. Бажано, любов і доповнення. Часом я маю досить велике зачарування, але тільки позитивне, бо то на межі кохання. Оскільки життя є життям і не завжди щось такого як любов, чи захоплення зустрічає тебе. Тоді вже, як є, — продовжила розмову Пампушка.

— Без почуттів немає життя, — гнула я свою тему.

— Вчорашнє фото було некрасиве і не на місці, хтось помилився сайтом. Насправді не можу зрозуміти, що когось то розважало, — підсумувала розмову незнайома мені подруга Тайги.

Реальність.

Я повісила Білі на сторінці фото еротичного характеру. Цікава модель, цікава художнє фото молодого автора. Знайшла його в інтернеті.

— Біла, мені подобаються ті фото, що передають прекрасні почуття.

— Але то в цілому негарна ціпа. Між нами нічия, бо ти мене розкритикувала. Перешли фото Кучеру, — порадила мені. Я не переслала, продовжила діалог. — Головне, що гарна жінка і має почуття. Романтичне фото.

Біла не відповіла, запросила на свою сторінку Кучера, показати й пожалітися. На всякий випадок, писала йому на англійській, щоб я не зрозуміла. Мені було однаково з якої мови перекладати тлумачем. Вона просила Кучера побачити, яку бридку ціпу дістала від Івана.

— Спи кохана іще трохи, бо впевнений, ввечері ми щось придумаємо, висипайся, — порадив їй Кучер, враховуючи різницю в часі між Америкою та Європою, побажав Білі кольорових снів.

— Ні вже не спатиму, випита кава, побачила новини, — Біла детально переповіла всі новини Кучеру. — Хочеш, щоб тобі переслала фото від Івана, яке вона мені прислала, для неї дуже почуттєве, а для мене бридка ціпа.

— Ну давай і то зараз, — зацікавився Кучер. Біла кинула йому на сторінку, за хвилину я фото прибрала з сайту.

— Фото є добре, навіть дуже добре. А об'єкт, скажу тобі, такий-собі. Модельки бачив цікавіші, — написав. Річ у тому, що не любив Кучер худих

жінок. Що я хотіла? Переконати чоловіка, що порнографічні фото дивитися недобре? Отямилася.

— Врода поняття відносне. Скажи по яких критеріях вибираєш для себе сексуального партнера? — запитала.

— Мусить мати в собі якийсь магніт, який притягує. Врода взагалі не є важливим критерієм. То є справа другорядна. Важливо те, яка з нею розмова, я не люблю жінок вульгарних. І ще одне — усмішка, люблю жінок, які часто сміються, — відповів без жартів Кучер.

— Кохав колись? Розкажи, як кохав, — запитала Кучера.

— Пані «професор», на таке питання, то в мене також тлумач плаче.

— Що не так, Кучер? Хотіла запитати про жінку, яку любив.

— Лентина, о то дещо інше. Кохав кілька раз в житті. Всі були трохи подібні, ну хіба за винятком однієї, але вона мене не хотіла і справа швидко закінчилася. Ті жінки, яких кохав, мали великі очі, для мене це важливо, любили сміятися, ніколи мені не відмовляли, а навіть легко кусали. Любили випити зі мною, трохи горілки, або вина.

— Гарно пишеш, Кучер. Вони були подібні до твоєї гарної сусідки?

— Ні. Абсолютно були інші!

— Напиши, які! Великі очі мали, що далі?

— Лентиночка, не знаю, що написати. Ну мали великі очі, а може то мені тільки здавалося, вже сам не знаю. Може колись пришлю тобі фото, бо деякі маю, а деякі десь згубилися і живуть тільки в моїй пам'яті. Часом вечорами до тих спогадів повертаюся. Краще мені тоді на душі стає.

Кучер пообіцяв мені вислати багато різних фото, тільки не зараз, в кращому майбутньому, коли придбає новий комп'ютер, бо цей барахлить. Запевнив, що пам'ятатиме про обіцянку і пішов дивитися футбол.

Реальність.

— Вона приїде о 19 годині.

Барин написав мені лист по емейлу. Це означало, що в вечері він не вийде на скайп, буде приймати гостю. Про дальші події я надіялася взнати наступного вечора, але вже вранці Барин стукався до мене в скайп.

— Приїхала. Спали ми разом в одному ліжку, але сексу не було. Тільки говорили, — Барин відразу вивалив всю інформацію, а вже потім почав розповідати деталі. Він зустрів її на пероні. Халінка подзвонила йому відразу, як сіла в потяг. Поки Барин діставав телефон, вона розхвилювалася, вже хотіла вийти з вагона, подумала, що він так недоречно жартує. Нарешті відповів і Халінка поїхала.

— Я хотів її привітати поцілунком в губи, але підставила щічку. Поцілував в щічку, але так трохи до губ добрався. Які вони солодкі!

— Що ви робили потім, Барин?

— Був же вечір. Ми прийшли до мене, я запропонував вечерю, задалегідь був приготувався.

Розумію Барина. Колись Леся була звинуватила його в тому, що скупий і не нагодував, тому мусила в знайомих просити поїсти. Тепер Барин був обачний.

— Що ви вечеряли?

— Халінка не хотіла їсти, бо повечеряла вдома. запитала, чи я не вечеряв. Я її чекав, щоб вечеряти разом. Тоді взяла трошки страви, щоб бути зі мною за компанію. Хотіла курити, я не дозволив, то й не стала. Запропонувала ввімкнути телевізор, то я пояснив, що то є перешкода для розмови, а ми хочемо поспілкуватися. Побачив, ніби хоче спати, бо змучена, запропонував лягти в ліжко. Вона спочатку хотіла лягати в різних покоях, тільки, як же тоді розмовляти? Лягли разом. Халінка одягла нічну сорочку, привезла з собою. Ми багато розмовляли. Я її про себе розповідав, вона про себе.

Розповідаючи мені, Барин знову переживав всі ті події. Згадував тепло жіночого тіла. Я відчувала його піднесений стан.

— Вона гарна мила жінка. Не дозволила себе обнімати. Вона ще не готова, тільки два роки тому розлучилася, багато переживала через розлучення. Розумію її. Сам десять років відходив по розлученню.

— Десять років не мав жінок?

— Так. Для мене то була дуже велика моральна травма, довго не міг відійти. Був запив, потім хворів по тому. Я розумію Халінку. Не став з сексом поспішати і так було дуже мило. Вона така делікатна, маленька, худенька, ніжки, як пачички, дуже мені мила. Спали, то коліними до колін торкнувся, так тепленько. Вранці поїхала, я її провів і вже мені лист написала.

— Вона уважна до тебе і дуже вихована, — зауважила я.

— Розповідала що в неї був якийсь чоловік, якого вона забути не може, він то прийде, то відійде, останнього разу вона його прогнала. Що то може бути, чого вона його не може забути? — думав Барин. Це питання хвилювало його.

— Мабуть він її образив, — висловила я своє припущення.

— Про свого чоловіка розповідала, він завжди був у від'їзді на заробітках, там знайшов собі коханку, а може мав і не одну. Халінці тяжко, вона переживає зараз. Може я подобаюся їй трохи? Похвалила моє фото, пише, що я фотогенічний.

— Вона шукає в тебе підтримку, захист. Їй зараз дуже потрібно почувати себе любимою жінкою.

— А я шукаю секс. Хоч би я її не скривдив.

— Що таке секс, Барин? Хіба це не продовження любові?

— Власне! Секс це частина любові. Може не потрібно боятися говорити про любов?

— Краще говорити. Любов може бути коротка, може бути довга, майбутнього ніхто не знає.

— Я буду їй говорити: «кохана». Вранці я говорив їй: «Вставай княжничка!». Я напишу зараз листа Халінці, — вирішив Барин. Ми попросились.

Реальність.

Кучер написав чергове оповідання в себе на сторінці. Починалося як завжди — В роках таких-то, відбувалося то-то.

Цього разу події відбувалися в старому костьолі на околиці Лодзя. Мені сподобалося.

— Сильно, — похвалила одними словом, хоч і не все зрозуміла. Важко зрозуміти двозначні вирази іншої культури, іншої мови. Написала ще якийсь коментар, дуже мудрий і абсолютно не по темі. Поляки віднеслися толерантно, критикувати мене не стали, тільки дружно хвалили Кучера.

— Кучер, то власне то! Колись я їздила по краю з театром, то приходилося мені входити до різних костьолів, вони завжди були відкриті. Пам'ятаю подібний спогад, в костьолі тиша, той таємничий запах, прекрасний розпис, настрої урочистого і чогось неувимого. Через кілька років заходжу до того самого костьолу і як дуже я розчарувалася, — Тайга докладно писала, що її розчарувало, це і відсутність того запаху, і інші порядки. Прочитав оповідання Кучера й Мовчун, він знав той костьол, також там був і мав гарні спогади, та й зараз там буває, хоч бракує йому тієї давньої атмосфери.

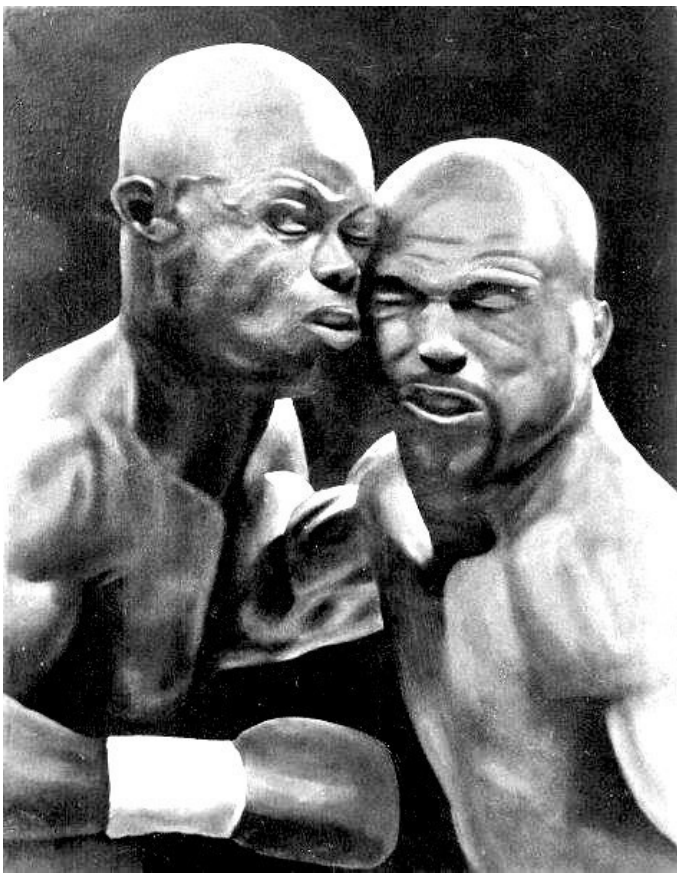
— Ти молодий, ти ті роки не пам'ятаєш. А потім я був там в день шлюбу, можливо в інші дні там інша атмосфера, але повір мені, стало зовсім інакше, чим було, — відповів йому Кучер.

— Також я був в дні шлюбу і також розчарувався. І ті роки пам'ятаю, гарні то були часи, — відписав Мовчун.

— Мовчун, мусимо колись поговорити з тобою, бо маємо про що. Ти нагадав мені про ту базальтову скелю, я їздив там часто. Пам'ятаю при риночку була така кнайпа, де ми пили “оранж” з пляшки, а напроти був костел, гарні то були часи. А був колись біля джерела доброї води по лівому боці і вниз трохи, як повертатися до Лодзя?

— Там тоді була гора, правда зараз уже згладжена. З братом зробили перегонки на роверах, повертаючись до дому, полетів підшипник переднього колеса. Верталися пішки, — згадував Мовчун. Кучер йому поспівчував, згадав, який він мав тоді велосипед, які велосипеди були в його друзів, які в них були пригоди. Чоловіки розчулилися.

— Я й надалі прохожу ті траси, — кинула їм Киця. Кучер став звикле кокетувати, Мовчун замовк.

Автор роботи Д. Корнієнко

Реальність.

— Вона має проблеми.

— Які проблеми, Барин?

— Халінка має проблеми, написала мені в листі, — Барин розповідав мені по скайпу. Я якраз шукала текст для читання, не була готова до уроку, так що розмова була до речі. Розпитувала обережно. Знала, що Барин не любив жінок в яких були проблеми.

— Вона має проблеми з тим чоловіком, про якого говорила, якого ніколи не забуде. Він навчив її радості кохання. З своїм колишнім чоловіком Халінка не мала від сексу задоволення. А того коханця вона пізнала через рік після розлучення. Вона його кохає, а він її ні, тільки використовує. Коли хоче, тоді приїде, з нею не рахується, на довго зникає. То дуже тяжко. Як ми лежали у мене в ліжку, він дзвонив до Халінки. Вона не стала розмовляти, але відповіла, що не може говорити зараз. Могла просто скинути виклик, а не скинула, відповіла.

— Значить не могла не відповісти, Барин.

— Халінка писала, що вони мали разом їхати на карнавал, але вона не захотіла і його прогнала, натомість приїхала до мене. Вона мене не кохає, — зробив висновок Барин.

— Вона хапається за тебе як за соломинку. Їй важливо відчувати зараз, що комусь подобається, почувати себе любимою жінкою.

— Я міг би кохати її платонічно. Якби захотіла чогось більше, то з радістю, але міг би бути і просто приятелем. Халінка така змучена, маленька, худенька, ніжки тонюсенькі, дуже зворушлива. Я шукав сексу, тільки, знаєш, є щось важливіше ніж секс.

— Барин, напиши Халінці про це, що думаєш.

— Думаєш можна їй це написати?

— Потрібно написати! Пиши!

Барин писав, а я думала, що змінилося? Невже це він перед тим писав, що жінка не повинна бути худою, він таких не любить, жінка повинна бути жінкою, м'якою, трохи повненькою. Що з ним сталося? Барин довго добирав слова, потім виправляв помилки, я терпеливо чекала, бо є щось важливіше ніж урок.

Реальність.

— Зараз маю час, можемо поговорити, а потім закінчуватиму роботу, маю замовлення.

Сказав мені Юзліс. Подзвонила йому по міському телефону. Поговорили. В нього все добре, зустрівся з Юлею, надіявся на кохання.

— Що в тебе нового на сайті, Ілентина?

Я тому й подзвонила, що новини були.

— Ти пам'ятаєш, Юзліс, я тобі говорила, та жінка з Америки, яка дуже толерантна, її ім'я Біла. Вона вивісила Кучеру відверте фото жінки, що голить своє лоно.

— Своє фото?

— Ні. Мабуть з інтернету. Якби тобі так вивісили, що б ти на то?

— Якщо приватно, то нічого, подивився б, пожартував.

— Не приватно, публічно. Не художнє фото, художні я розумію. А це виглядало, як реклама такої продукції.

— Я б не хотів публічно таке фото, рідня може побачити.

— Я вивісила на її сторінку фото, де жінка показує свою «ціпку», як поляки то називають.

— В нас також так називають, дуже подібно звучить.

— То було художнє фото, красиве, а Біла охаяла, написала, що дуже бридка «ціпка». Посла це фото Кучеру, щоб він також охаяв. Я почекала поки він його побачить і відразу видалила. Потім з жінками ми дуже осудили Білу. Всяка толерантність повинна мати якісь межі. Ти також ділиш ці жіночі ізюминки на красиві і некрасиві?

Питання Юзліса спантеличило. Красоту окремо цієї частини тіла він не розглядав.

— Я художник і звичайно, дивлюся красива, чи не красива, але дивлюся в цілому, все тіло, не окремо. Краса це відносно, все можна сфотографувати в такому ракурсі, що буде красиво.

— Можливо, вона здалася їй бридкою, що була неголена?

— Ти знайшла відповідь! В американців зараз модно голитися.

— Мені Галя розповідала, що її чоловік не дозволяє голитися, йому так більш сексуально.

— От бачиш, різні смаки, а мені не принципово, і так, і так може бути гарно.

— Юзліс, пам'ятаєш, розповідала тобі про Барина, поляка, який шукав жінку «що приходить». Як прислуга, прийшла, зробила, що треба і пішла.

— Пам'ятаю. Він таку знайшов?

— Ні. Він знайшов іншу, яка йому нічого не дала. Барин готовий закохатися в неї платонічно, бо є щось важливіше від сексу.

— Добре, що він зустрів рідну собі по духу. Можна так все життя прожити і не мати такого щастя.

Ще трохи з Юзлісом поговорили про погоду, запланували літом піти на етуди, критично пройшлися по техніці акварелі, закінчили художніми фото.

Реальність.

— Я сьогодні Халінці написав три листи і вона мені три написала, — Барин після привітання, розповідав мені про розвиток стосунків з Халінкою.

— Вона мене не кохає, але я їй симпатичний. Не може відірватися від того чоловіка. Пише, що воює сама з собою, і не знає, чи переможе.

— Вона шукає від тебе підтримки, Барин, — повторила знову Барину.

— Я знаю. Хочу їй допомогти, в мене колись був такий стан і я її розумію. Два рази запрошував її до себе, але не відповіла на то. Мабуть не приїде до мене більше.

— Як ти запрошував?

— Написав: «Як матимеш бажання, то приїдь до мене».

— Я б також на таке, нічого не відповіла. Запрошувати потрібно конкретно, обов'язково вказати коли і куди запрошуєш.

— То може мені запросити її на вихідні дні?

— Запроси. Ви можете бути тільки приятелями, хіба тобі це зашкодить?

— Не зашкодить. Тільки вона не захоче більше спати зі мною в одному ліжку, бо приятелі так не сплять.

— Не знаю, може й захоче.

— В мене був колись один випадок. Запросив був жінку до себе, домовилися, що сексу не буде, тільки порозмовляти. Я запропонував спати в одному ліжку, надіявся все-таки на щось. Лежали, розмовляли і розпалилися. Були такі піднесені. Ти розумієш?

Я розуміла, Барин продовжував розповідати. Вони вирішили таки зробити щось, бо уже не могли себе стримувати. Але коли дійшло до діла, то виявилось, що та жінка привчена своїм чоловіком тільки до однієї пози і не сприймала ніяких пестоців. Її не можна було ні цілувати, ні гладити. В них з чоловіком був назначений один день на місяць, він в той день до неї приходив і мав її, як бик корову, в позиції «ззаду». Спали вони, кожен в своїй кімнаті, окремо. Барин від такого був в шоці.

— Повернулася до мене задом, стала раком: «На». В мене навіть «малий» не піднісся. Не встав! Розумієш? Вона тоді стала рухати мені рукою. Довго рухала, та я так і не зміг скінчити. Якийсь моральний бар'єр був. Не могу так, — Барин поринув у спогади. Згадував жінок, зітхав. Колись також був закоханий без взаємності.

— Коли лежали в ліжку з Халінкою, я погладив її по спині, і бачу, вона в бюстгальтері, не зняла. Я зрозумів, що нічого не буде. І знаєш, в мене також був не піднявся, якщо бачиш, що нічого не буде, то немає ерекції.

— Звичайно. Розумію, Барин. Вся насолода у нас в голові.

Реальність.

Все йшло своєю чергою, як і належить. Мовчун мовчав. Жінки іноді обзиваються, коли я їх зачіпала. Часом в розмову вступав Кучер і Кубіца. Між нами велися світські бесіди, для годиться, нічого особистого. Жарти жінки, сприймалися зовсім не так, як жарти мене у ролі чоловіка. Якщо закоханого чоловіка, всі старалися підтримати, то закохана жінка співчуття не викликала, тільки дратувала декого. Ситуація складалася дивна. Я не могла себе вести відверто по жіночому, тому що зареєстрована під чоловічим іменем, по чоловічому також не могла себе вести, бо всі знали, що я жінка. Не було більше цікавих діалогів, спілкування затухало.

Мовчун вів себе, як професійний пікапер. Я відчувала себе обдуреною, кругом була конкретна «жопа» і почуття вини. Добре, що Мовчун, мабуть, пікапер високого рівня, а то було б дуже прикро. Прощалася з ним піснею черговий раз і, як завжди, у відповідь тиша. На сайті все завмерло. Можливо дехто спілкувався приватно, але публічно був застій. Попередила по скайпу Воду, що відпочину трохи й замовкла також. Як завжди мою відсутність помітила тільки Тиха. Наступного дня Вода і Киця розважалися, як завжди, інших не було видно, Мовчун маскувався невидимим. Життя продовжувалося. Відпочивши день, знову зачепила свого співавтора, він

мені «підморгнув» і почалося все спочатку. Ревнувала до Сабріни, тепер вона була пасією Мовчуна. Киця сумувала, я підтримувала її на віддалі, як могла. Але Киця справиться, вона сильна, не справиться Мовчун. Пікапери також люди. Жінка Мовчуну потрібна щоб самоствердитися, не знаю яка підійшла б для цього, шкода що було в нього якоїсь принцеси, чи королеви.

Реальність. Минуле.

— Я розраховувала вас застати, — до класу зайшла дівчина.

— Привіт Руденька. Де ти зараз?

— Працюю на приватній фірмі.

Сиділи. Руденька зайшла до Ілентини в гості. Колись навчалася в цій школі. Розповіла про себе, про роботу. Мала проблеми, закохалася.

— На роботі? Ти там мабуть молодша всіх. В кого? В директора? — запитала Ілентина.

— Два рази так. В директора, його дружина власник цієї фірми.

— Не кохай одруженого. Він дав повід закохатися?

— Ні він поводу не давав, але якось так вийшло, — відповіла Руденька.

— Придивися уважніше, жінки не закохуються, якщо чоловік не провокує, — сказала Ілентина.

— Він виділяє мене з інших, звичайно, я там наймолодша. Ніби й має до мене потяг і двозначні натяки кидає. Я не проти бути з ним, він також ніби не проти, так натякає, але ніяких пропозицій не робить.

— Руденька, тобі це не потрібне. Він не проти зайнятися з тобою сексом, тільки йому потрібно, щоб всю відповідальність ти взяла на себе, — застерегла Ілентина.

— Я згодна й так! Він проводив мене одного разу до метро. Може й не проводив, нам було по дорозі. Дивився в очі, то торкнеться мене, то на півслові замовкне, я думала вже щось запропонує, а він так нічого й не сказав, — Руденька зітхнула.

— У чоловіків є такі прийоми, підштовхує, щоб ти сама хотіла, а він ні за що не відповідав би.

— Я згідна за все відповідати! — вирвалося в Руденької.

— Він тобою грається, а не любить, — зробила висновок Ілентина. Вона провела Руденьку на вулицю, подумала і провела ще трохи далі, до зупинки. Говорила, надіялася дівчину переконати.

Реальність.

— Ілентинко, є добре. Халюся засипає мене стрілками, чекає мої листи, каже називати її Малюсюю і весь час говорить про кохання. Дзвонив їй сьогодні. А зараз, щойно написав до неї лист.

Таку відомість від Барина отримала з самого ранку. Це ж в котрій він пробудився? Не встигла я випити чай, отримала другий лист.

— Халінка мені відповіла. Написала: «Так, маю намір зробити то з тобою, віддатися. Будемо близькі, якщо приїду в суботу.» Вона мене кохає! — тішився Барин.

Допила свій чай, потім каву. Раділа за Барина. Написала йому лист підтримки. Увечері, перед уроком по скайпу, ще раз поздоровила.

— Ні, ні! Не спіши вітати, все не так добре, — зупинив мене Барин. Він був пригнічений. Не міг дочекатися, щоб розповісти, навіть не вечеряв, не мав апетиту.

— Я дурень, Ілентинко. Все зіпсував. Розповім тобі по порядку.

Барин згадав, що він голодний, а пізніше буде пізня година для вечері. Тож вирішили, що може вечеряти і розповідати одночасно. Приніс вечерю до комп'ютера, почав розповідь.

— Вранці я написав Халінці любовний лист і вона відповіла. Потім ми писали один одному, як навіжені. Я дзвонив до неї, говорили по телефону. Потім знову писали, бо Халінка не може про деякі речі говорити по телефону, сусідка може підслухати, звукоізоляція в неї погана. Вона також думає, що секс є корисним для здоров'я, це, як ліки для душевного стану. Ми написали по чотирнадцять листів, — перераховував Барин. Він і тут був математиком, вів підрахунок листам. Особливо його тішило, коли отримував на свій лист, два чи три листи у відповідь. Чоловік явно хвилювався, вечеряв і продовжував розповідати.

— Все було добре, поки вона не написала, щоб я підготувався до зустрічі, купив презервативи, написала якої марки. Я давно не використовував презервативи, для орального сексу вони взагалі не пасують. Написав їй то, але Халюся наполягала на презервативах, в неї ще є регулярні місячні, потрібно берегтися. Мені б тут потрібно було б зупинитися, а я був такий піднесений. Написав, що хіба вона мені його сама одягне. У відповідь отримав, мов захочеш кохатися, одягнеш сам. Я дурень, знаєш що написав? Ніби відбив м'яч, відповів, як ти захочеш, то мені одягнеш «малого». Халінка на то образилася, — мій співрозмовник сумно зітхнув.

— Барин, ти написав погано, я б також образилася.

— Я тоді не розумів, що образив. Вона мені написала, що тільки її колишній чоловік бачив у ній жінку, інші чоловіки відносяться як до предмета, видно така в неї доля. Вона тепер подумає, чи їхати до мене. Мені так прикро, сам все зіпсував. Халінка дуже вихована і дуже горда. Я її перепрошував.

— Вона тобі пробачить, Барин. Ти погано написав, ти написав до неї, як до курви, ніби вона шукає тільки сексу, а вона шукає любов.

— Тепер я бачу, а тоді мені здавалося, що все нормально, я був «заведений». Якщо вона мені й пробачить, осад все рівно залишиться, уже не буде так. Вона хотіла приїхати до мене, подарувати свою любов, а я написав так, ніби вона шукає сексу. Дуже образив її.

Барин закінчив вечеряти, але ми ніяк не могли розпочати урок, він все думав про Халінку. Вирішили — Барин має написати до неї лист. Від нервів він не міг зліпити двох слів до купи. Я диктувала, з третього разу йому вдалося написати, запевнив Халінку, що шанує її і почуття до неї має чисті. Відправив лист і ми почали урок. Барину заняття давалося тяжко, тож перервали це мордування тексту, бо не міг він читати, все картав себе.

Наступного дня від Барина отримала лист.

— З Халінкою все добре, написала мені рано гарний лист, де не було жодного слова про вчорашнє. Вона приїде до мене в суботу. Завтра буду йти в магазин куплю презервативи. Тільки боюся. Запитав, чи попестить мені малого, а вона відповіла, що не цього разу.

— Все добре, Барин. Чого ти боїшся?

— Як що вона мені не попестить, не порухає своєю рукою, то може не піднятися. Розумієш? Тоді нічого не буде. До мене колись приїжджала жінка, спочатку сексу не хотіла, ми порозмовляли і лягли в ліжко. Вона книжку читала, я телевизор дивилася. Потім книжку відклала і говорить: «Зроби то!» Без пестоців, без прелюдії, так відразу. Це неможливо.

— Ти нічого не зробив?

— Та зробив, але це абсолютно не те, не виразно. Що зробиш, як вона холодна, не допомагає?

Автор роботи О. Тіменик

Реальність. Минуле.

— Секс без кохання мені не потрібний, — заявила Ілентина ХТОСЮ. Він не протестував. Почуття? Хай будуть почуття. Запропонував їй стати його коханкою, дружину вже мав і дітей також. Про все домовилися. ХТОСЬ став зустрічатися з Ілентиною, запросив в кіно. Фільм був страшний. Сиділа затиснувши руками вуха і замкнувши очі, а ХТОСЬ в цей час дивився з задоволенням, любив такі фільми. Після першої серії Ілентина попросила:

— Давай звідси підемо.

Тихенько вийшли. Взнявшись за руки рушило до автобусної зупинки, цілувалися.

— Тобі не терпиться, щоб по швидше?

Запитав ХТОСЬ. Ілентина, як закам'яніла.

— Не проводи мене! Я піду сама!

Не дозволила зайти за нею до автобуса, а як ХТОСЬ таки зайшов, то сама вийшла. Вийшов слідом.

— Що сталося?

— Нічого. Я не хочу нічого! Не потрібно за мною йти.

Був змушений поїхати до дому. Так нічого і не зрозумів.

Реальність.

Це був якийсь фільм, що Киця виставила на обговорення. Він був про те, як комп'ютер гвалтує, тому вона закликала всіх бути обережними.

— Цікаво, як він то робить, — зацікавилася я.

— Вже боюся, — обізвалася Руна.

— За допомогою втички, — пояснила Киця.

— Бачила той фільм? — запитала її у відповідь.

— Ні. Але, як жінка досвідчена, знаю, що тільки та частина комп'ютера найбільше відповідає до вимог знаряддя гвалту, — відповіла мені Киця.

— Не бачила той фільм, він у нас не йде. У Львові ловлять ваші програми, в Києві ні.

— Чи атакують тільки чужі? О, матінко, мушу випити! Чоловіки в мене мають по штуці такої техніки і до того ще й ноутбуки. Чи ноутбук загрожує також? Напевно, він більш мобільний, вмів би зненацька захопити. Адреналін мені підскачів! Добре, що я є поза домом, але розхвилювалася. Дякую, Киця, що попередила, — Пампушка приєдналася до забави.

— Боюся, Пампушка, що ти під загрозою більше від інших. Позамай всі закладки, — Киця давала поради, як найдосвідченіший спеціаліст.

— Чи той гвалт всім загрожує? А взагалі як безпечніше? Маю також остерігатися, чи приготуватися? Як буде ліпше? — я також бавилася в їхню гру.

— Одягни пояс вірності, а ключ сховай до шафи, — рекомендувала Киця.

— Ніколи не мала такого пояса, Марго, що маю робити? Шафу маю, може можна якось тільки шафою обійтись?

— Тут навіть спальний мішок не допоможе. Занепад цивілізації? Потрібно відключити живлення, довго без живлення не протягне. На всякий випадок, здадуться подвійні гумові труси, — озвучила свою думку Пампушка.

— Пампушка, через тебе я втрачу свою обережність, для комп'ютера я все ж ще цікава.

— Ну то, Кицю, зараз ти мені відімстила, а ми ж маємо співпрацювати. Не маєш нічого в шафі?

— Маю. Самогон і втичку від ноутбука. Вже йду, будь обережна, Пампушко.

— А добре вам, «баби», добре і то подвійно добре. Маєте за своє і для себе, — Кицін знайомий подав репліку. Позаздрив. Дивні чоловіки.

Реальність.

— Ну, Іван, ти повернувся до великих форм! Це дуже добре, — коментував Кучер репродукцію з зображенням пишної жінки. Він любив товстих жінок.

— Частково одягнена натура, я надіюсь, компенсує те, що в Мовчуна модель з зеленими очима, як у твоєї сусідки.

— Зараз побачу, що він має і відповім. Зачекай, попросив Кучер і за хвилину додавив. — Бачив багато і відповім так. Жінка зображена в Мовчуна, то елегантна, пахуча дорогими парфумами, в капелюху і це важливо, вишукана жінка. А в мене, то розніжена артистка. Які вона має очі і уста! Волю мати мою!

— Любиш, щоб жінка мала капелюха?

— Ну так. Сабріна носить і виглядає в них приголомшливо. Моя мама завжди ходила в капелюху.

— Також люблю дивитися, як жінки носять капелюха. Сама не ношу, ходжу в джинсах і футболці, мені так зручно. Чоловікам так не подобається.

— Ілентино, це не так! Капелюх чи сукня, це тільки додатки, важливіше те, що в жінки грає в душі.

— Знаєш, що важливе в чоловіках, Кучер? Важливо, щоб чоловік був мудрий. А ти про що подумав?

— Ілентина, це дискусія академічна. Трохи без сенсу. Кожен має трохи іншу систему вартості. І що то значить — мудрий чоловік? Ніхто до кінця того не знає. Я не знаю також.

— Не будемо дискутувати, Кучер. Це я до того, що чоловікам повинні подобатися красиві жінки у вишуканих сукнях і капелюхах, це нормально. Бачив у Марго на сторінці, писала, що комп'ютер гвалтує жінок? Страшно.

— Ну що ти? Що такого тут страшного? Як що він робить це добре. Маю таку сусідку, мешкає дві вулиці ділі ніж я, також має собаку. Часто зустрічав її пізно в ночі, як сама прогулювала собаку в парку. Запитав її, чи не боїться так ходити в ночі. А вона відповіла, що для того й виходить, все ходить, ходить і ніяк.

— О! То я також вийду, Кучер, може щось буде.

— Вибирай, щоб був апетитний, бо гвалтівник мусить мати особливу чарівність.

— Якщо буду вибирати, щоб гвалтівник подобався, то сама його згвалтую.

— Ілентинко, ти справжня жінка. Браво! Я завжди таких шукаю. Вона не мусить бути супер красива, не мусить носити капелюха, тільки пахнути жінкою!

— Твої приятельки Марго і Сабріна є такими жінками, ти мусиш бути щасливий.

— Є щасливий.

Автор роботи В. Корнієнко

5

Реальність.

Ми розговорилися з Кучером про мистецтво. Трохи пожартували, потім він здивував мене написавши.

— Колись думав, що письменники, то королі мистецтва, тепер бачу, що художники б'ють їх на голову.

— Рубаєш мене під корінь, пишеш це тоді, як я розпочала писати книжку, — відповіла йому.

— Книжка, то тільки пригода, твоя міся, це малярство.

— Це не пригода! Закінчили одну і відразу розпочали другу, я в захопленні.

— О! Ти мене вразила, тепер нічого не скажу. Але одне запитання, про що буде та друга книжка?

— Скажу. Про секс. Дуже багато сексу, до однієї книги все не помістилося.

— То вже є спеціалізація. Як матиму якийсь питання на ту тему, то до тебе звернуся. Добре мати таку знайому.

— Запитуй, не соромся. Зараз я, звичайно, можу розповісти багато, але, думаю, що ти також маєш багатий досвід і міг би дещо розповісти.

— То міг би в одній тоненькій брошурі все помістити, а ти дві великі книжки. То так, як професор і студент, ох дістану від тебе комплексів.

— Про що брошура? Про секс? Ти уже надрукував? Бо я тільки почну ходити по редакторах і переконувати їх, що секс дуже потрібний людям.

— Я нічого ще не написав, Лентина і, можливо, й не напишу, але я повний подиву за тебе, що маєш таку велику віру. Це є гарна справа жінки, знавця сексу. Зробиш велику кар'єру, а книжка буде видана і перекладена на інші мови.

— Все так і буде, Кучер. Можеш розповісти мені про свій перший сексуальний досвід, я переконана, що він був, оскільки маєш дочку.

— Професор, я вже забув багато речей. То було дуже давно, мабуть ще в школі. Кашперовський мусив би зробити сеанс гіпнотичний, щоб мені все пригадалося.

— Мабуть емоцій було небагато, раз не запам'яталося.

Реальність.

— Ні! Молоді дівчата не шукають любові! Ні!

Мене шокувала така категоричність Барина.

— А що вони шукають?

— Вони самі не знають, що шукають. В них гормони грають, вони виснуть на хлопцях, аж соромно дивитися. Не шукають вони любові! Ні!

Так ми почали нашу чергову розмову з Бариним по скайпу. За хвилину замовкли. Виявилось, що маємо полярні погляди на це питання. Я переконана, що дівчатка підлітки шукають любов, не могла зрозуміти, чому Барин думає інакше.

— Я бачив як дівчатка в парку їздили на велосипедах. Навмисне виставили сідло високо і терлися об нього. Ти знаєш чим терлися. Отримували задоволення, були піднесені і дихали відповідно. Ти розумієш?

Звичайно я розуміла. Роверист був прислав мені уривок з фільму, де дівчина отримувала оргазм, катаючись на велосипеді. Мабуть дівчатка подивилися фільм і тепер експериментували. Можливо Барин того фільму не бачив. Сюжет з велосипедом міг придумати тільки чоловік, для них ця техніка здається дуже еротичною. Може молоді дівчатка дратують зрілих чоловіків, бо цікавляться в основному своїми ровесниками, а не «старими пердунами».

— Барин, вони молоді і нерозумні, але вони хочуть любові.

— Не любові вони шукаю. В них десь свербить, то вони на хлопців кидаються. Як я працював школі, то бачив, чіпляються так, аж противно дивитися.

— Барин, я також в школі бачу дівчаток підлітків, вони не шукають секс.

— Лентина, вони ведуть себе провокуючи. Так не шукають любов.

Я згадала себе, згадала подруг, всі ми хотіли великої любов навіки.

Чоловіків старших від нас років на п'ять, не помічали, вони були для нас занадто старі й нецікаві. Поводили себе ми так, як поводили в дитинстві, не розуміли, що вже сформовані груди і попи, можуть викликати в когось якісь фантазії.

— Барин, молоді дівчата хочуть любові.

— Та ні! — Барин сердився, нервував, ми знову замовкли.

— Барин, я не знаю, як у вас, можливо по іншому.

Барин мовчав, відчувалося, як потужно думав.

— Як так? У нас всі знають, що у вас більше розпусти. Розпуستا й де зі сходу, — сказав Барин.

От так. А ми думали, що розпуستا з заходу поширюється. В нас «приходящу жінку» сільський парубок не шукав би. Не помітила я в Барина великих моральних засад. Вживав іноді в розмові зі мною польські матюки, рахуючи, що я їх не розумію. Думав, що в нас кругом розпуستا?

— Чому ти так думаєш, Барин?

— У вас набагато більше розлучень.

Я не знайшла слів для відповіді. Барин неодружений регулярно живе з жінками і це не розпуستا? Переконаний, не варто одружуватися відразу, потрібно спочатку пожити так, раптом не підійде, тоді пожити з іншою. Поки що йому ніхто не підійшов, бо він не хоче одружуватися, але жінки хай надіються, думають: «раптом якась підійде». Так жінками перебирати, це не розпуستا, а розлучення, то розпуستا? Я не знала аж так багато польських слів, щоб висловити те що думаю. Пауза була довга.

— В молодих багато розлучень, тому що в нас в країні вони мають великі фінансові труднощі. Сім'ї розпадаються, бо не мають де жити, мала зарплата в чоловіка, він не може утримати жінку з дитиною, поки та не працює. Не витримують такого і розлучаються, — пояснила поляку.

Це він розумів, в молодості розлучився по цій же причині. Постаралися заспокоїтися. Почали урок.

Реальність.

— Кучер, як ти пережив вчорашній «день жінок»? — запитала, поговоривши перед тим з ним про собак.

— Десять о двадцять першій жінки запросили мене трошки випити горілки, пішов з Ротвейлером. Застілля закінчилося о двадцять четвертій. Собака дістав кусок сирого м'яса і був дуже щасливий. А як було у тебе, Ілентина?

— Тішуся за твого собаку, Кучер. Чим ви закушували?

— Оселедцем в олії і в сметані. Було дуже смачно. Рештки забрав з собою на сьогодні.

— Вибач, що запитую. Хіба можна пити горілку в піст, думала, пити можна тільки вино? — запитала в Кучера, адже поляки більшість католики,

а зараз в них був піст. — На скільки я пам'ятаю, в піст не можна проклинати, пити горілку і спати з жінками. Не знаю, як можна це витримати.

— Такий строгий піст, то є тільки 1 — 2 дні, а потім легший. Ну проклинати фактично не можна, (а я дуже люблю), горілку пити можна, але в міру. А з жінками спати не заборонено, але тільки при виключеній лампі. Тепер вже знаєш.

— Напиши мені докладно, прошу. Та лампа мусить обов'язково світити, чи ні? Бо з тлумачем можна помилитися. Якщо з жінкою спати вдень, то як тоді бути з тією лампою? Скільки у вас всього незрозумілого!

— Балаган є в тих переписах костьольних, раз кажуть так, другий раз інакше. Важливо є як любить жінка. Одна любить вдень, друга любить тільки вночі. Але є і такі, що люблять і вдень і вночі. Тоді потрібно якимсь спортом зайнятися, щоб то подолати і добре відбитися також.

— А лампа? Вона світить, чи не світить?

— Я люблю як світить. А ти, Ілентина?

— Я про піст запитувала. Як має бути та лампа до посту? Як я люблю? Якщо я когось кохаю, то тільки його бачу і більш нічого, то ж не знаю, як мені та лампа.

— Мусиш про те ще проконсультуватися з Марго. Вона є сильна в законах і звичаях костьольних. Бо я вже розгубився як є там з тією лампою. Нехай вона розповість, бо може до книжки тобі це придатися.

— Звичайно потрібно буде до книжки, тому мушу вияснити. Та лампа, вона світить, чи не світить? — знову запитала і нарешті Кучер мене зрозумів.

— На мою думку, не світить, бо має бути темно.

Реальність

Киця написала в мене на сторінці: «Стосовно того, що можна, а що не можна в піст, важливе є одне, ніколи не кривдити нікого. Піст, то справа споглядання на себе і на те, що довкола, трохи прискіпливіше ніж завжди. І «задати ногам газу», трохи менше, але не обов'язково. Потрібно робити так, як належить, як ти відчуваєш, і буде добре. Накажи і закажи на несказане. Рахуйтеся правда. Секс не є чимось злим, тож немає чого комбінувати.»

Я подякувала Киці. Але вона атеїстка, можливо віруючі католики думають інакше. А так, то ми зійшлися з Кицею на тому, що любов дозволена, розпуста — ні.

Наша розмова перейшла на її сторінку, де ми розважалися коментуючи зображення кота. Там коти були подані, як відомі художники. Ми пройшлись жартами по кожному з них. Дійшли до «кота-Рембрандта».

— У «Рембрандта» повинен бути розкішний берет, — зауважила я.

— І келих в лапі.

— Так, і красива кішка на колінах.

— Ну, таку кішку то мали кожен з них, за винятком «Великого Леонардо», він мав kota.

— Що правда, то правда. Марго, ми з кучером потребуємо твоєї консультації, про секс під час посту, — звернулася з проханням до Киці.

— А що то є секс?

— Поставила складне питання, Киця, буду думати, — поки я думала, Кучер почав докладно розпитувати Кицю.

— Я тільки знаю, Марго, що ти мусиш на тих лампах знатися трохи. Бо я ношу окуляри, то мені все рівно. І так, і так не бачу добре. Звичайно під час посту, бо я тоді їм мало і бракує мені вітамінів. Марго, ти будеш нашими консультантом стосовно сексу в піст, бо така в нас виникла тема. А найбільше в справі освітлення.

— Кучер, Марго мені все пояснила. Лампа не шкодить, якщо все робиться з любов'ю.

— По консультацію, то краще зверніться до святих, — послала нас Киця додавши цілий список тих святих. — Я відпадаю. Не маю зеленого поняття в справах сексу, хоч матір'ю є.

— Не знаю тих авторитетів, — написала їй у відповідь.

— То маєш щастя.

— Бачиш, Ілентина, а ми так розраховували на Марго. Вона знає, але не хоче нам пояснити. Без келиха не розібратися, як козаки мовили, — втішив мене Кучер.

— Також в сексі не маю зеленого поняття. Мушу все розпитати і вияснити. Для цього потрібно випити келих?

Кучер мені не відповів, мав питання до Киці.

— А як у тебе з притримуванням посту, Марго?

— Після перших ста грам, я скидаю бюстгальтер, — відрізала Киця. — Але більше ніж літра не став, бо тоді ті, що скромні, впадуть від обурення.

— Під час посту маю це розуміти, але зглупів до решти, піду вигуляю собаку й переосмислю, — кинув нам Кучер на прощання, а ми з Кицею продовжили розмову.

— Як добре випити, то про піст забудеш. Але лампа світить, чи не світить, чи все повинно відбуватися на темно? — дододувала Кицю тією лампою.

— Найкраще з пов'язкою на очах, дуже сексуально. Якраз це знаю. А у вас то знають?

— О! Якщо загострене почуття дотику, це також цікаво! Дуже!

— Ліпше давай заспокоїмося, бо коти з мурів утікають. Мистецтво і любов живуть між собою близько, але часом то бурхливий зв'язок.

— Дуже бурхливий, — згодилася з Кицею. — Важко мені зараз заспокоїтися, але спробую. Я здається зрозуміла значення лампи в піст.

Секс є дозволений, якщо чоловік хоче і має силу. Але жінка не має права провокувати і вимагати, то ж лампа не світить, щоб не мала можливості спокусити.

— Як не коти, то секс! Маєте якісь проблеми? — нашу розвагу обірвав Мовчун.

— Не маємо проблем. Тільки хотіла в'яснити, чи можна католикам в піст мати секс? І тільки, — виправдалася.

— Католик теж чоловік і має проблеми, як кожен, чи то іудей, чи атеїст, чи православний. Чоловік завжди однаковий в своїх прагненнях. Що до реалізації тих прагнень, то інша справа, — підвела підсумок Киця, вона таки була мудра жінка.

Реальність.

— Привіт, коханий! Теплого сонячного дня тобі, Мовчун, бажаю. Нічим не можу зацікавити тебе, коханий.

Мовчу традиційно мовчав у відповідь, іноді кидав смайлик, на які я реагувала бурхливою радістю.

— Ти є!! Мовчунчик коханий, цілую. Люблю тебе! Добре, що ти є!

Мовчун мовчав, я писала далі.

— Мовчун коханий, хочу твій поцілунок, все таки весна. Хотіла б бачити твоє нове фото, вистав, якщо маєш.

— Щось, за щось. І не коханець, тільки мій укоханий, — написав у відповідь Мовчун. Переглянула написане мною — ну хто ж таке витримає, знову глюки перекладача. Хто його складав? Кругом, де я писала «коханий», на польській тлумач писав «коханець». Які ще, окрім цього, там були перли добавлені тлумачем, про які я не знала? Вибачилася, розкаялася, виправила.

— «Щось, за щось» — ти хочеш фото за фото? Мій коханий Мовчун, — тепер я писала правильно, пильнувала за цим. — Ти мав погану ніч сьогодні? Фото за фото, я згідна, висилай і я вишлю своє. Де ти зараз? Мені важливо, що ти є. Все я роблю не так. Тільки засмучую тебе, коханий.

— Зараз не так погано, не все так зле. Роби на свій розсуд, але з розумом, — Мовчун обізвався. Відповідь стосувалася сексу в піст? Дякувала і раділа без міри.

Віртуальність.

Вітрильник гойдався на хвилях. Вітер, краплі води на губах, змерзлі руки, вологий одяг, ВІН подивився на неї, побачив, що змерзла остаточно і скерував вітрильник до причалу. Щось було не так. Сонце, небо, мохнаті однороги (утеплилися на зиму), все було красиво і все-таки щось було не так. Зайшли в будиночок, де палало полум'я в каміні.

— Що сталося?

— Не знаю.

— Йди зігрію тебе.

Покірно підійшла. Обняв, була напружена, можна було б обнімати стовпа з таким результатом. Спробував зігріти їй руки, не противилася. Поцілував і відпустив з обіймів, мабуть цілуючи манекен отримав би більше запалу і почуття.

— Що відбувається?

— Не знаю. Що ти хочеш за свою любов?

— ??? Не зрозумів? Що хочеш цим сказати?

— Ти говорив, що щось за щось.

— Ідіотка! То було на іншу тему!

Сіла буля каміна, поправила вогнище. Сів поряд, почекав на відповідь, не дочекався.

— Ніхто тебе не примушує!

— Знаю. Домагаюся, переслідую і примушую тебе я.

Забрав з руки камінні щіпці.

— Чи я тобі хоч раз відмовив в сексі? Що цього разу? Зміна погоди? Місячні? Вагітність? Клімакс?

— Мабуть все разом. Давай ще раз вийдемо під вітрилом.

— Зігрілася?

— Я тепліше одягнуся.

Відчалили. Піймав вітер. Був злий. Хто зрозуміє цих жінок? Адже видно, ВОНА його хоче. Так в чому справа? ВІН не проти! Зараз був зайнятий вітрильником, краєм ока дивився за нею, іноді давав короткі розпорядження, які виконувала не сперечаючись. Все було добре на початку, зустрілися з однорогами, вийшли під вітрилом. Що сталося потім? Змерзла? Не мав можливості згадувати далі, вітер подужчав, зросли хвили.

— Я тільки хотіла в'яснити, чи можна під час посту займатися сексом.

— ? І? В'яснила? Є анекдот, де до поліція підходить чоловік і запитує, чи можна ходити по газонах. Зміст був такий: ті, хто не запитують, ходять по газонах, тим, хто запитує, заборонено.

— Кучер мені щось про лампу говорив, мусить бути лампа. Киця говорила, що потрібна пов'язка на очі.

— Через такі дрібниці, ти мені стрес влаштувала?

Скерував вітрильник до причалу.

— Буде тобі лампа і пов'язка на очі!

— Я не зрозуміла, що з тією лампою потрібно робити, ніби мусить бути темно.

Подивився на сонце, до заходу воно ще не котилося.

— Буде темно, якщо потрібно.

Пришвартувався. Повернулися в тепло будинку.

— Можеш заплющити очі, для початку.

— А роздягнутися?

— Роздягнутися можеш і з закритими очима.

Знімала одяг, думала, що кладе акуратно на крісло. Спробувала рукою знайти ЙОГО.

— Не підглядай!

Чути було, десь зовсім поряд ВІН роздягається також. М'яко підштовхнув її до ліжка.

Ніби нічого не змінилося, тільки тепер від дотиків проскакували іскри.

— Я повинна відчувати дотики шовку і чогось іншого? Холодного? Гарячого?

— Не заморочуйся. Відчуватимеш тільки гарячого мене.

— А лампа?

— Про лампу вяснимо потім і пов'язку знайдемо іншим разом.

Більше не розмовляли. Вуста були зайняті, тому не мали такої можливості.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Ілентинко, я тобі розповім! Мене добре чути? — Барин по скайпу постукався до мене в неділю, був схвильований. Собі під ніс матюкався на польські, думаючи, що я не розумію.

— Розповідай. Зв'язок хороший.

— Пам'ятаєш, я говорив тобі про Халінку? Як вона була мені грубо написала, після того як той її колишній коханець Ясьо, задзвонив до неї. Потім перепросила. Я був купив презервативи, чекав її візиту в суботу, але захворіла. Пам'ятаєш? Написав сьогодні вранці любовний лист і тільки у вечері отримав відповідь есемесом.

Я пам'ятала про його Халінку. Мене дивував метод Барина в завойовуванні жінки. Насолоджувався своїми мріями. Уявляв як при зустрічі легенько зніме з неї трусики, зніме бюстгальтер і попестить груди, дістане з під подушки презервативи. Попросить Халінку допомогти одягнути на члена. Барина засмучувало те, що не обіцяла Халінка в цьому йому допомоги, категорично не обіцяла. Мав сумніви, раптом без її ніжної підтримки не встане. І мав надію, раптом все ж таки його "пташек" зреагує на жінку. Розповідав мені, як вранці в нього гарно стояв, бо вночі снилася Халінка. Писав їй про це о п'ятій годині ранку, надіявся, що прочитає перед

роботою. Я старалася пояснити Барину який настрій має жінка, збираючись на роботу, зовсім не сексуальний. Не чув мене, мріяв про поцілунки Халінки. Писав до неї по сім любовних листів щодня, а ще пускав багато «стрілок». Не розумів, що жінка на роботі на розвагу немає часу. Сердився, що Халінка стомлюється і хворіє, вимагав щоб не тратила сили на дочок, не готувала їм сніданки, дивувався, чому вона не заблокувала входні дзвінки від Яся. Не міг зрозуміти, що Халінка любить Яся, тому страждає.

— Пам'ятаєш, я писав, просила мене не посилати «стрілки», як вона в праці і не будити її есемесками, бо не завжди повинна просипатися так рано. Халінка тоді написала, що я помиляюся відносно її почуття до мене. Секс їй потрібний був би тільки як ліки. Секс жінці потрібний, бо це корисно для здоров'я.

— Я пам'ятаю, Барин.

Про те, що кохає Яся, Халінка розповіла Барину відразу. Хотіла від Яся взаємну любов, в тому була її трагедія. Барин мріяв тільки про секс. Потім Барин написав, які безперспективні в Халінки стосунки з Ясем. Він живе від неї далеко і роботу не покине, а вона має роботу тут. Хоч можливо, Ясь мав авто і забирав її на вихідні дні. Так не може триматися довго, бензин дорогий і він мабуть стомлюється на роботі. Також погано було те, на думку Барина, що Ясь молодший від Халінки на шість років. Барин читав мені лиси, відправлені Халінці, я б таких листів не витримала, мабуть в поляків інші звичаї, бо Халінка чемно на них відповідала. Розуміла сексуальні потреби Барина і готова була в майбутньому йому віддатися. Барин мріяв. Листи до неї і від неї складав в окрему теку. Дивився порнофільми, уявляючи, як би то робила йому Халінка. Більш за все йому подобався секс оральний. На написаний про це лист, отримав категоричне ні оральному сексу. Мріяв, як вона буде йому руками рухати і допомагати, написав і отримав ще одне категоричне ні. Сумнівався, чи зможе він щось з такими обмеженнями. Продовжував писати любовні листи, часом вимріяне сприймав за дійсність.

— Останнім часом вона вже не називала мене Барінчиком. Останнє моє фото ніяк не похвалила, ніби не помітила, я відправив був емейлом. А сьогодні, слухай, я вранці послав до неї есемеса, потім написав листа, пускав стрілки». Ніяк не реагувала, я відчув, що це цей той «гній» до неї прийшов. Ввечері, якраз зараз, написала мені есемес. Пише: «Мушу тебе повідомити, що Ясь мені освідчився, я щаслива, як потім буде побачимо. Наші з тобою відносини не матимуть продовження.»

— Барин, вона культурна, вихована жінка. Деякі просто нічого не пишуть, а вона тобі написала, як є, щоб не хвилювався.

— Могла вибачитися. Нащо я презервативи купував? — Барин знову матюкнувся, я зробила вигляд, що не розумію таких слів. — Дурна баба! Він на шість років молодше. Що буде через десять років?

— Яка різниця. Десять років вона буде щаслива.

— Мабуть вона перестане працювати, поїде туди до нього, він буде утримувати її і дочку. Почекають поки закінчиться навчальний рік і переїдуть. Халінка продажна сука, він купує її, вона буде з ним ради вигоди.

— Барин, вона його любить, жити разом їм буде легше. Ти допоміг Халінці, підтримав коли їй було важко.

— Може ще подякує. Добро багато значить. — Барин трохи заспокоївся, згадав жінок до яких можна було б написати.

— Шкода, що скільки часу витратив, сто двадцять вісім листів написав. Може написати Ковальські?

— Напиши. Попроси жінку свого друга, хай познайомить тебе з якоюсь своєю подругою.

— Попросити її? Може ні. Я попрошу Лесю. Вона нормальна жінка, практично підходить до життя. Я їй не підхожу, бо вона хоче чоловіка заможного, щоб утримував її з хворою дочкою. Цілується гарно.

— Напиши Лесі.

— Зараз?

— Зараз.

— То почекай хвилинку, я відправлю її есемеса, запропоную зустрітись.

Барин набрав текст, відправив і відразу отримав відповідь, прочитав вголос. Леся згодна зустрітись, запитала де і коли. Ще кілька есемесок уточнили місце й годину. Потім ми довго читали книгу, Барин не хотів закінчувати розмову, боявся, що знову стане переживати.

Реальність.

— Не можу втриматися, щоб вам не розповісти. Зробимо чай?

— На ніч?

— Ще де та ніч, — Ілентина стала організовувати чай для себе, Діни і Роджера. — Говорила щойно з Бариним, в нього трагедія.

— Це той, який шукав, щоб жінка була “приходяща”?

— Він. Вона не захотіла. Обіцяла йому віддатися, займатися сексом для здоров'я, та передумала. Її коханець, через якого нервувала, нарешті їй освідчився і вона виходить за нього заміж. Барин «в прольоті». Він тепер цю Халінку матом криє, рахує її продажною сучкою.

— Чого продажною, за що продалася?

— Як за що? Халінка зробила неправильний вибір, вирішила бути дружиною молодого заможного чоловіка, якого любить, який обіцяє турбуватися про неї і її дочку, а не займатися сексом без зобов'язань з Бариним. Барин рахує, що це дуже меркантильно з її боку.

— Вибрала молодшого, то меркантильна?

— Роджер, молодшого і дуже сексуального, якого любить і який любить її.

— Барин їй що пропонував?

— Секс без зобов'язань, якщо вона докладе зусиль і в нього встане. Кожного разу, як після еротичних снів прокидався з стоячим, писав Халінці про це. Пропонував щось робити, щоб таке добро не пропало даремно.

В Роджера забило подих. Мабуть не думав, що можна писати таке жінці. Випив чаю, заспокоївся.

— Мабуть вона недовго вагалася, роблячи вибір.

— Барин був її замучив своїми стрілками і есемесами. Щоб послати вранці, ставив будильник на п'яту годину, відправляв і знову лягав спати.

— Йому, що робити нічого?

— Йому то нічого, а в неї дві дочки і робота. Лякає Халінку тим, що через десять років буде вона буде застара для свого чоловіка.

— Той що? Як би була з ним, то що було б через десять років?

— Це не розглядається, він же не збирався на ній одружуватися.

Реальність.

— Маєш мій дорогий, для підняття настрою, — з такими словами Киця кинула Мовчуну на сторінку пісню. Я похвалила.

— Гарно піднімає настрій.

— Вітаю, я в Мовчуна, — відписала мені Киця.

— Як що ти в нього, то він мусить мати добрий настрій. Вітаю вас, — написала, а потім добавила їй в чаті. — Заздрю тобі, Марго, доброю білою заздрістю. Зроби з Мовчуна фото!

— Добре. Сьогодні мала до нього їхати, але щось мені перехотілося.

Оце так вона в Мовчуна? Я зрозуміла, що вона обманює, Мовчун не хоче дати мені фото, тому Киця змушена брехати.

— Чому передумала? — запитала Кицю, зробивши вигляд ніби вірю. — Погана погода? В нас зараз також погана погода. Зробиш фото іншим разом. Гарно, що ти можеш його бачити і ти вмєш робити гарні фото.

— Так, сьогодні погана погода і я змучена після занять.

Віртуальність.

— Однороги повертаються!

ВІН оглянувся на її голос.

— Йдемо до моря, на наш берег. Однороги повертаються!

Потім стояли на пагорбі біля моря, підставивши обличчя вітрові. Вода переливалася хвилями сталюого кольору. Суха трава покривала степ. Між скелями, ще місцями залишився сніг. Дуб на тлі сірого неба графічно розкидав гілля. Вітер чіпляв за сухі стебла трави пожухле торішнє листя. Взялися за руки. Виглядали. Однороги вийшли з за скель.

Біля самої води йшли табуном мохнаті, зарослі густою шерстю за зиму. Ступали поважно, залишаючи глибокі відбитки копит в мокрому піску, які відразу наповнювалися водою.

— Вони прийшли!

Засміявся, подивився на неї.

— Не бійся, я не втечу.

Тільки тоді зауважила, як вчепилася і тримає його за руку. Обнялися.

— Я щаслива!

Цілувалися, поки однороги піднімалися на пагорб. Пройшовши берегом, табун розбрівся по степу. Біла одноріг підійшла перша, чорний йшов слідом за нею.

— То що? Сідай!

Обняла білу шию, гладила, щось шептала їй на вухо, потім показала йому на круті боки.

— Ні, на неї сідати не буду. Хіба ти не бачиш? Вона жереба. Я з тобою, чорний витримає нас двох.

Неквапно об'їжджали берег, вітер розвівав волосся, копита ламали сухі стебла. Сиділа попереду НЬОГО, на кожен дотик щоки поверталася і підставляла губи до поцілунку. Обнімала, цілувала, говорила, а ще гладила чорну шерсть однорога і була щаслива. Однороги повернулися!

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

— Зустрічався з Лесею, Барин?

— Так. Пили чай разом. Поцілувала мене при зустрічі, а я її поцілував, коли проводив.

Настрій у Барина трохи поліпшився, перед початком уроку вже не так часто зітхав.

— Запитував у неї, чи має одиноких подруг?

— Запитував. Сказала, що мені напевно, тільки для забави, то таких немає. Поговорили з нею дуже миленько. Жінка знає, чого хоче. Ніхто не любить Барина, — зробив висновок Барин і підкреслено тяжко зітхнув.

— Напиши Ковальські.

— Не хочу. Скоро вже буде рік, як я не був з жінкою, — Барин знову зітхнув.

— Ти з Крисею говорив? Запитував, може вона має подружок?

— Запитував. Вона не хоче відповідальності в разі чого.

— Напиши тій, з якою зустрічався раніше, Маріолі.

— Писав до неї раніше, не відповідає. Жінки хочуть грошей, шукають для себе вигоду.

Я нічого не сказала Барину. Могла б повторити, що жінки шукають любов, шукають з ким жити разом, він сам це знав, тільки не хотів визнати. Вірив — жінкам потрібний секс і за ним будуть до нього їздити, адже раніше так було. Хай шукає.

— На сайті знайомств написав новим жінкам листи, тільки ніхто не відповів.

— Може ще не прочитали, Барин? Почекай трохи.

Без попередження Барин почав читати книжку, наше завдання чергового уроку.

Реальність.

— Ти бачила? Гриць вийшов! Я спочатку не впізнала, а потім придивилася, він, — Галя зустріла Ілентину і з порога приголомшила новиною. Гриця не було довго, після травми був на лікарняному, тепер вперше вийшов на роботу.

— Обнімати його ще не можна, ребра будуть зростатися довго. Схуд, але оптимістичний! Частуватиме нас чаєм. Не поспішай до роботи, Шефи немає.

— Хто ще є сьогодні?

— Тільки ми втрюх, більш нікого немає. Епідемія грипу, тепер якийсь фінський.

Чаєм їх Гриць частував в скульптурці. Помив і почистив мандарини. Допомогати запросив свого друга. Давно не бачилися, говорили про все.

— Гриць, дай мені свій номер телефону.

— Ілентина, ти записувала його вже два рази.

— Тася мені диктувала, я записала десь на листочку, не знаю де.

Гриць продиктував, Ілентина записала, потім побачила, що номер в мобільці вже записаний.

— Так часто дзвониш, що не пам'ятаєш, — з докором сказав Гриць.

— Я тепер дзвонитиму часто, хочу розпитати тебе про секс для книжки. Своєю травмою ти мене налякав, так можна не встигнути записати. Амазонку розпитати не встигла. Є що згадати, раніше говорили, тільки розпитати все-таки не встигла.

— Я Ілентині розказала все. Про весь свій секс. Мені здалося, Луцік також не проти щось розповісти.

— Галя, під кінець він хоча б перестав категорично заперечувати, хоч нічого й не ообіцяв.

Обчистивши мандарини, Гриць розставив чарки, дістав вино.

— Я приготував для вас, ваша допомога мене дуже підтримала. Не всі розуміють як це важливо, я сам раніше не розумів. В наш час не дай Бог захворіти. В лікарні багато про що передумав.

— Хотіла дзвонити до тебе в лікарню, про секс розпитувати, уявила, як би ти в палаті при всіх розказував і не подзвонила.

— Мені там було не до того, не той стан.

— Коли до тебе можна подзвонити, щоб Ганежа не ревнувала?

— Вона не ревнує. Хай Гала скаже. Ганежа мене кличе до телефону, говорить, що до тебе твоя Гала дзвонить. Не знаю, як про секс розповісти.

— Почнеш від початку і розповіси.

— Спочатку жінку розігріти потрібно. Якщо не стомлений і є настрій, то розігріваю.

— Не всіх жінок розігрівати потрібно, одна мені розповідала, вона сама себе готує.

Це здивувало Гриця, його друга Бойщика і Галу.

— Де такі жінки є?

— Ганежу поки розігрію, не завжди маю сили й настрій.

— Ти тоді не займаєшся з нею сексом?

— Чого ні? Займаюся. Я задоволення отримую, а вона хай як хоче. Бурчить, звичайно, а мені уже добре, я літаю.

— Її це колись набридне і вона не захоче більше.

— Я ж відчуваю, як бачу що вже «на взводі», казитися починає, то стараюся. От я тебе запитаю, Ілетина. Ти голишся?

— Як під настрій.

— А мені Гітя не дозволяє голитися, я хотіла б, особливо літом, а йому більше подобається неголена.

Жінки зрозуміли, про що запитував Гриць.

— Тобі, Гриць, яка подобається?

— Голена, я балдію. Ганежаа голиться.

— В тебе Ганежа темпераментна. Пам'ятаєш, Грицю, я тобі на неї гадала? — Гала пригадала, як все було. Гриць запропонував погадати ще раз, подумав, що травма його також була передбачена, тільки не зрозумів цього відразу. Розповів, як темперамент Ганежики його «заводить», збуджує, як захоплюється нею. Похвалив її, розкритикував себе.

— Часом кричу на неї, обзиваю, і думаю, нащо я ці слова кажу? А вона у вечері ляже, покладе мені голову на плече, обніме, наче нічого й не було. Все добре, ніби й не сварилися.

— Я також своєму Гіті так голову на плече кладу. Але останнім часом ми спимо з ним «валетом», бо є межа, чого я попустити не можу.

— Для чого «валетом», Гала? Займайся сексом.

— Ні! До нього з Росії приїхали родичі і вони задоволені нашим президентом Януковичем. Хай беруть його собі! Про Юльку погано обзивалися! Є межа, я не все можу терпіти!

Аргумент був вагомий. Захоплення нашим президентом у всіх тушило сексуальний настрій. Хай Гітя радіє, що Галя не скинула його з ліжка. Потім чомусь розмова зайшла на фінанси. Гриць згадав, початок своїх стосунків з Ганежею. Як тільки зійшлися, гроші в них були спільні, клали разом в тумбочку, вона свою зарплату він свою і по потребі брали. Тільки грошей весь час не вистачало. Одного разу Гриць в тумбочку свою зарплату не поклав. Ганежа не сказала ні слова, також перестала туди класти. Тепер кожен сам розпоряджався своїми грошима. Все що потрібно купити Ганежа говорила Грицю і він купував, хоч знав на що тратить.

— Раніше я весь час був у плюсі, а зараз весь час в мінусі. Її зарплату я не бачу, мабуть тратить на своїх дітей.

— Ти, коли брав жінку на двадцять років молодшу з двома дітьми, про що думав? — запитала Галя.

— Думав, що буде від неї якась допомога, — сказав Гриць.

— З двома дітьми, вона сама потребує допомоги. Як вона може тобі допомогти? — додала Лентина.

— Жінка з дітьми потребує допомоги, я маю одного сина, а також важко, — Галя розповіла про свої проблеми, про проблеми сина. Про фінанси. Гітя дуже рахує свої гроші. Дорогі подарунки робить тільки собі, не їй. Вона сама себе забезпечувала, але, все таки жінка є жінка, Гітя міг би подарувати їй якусь ювелірну прикрасу, а не соковидавлювач, яким сам сік душисть. Гриць згадав, що він подарував Ганежі.

— За рік чотири пари золотих сережок. Ще подарував золотого кулона. Я ж розумію. Мене ніхто так не «заводив», як Ганежа. Темпераментна!

— Кричав на неї за що? — уточнила Галя.

— Вона наслухається у дворі подружок, що я колись і з якоюсь був, і щось робив, потім мені виказує. Яка різниця, що до неї було?

— Тоді ти ще навіть не знав, що з нею зустрінешся — сказала Галя і з Лентиною переглянулися. — Ганежа ревнує тебе до минулого, — зробила висновок. Гриць здивувався, подумав, повірив, йому це сподобалося.

— Як ти обзивав її? — запитала Лентина.

— Називав сучкою.

Галя вирішила, що не так уже й страшно, можна навіть рахувати компліментом. Потім Лентина з Грицем порадили Галі взяти гроші подаровані їй Гітєю, та піти з ним в ювелірний магазин вибрати собі подарунок. Він тоді буде знати, що подарував і заодно, які в неї смаки.

— Галя, так найкраще, я це по собі знаю, Ганежі так і вибирав, — запевнив Гриць.

Знову розмова повернулася до сексу, не зміг Гриць вирішити в який час йому зручніше говорити. Самим мовчазним був Бойщик, він тільки слухав і розливав вино, хоч про секс міг багато чого розповісти, колиш працював дальнобойщиком.

6

Реальність.

— Мовчун коханий, в тебе була погана ніч? Як спав цієї ночі? — питала в нього.

— Також погано.

В Мовчуна були проблеми зі сном, іноді він не міг заснути.

— Хочеш, шукатиму для тебе колискові пісні на ніч і розповідатиму казки? Що робиш, коли не можеш спати, коханий.

Мовчун традиційно мовчав, я традиційно писала.

— Мовчун коханий, добре з тобою! Зима закінчилася. Я люблю тебе.

Відповів. Прислав фото.

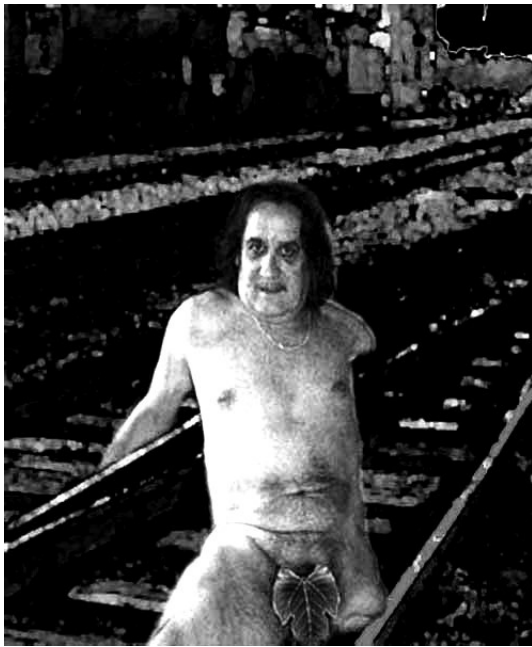
— То по трьох безсонних ночах, найновіше, — підписав. Вигляд мав на фото страшний. Не мала можливості таке фото похвалити.

— Коханий, весною тобі гірше? Мовчун, дякую! Ти красивий! Ти завжди красивий! Поцілувати тебе можна?

Не заборонив, можна вважати, що дозволив.

— Коханий Мовчун, розумію, що я є дуже жадна, але я ще хочу твоє фото.

Відповіді не було, Мовчун мовчав.

Автор роботи Є. Смаж

Реальність.

— Чекай, я скачую фільм, подивлюся, як відбирає, — попросив Барин. По голосі відчувалося, настрої у нього значно покращився.

— Який фільм, Барин?

— Хороший фільм. Там два чоловіки і одна жінка.

— Так це знову порно?! — запитала.

— Ну так. Жінки не маю, такі фільми мене підносять. Люблю такі фільми, — Барин дивився, як скачується фільм, коментував події в фільм. — Один має ту жінку спереду, другий з тилу.

— Ти любиш так, Барин? Коли два чоловіки і одна жінка?

— Ні. Я так не робив і не хочу. Але фільм такий цікавий, він мене підносить, — пояснив мені Барин і залишив фільм скачуватися далі, а сам переповнений емоцій, довго не міг зосередитися на уроці. — Ти допомогла мені була скласти лист до Халінки і вона мені відповіла. Потім я знову написав їй, тільки вже в своєму стилі, бо ти тоді мій лист зробила трохи українським. Зараз я отримав ще один лист від Халінки, — розповідав мені новини.

Кілька днів перед тим, я була допомогла Барину, не могла стриматися, втрутилася. Він хотів листуватися з Халінкою, сумував. Вона заборонила пускати до неї стрілки і дзвонити, та писати. Барин вирішив зігнорувати заборону і написати лист. Я мусила той лист скоректувати, бо в ньому було забагато суму, надії, та образи на Ясьо.

— Той Ясьо освідчився їй, попросту, щоб її трахати. Освідчився — це просто слова, до діла далеко, може ніякого діла і не буде, — переконував себе, чи мене Барин.

В підправленому мною листі, він пропонував Халінці бути приятелями, Вона згодилася. Відразу після цього Барин знову став мріяти, як він зніме з Халінки трусики, так легенько, щоб жінка була приготовлена, потім бюстгальтер, далі уявив діалог, який міг би в них відбутися.

— Барин, зупинися! Халінка згодилася з тобою тільки приятелювати, — припинила потік Барнового красномовства.

— Всяка дружба з жінкою закінчується сексом. Так е!

Наступний лист до Халінки Барин написав уже сміливіше й отримав відповідь.

— Вона написала мені, що хворіє зараз. Я був запропонував їй зустрітися. Поки що не пише більше, мабуть погано себе почуває. Я познайомився зараз з новою жінкою, вона згодилася на зустріч в кафе, — розповів мені свої новини.

Я не запам'ятала ім'я наступної жінки Барина, якась руда в окулярах. Він вирішував в яке кафе з нею піти, чи туди де вже зустрічався з жінками, чи в якесь інше. В тому, куди заходив завжди, не дорого і зручно, але там можливо його вже запам'ятали і обговорюватимуть кожну наступну жінку. Під час розмови Барину ще прийшло кілька листів, жінки хотіли з ним познайомитися. Кожна йому подобалася, з кожною був готовий зайнятися сексом. Мріяв. Місце де в мріях відбувався секс, залежало від місця з якої місцевості була жінка.

— Та мешкає в сусідньому селі, зовсім близько. Я міг би назначити побачення за селом, приїхати велосипедом, ми лягли б у траву, легенько зняв би з неї трусики і пішло б.

— Чому за селом, Барин?

— Щоб ніхто не бачив, бо в селі, знаєш, відразу йдуть розмови.

Барин шукав жінку для розваги і не приховував цього. Відправив мені повітряний віртуальний поцілунок. Почали урок.

Реальність.

Весна почалася раптово. Біля театру Ілентина розмовляла з Ремізкою, Таленка пішла на урок англійської мови.

— Арій буде? — запитала Ремізка.

— Не хоче лізти в це болото, чекає поки закінчать будову, — сказала Ілентина.

— Можна чекати довго.

— Як Аріся? Як у неї з тим французьким в'єтнамцем? — Ілентина згадала про колишню розмову.

— Ніяк. Розісралися. Вона з усього хоче гроші. Але є щось важливіше за гроші. Арися вперлася на умові, що кожного місяця він мусить платити їй гроші. Чоловік щось запідозрив, засумнівався. Яка тоді різниця між нею і шлюхою? Він хотів одружитися. Написав в себе, як девіз на скайпі: «Любов, це не кількість грошей, що виплачує чоловік жінці щомісяця.» Та й все. Я говорю їй те саме, тільки Арися не може зупинитися.

Повернулася Таленка. Переповіли їй розмову спочатку.

— Летина, як у тебе на сайті з поляками? — поцікавилася Таленка.

— Нормально листуємося — відповіла Ілентина.

— Вони знають хто ти є і тебе простили?

— Я не зробила їм нічого поганого, чого б мене не простить.

— А та, яка видала твій секрет? З нею дружать?

— Пампушка? Дружать. Тільки публічно вона зараз листується менше, мабуть її про це попросили. Пампушка їм розвагу зіпсувала. Схоже всі тоді знали хто я і розважалися, а вона змусила мене публічно признатися, цим всю розвагу припинила, — Ілентина розповідала, жінки слухали, грілися на сонці.

— Як твоя книжка? — спитала Ремізка.

— Написана, пора видавати. Почали писати другу.

— В одну ваш сексуальний досвід не поміщається? — засміялася Таленка.

— Не поміщається! Що цікаво, в світській розмові люди говорять про секс нормально, а як для книжки, то тільки шаблонами. В першій книжці прийшлося багато що змінити, щоб не зашкодить нікому. Книжка від цього стала гірше, але люди важливіші.

— Не можна було замаскувати?

— Не зважилася ризикувати. Питала в Ярки про видавництва?

— Забула. Зараз подзвоню запитаю.

Таленка відійшла, подзвонила. Ремізка згадала незакінчену розмову про кулінарне шоу.

— Що це за шоу, Ілентина?

— Не знаю, хтось вирішив так з мене пожартувати. Всі знають, що з мене погана господарка, погано готую. Та ні, не готую зовсім, а мене вже другий раз запрошують пройти кастинг на кулінарне шоу.

— Візьми мене! Давай підемо разом, — запропонувала Ремізка.

— Як подзвонять, я запитаю.

Розмову перервала Таленка, дала Ілентині телефон

— Поговори сама з Яркою, щоб без посередників.

Поговорила. Де можна надрукувати книгу українською мовою безкоштовно, Ярка не знала. Книгу Ілентини прочитала б. Отже, бажаних прочитати добавилося.

Реальність.

— Гарна жінка під час дощу. Цікаво, чи вона має капелюха? А у нас від ранку сонце, температура +24 С.

Кучер коментував репродукцію, мною запропоновану, ми почали чергову ранкову розмову.

— Так зненацька, раптом +24? Чула вчора, що тепло, але не аж так. Не маю термометра за вікном, відклеївся і впав. Слід по ньому згинув. Так тепло? Не маю що на себе одягнути. Буду вдавати, що не знала і захоплена зненацька, — так докладно написала кучеру Пампушка. Вона стала його другом і тепер він її фаворит.

— Ну трохи перебільшив, Пампушко, але тільки трохи. В цей момент тут +22.8 С. Нічого не одягай, хіба може якийсь капелюх, — радив Кучер.

— Ну знаєш, то могло б бути цікаве, бо я до тієї пані на зображенні дуже подібна. Тільки маю довге темне волосся. Хі, хі.

— Кучер дуже любить таких жінок, Пампушка. Тільки мусиш мати капелюха, в нього то обов'язкова умова. Капелюшки мені пасують, я також могла б купити, не проблема, от тільки груди маю малуваті, за то не силіконові, — я детально перерахувала смаки Кучера.

— Хм. То ускладнює справу, бо я капелюхи не ношу, зрештою, так само, як і груди силіконові, — Пампушка задумалася.

— Що скаже на то Кучер? Мабуть, мусиш купити капелюха, все інше дуже добре, — написала я.

— Пампушку і без капелюха також люблю, — обізвася Кучер.

— Запрошення на вечерю з ціллю знайомства врятоване? — уточнила Пампушка. Кучер затих.

Реальність.

— Маєш гарно спати, погоже і спокійно. Добраніч! — Киця повісила Мовчуну колискову.

— До першої години, не спав, слухав, — відрпортував Мовчун.

— Ну то, якщо Ісус нічого не зарадив, то сам Пан Бог не pomoже.

— Ісус і Бог то одна особа, а віра творить чудо.

Так вони поговорили між собою.

— Також на чудо розраховую, — і я додала свій коментар. Ніхто мені не відповів.

Реальність.

— Вітаю, Марго, що з Мовчуном? Він не може спати? В нього так завжди весною? Вибач, що запитую — турбуюся.

Киця не відповіла, тому я запитала знову.

— Марго, запитаю в тебе, чи тобі також часом хочеться відшмагати Мовчуна по сраці? Чому в нього зараз депресія?

Киця промовчала, я написала далі.

— Уже весна, Марго. Коли їдеш до Києва? Запрошую.

— Сьогодні йду до Мовчуна, то тобі розповім що в нього. Мушу летіти. Па.

Все ж таки Киця відгукнулася.

Реальність.

— Мовчун коханий, як ти сьогодні? Відізвися, любимий! Як себе почуваш?

Почував себе Мовчун погано, показав це смайликом.

— Не видурюйся, Мовчун, ще повинен пожити і бути здоровим. Ти мені потрібний! Дуже потрібний! Прошу ще хоч би років десять, а ліпше двадцять. Прошу! Люблю тебе.

І на це Мовчун промовчав.

— Де ти, коханий?

У відповідь смайлик. Я окрилена, порадилася з ним, як нам краще назвати книгу, який псевдонім вибрати? Промовчав.

— Розумію, Мовчун, що тобі все до дупи. Зроблю, як зроблю, щоб потім не було претензій.

— Я фото тобі вислав, а ти що? — приголомшив Мовчун відповіддю. Фото дійсно був прислав і притому симпатичне. Порадив мені змінити свій псевдонім, змінила, з чоловічого на жіноче ім'я. Зробила фото для нього, чекала на похвалу. Тиша.

— Коханий, знову не спав в ночі?

— Спав до третьої.

— Що робиш, коли не спиш? Читаєш щось?

— Шукаю сокиру, — написав Мовчун і додав ще якесь слово, яке тлумач не став перекладати.

— Що означає те слово? Біль?

— Так.

— Тобі не сподобалося моє фото, те що зробила для тебе? Чи ти хотів не фото, а щось інше?

— Ладне фото, багато зелені.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

Життя на сайті ритм сповільнило. Весна. Кидаємо один одному знаки уваги вранці і в вечері, на більше немає часу. Від Мовчуна мені уваги крихти, тільки в крайньому разі, як починаю битися в істериці. Схоже в нього свої проблеми. Весною в міжсезоння відчуває себе гірше. Киця в цей час то поскубає його, то погладить, я її розумію. Друзів в Мовчуна на сайті поступово збільшилося, а тут дивлюся, на одного стало менше. Чомусь відразу на Дуню подумала. Переглянула всіх, таки вона. Дуня давно не спілкувалася з Мовчуном публічно. Після того, як написала йому на сторінці: «Мотиль здох», йому від неї не було нічого. Я ще тоді була запитала в неї, що то означає, відповіла: «один має скільки, а другий нічого». Після чого Дуня знову записала мене, для неї Івана, в друзі і знову викреслила. Тепер вона викреслила з друзів і Мовчуна. Довго трималася! Той запис про “мотиля” на сторінці в Мовчуна був витертий через пів години, невідомо нею, чи ним.

Що зараз сталося між ними? Відшукала віртуальну галерею Дуні, сторінки Мовчуна там уже не було. Видалена. На ній його роботи експонувалися два роки, аматорські, давні їх небагато: трохи живопису, більше фотографій, а ще фотешоп — комп’ютерна графіка. Після першого року експозиції в тій галереї Мовчун поміняв запис про себе. З «непокірна душа» на «я є нецікавий». А тепер немає там його сторінки і немає Дуні серед друзів Мовчуна. Напевно в Дуні здали нерви, Мовчун не робив таких різких конкретних дій. З Юзісом він міг би конкурувати у вмінні бути «пофігістом». Мабуть стосунки з Дунею перестали приносити користь Мовчуну. Я згадала її крик душі і “Фенікси” в соцмережі на сторінці. В той час взяла вона мене, Івана, в друзі і відкинула бо не вижала з того нічого. А що хотіла?

— Мовчун не такий, яким ти його уявляєш. Він не даремно мовчить, не хоче сказати зайвого, — переконувала мене Діна.

— Я знаю. Дає мені можливість обманути саму себе. Такі прийоми давно відомі. Хитрий досконало ними користувався. А ще використовував своє заїкання і вміння робити паузи.

— Ти не розумієш, Мовчун не такий розумний, як ти про нього думаєш.

— Не думаю, що він дуже розумний, Діна, Мовчун звичайний спортсмен, але освоїв комп'ютер, вміє використовувати фотошоп, вміє мовчати — вже не дурень. Мені тільки дуже цікаво, чи свідомо Мовчун використовує свою інакшість, знає, як це діє на жінок? Вірніше буде, на певний тип жінок. Дуже небезпечно довго бути таким, трагічно нещасливим, природа не терпить цього.

Реальність.

— Для мого Баляса, — написала Киця, приурочивши гарну пісню Мовчуну. Йому сподобалося, від Киці Мовчуну подобалося все.

— Казковий світ, без гавкучих собачок Павлова, — коментував.

— Захопило мене, випадково його втрапила, — пояснила Киця.

— Гарний світ, гарний твій Баляс, Марго. Вітаю вас! — привітала я їх. Конкретно на мій коментар не відповів ніхто. Але Мовчун повісив в себе три пісні, для мене, чи для Киці, було не відомо.

— Не любиш фантастичний світ, Мовчун? — запитала я конкретніше, Мовчун не обізвався. — Твій Баляс дуже вибагливий, Марго, все йому не подобається, ніяк не можу йому догодити. Мабуть не варто й старатися.

— Ой там, ой там! Неправда! — відповів невідомо кому Мовчун, мені, чи Киці. Але все-таки, відповів! Потім написав мені.

— Не люблю кориду, котів і заграгованих вікон також.

— Може краще скажи, що тобі подобається, — запитала в нього.

Не відповів.

— Не можу вгадати, що подобається тобі, коханий Мовчун, а що ні. Маєш сильний камуфляж, — кинула йому в чаті.

— Як хамелеон? — уточнив.

— Так! Гарно замаскувався.

Промовчав, лиш пісню натякнув, що можу надіятися. На що?

Реальність.

— Срьодек барзо добжий дзень! — Єва зупинила Гриця, загородивши собою коридор. — Скучали за тобою, Гриць, давно тебе не було.

Підійшла Гала, стала поряд, посміхнулася. Гриць тішився увагою колег, механічно потирав місце травми.

— Ти вже більше не літай, голуб наш сизокрилий, — сказала Галя.

— То що? Може вип'ємо кави? — запропонував Гриць.

Каву пили, як завжди, в рожевій кімнаті Шефи в кінці робочого дня. Галя розставляла блюдця і чашки. Ідею Шефи, купити торт, не підтримали, збиралися трохи схуднути на весну.

— Гриць, коли тобі можна дзвонити на рахунок сексу? — запитала Ілентина.

— Ні! Я запитав в Ганежі, вона сказала категоричне, ні. Говорить мені: «Ти що, дурень?» Так що, Ілентина, ні!

— Навіщо ти її запитував? — здивувалася Ілентина.

— Ну а як же? Хай тобі інші розповідають, — вирішив Гриць.

— Ну звичайно, інші також розкажуть. Всі спочатку, як для книжки, то не можуть з себе й слово видавити, а потім, в звичайній розмові спокійно розповідають. Ганежа не хоче, про неї не розповідай, про інших можеш, тобі є що згадати, Грицю, — Ілентина не наполягала, Гриць думав, пив каву. Єва почистила мандарини.

— Чоловік прислав мені есемеску на мобілку тата. Пише: «Серденько, ти не переживай, я утопив три мобільні телефони, тому не можу подзвонити, пишу до татка, бо тільки його номер згадав.» Чоловік у відрядженні за кордоном зараз. Окремою книжкою можна описати, де чоловіки топлять свої телефони. Перед цим, мій був утопив у літаку в унітазі. Вибачається й запитує стюардесу, як можна дістати його звідти. Стюардесу заткало, довго не могла говорити, відвернулася, чоловік бачив, як в неї від сміху аж плечі здригаються.

— Хіба з унітаза літака можна щось дістати? Хіба там не на виліт? — Галя навіть відставила чашку.

— Слухайте далі. Там воно обробляється, ще якоюсь кислотою. В Аеропорту стюардеса веде мого чоловіка, віддати йому той телефон. Воно, звичайно все йде навиліт, але для крупних речей є сітка, там дещо велике затримуються. Віддали йому телефон покручений від кислоти і він, замість того, щоб викинути відразу, ще його в ремонт відніс. Майстер запитав: «Куди ви його впустили?» — Єва почекала поки колеги пересміялися, продовжила. — Не відремонтували телефон чоловікові, ніхто не взявся за таку роботу.

Гриць згадав, що також топив телефон.

— Був на рибалці, стояв на камені, в руках вудка. Мобільний захвав в плавки. навушники в вуха, музику слухаю. Ключуло, смикнувся, камінь слизький я у воду з'їхав. Виплигнув з води, як риба. Напарник на березі від сміху аж вгинався, а побачив, як з плавок мобільний дістаю і ним трушу, то став по траві кататися. Витирав його потім і сушив, нічого не допомогло.

— Поклав у плавки в кишеню? — Галя вияснила деталі, щоб уявити ситуацію.

— Не було там кишені, просто в плавки засунув.

— Був включений на вібро, щоб рибу не лякати? — уточнила Галя.

Гриць сумно подивився на жінок, не знав, що вони собі уявили, зітхнув.

— Не важливо, як включений, просто музику слухав. — сказав.

Шефа до кави розламала шоколадку, знову закип'ятили воду. Гриць збив каву з цукром, щоб була з пінкою.

— Можу тобі розповісти, як ми з другом біля моря відпочивали. Про друга розповім, це можна. Спочатку ми з двома жінками познайомилися, вони були з під Києва — провінція, а гонору, про себе, не знати що уявляли. Все не то.

— Секс був з ними? — запитала Ілентина.

— Був, але не то. Самі провінціалки, а вели себе, як не знати що. Ми з другом вирішили більше з ними не мати стосунків. Це був будинок відпочинку, ми з приятелем жили в одній кімнаті вдвох. Його звали ХТОСЬ. Потім приїхала і поселилася поряд жінка з Сибіру з малим сином. Була крупна, повна, мені і ХТОСЮ такі не подобалися, але ця була виняток. ХТОСЬ став з нею зустрічатися, розповідав мені потім, трохи я й сам їхні стосунки бачив.

— Гриць розповідай деталі. Вона приїхала у відпустку і шукала курортний роман? — уточнила Галя.

— Ні. Мала чоловіка, була розумна, там у себе завучем в школі працювала. Вона була ідеальна. Починалося так. Погуляли, увечері вона поклала сина спати, пили шампанське чи вино. Діло йшло до сексу, тоді вона питає в ХТОСЯ: «Кунілінгус робити вмієш?» Він чесно признався, що не знає цього слова. Вона на це: «Будемо вчить!» Так і розпочалося, він від того кунілінгусу потім не міг відірватися.

— Вона була голена? Як у неї там було? — продовжувала випитувати Галя.

— Ідеально! Все ідеально, хоч фігура в неї крупна, мені крупні не подобаються, вона була винятком. В неї з ХТОСЕМ був бурхливий роман.

— Курортний роман? — зробила висновок Галя.

— Ну. Вона запитувала часто, що буде далі з їхніми стосунками. Але що могло бути? Віддаль в чотири тисячі кілометрів, була вагомим аргументом. Там у себе, вона мала чоловіка і хорошу зарплату. А тут що? ХТОСЬ не був мільонером, десь такий, як я. Та все закінчилося швидше ніж відпустка. Приїхала її мати, побачили які в них стосунки, викликала машину, загрузила дочку, не зважаючи на протести, і вивезла звідти.

— Що було потім не знаєш? — запитала Ілентина.

— Нічого не було. На тому все закінчилося. ХТОСЬ розумів, що їй краще повернутися до чоловіка. Шукав довго подібну до неї. Тільки таких немає, вона була винятком, ідеальна.

Жінки розпитували про зовнішність тієї жінки, та Гриць не міг описати, для нього важливим було щось інше. Зобразити інакше ніж “ідеальна”, Гриць не зміг.

— Лентина, ти Ганежі не говори, що я розповідав.

— Так ти ж не про себе.

— Все рівно, не говори.

Випили каву, Гриць сидів замислений.

— ХТОСЬ зустрічався з іншою жінкою потім. Говорив, бачить, жінка скована, не може оргазм отримати. Запитав. Призналася, звикла щоб вона була зверху.

— Він так не хотів?

— Хотів. Потім весь час вона була зверху і все було добре. Лентина, можливо я ще колись щось розповім тобі, але не по телефону.

Розходилися по домах.

Автор роботи В. Батраков

Реальність. Минуле.

Ілентина відкрила двері, на порозі стояла Котлетка, тримала в руках розпочату пляшку вина, два фужери і два кусочки торта на тарілочці. Трохи ніяково постояла на порозі, переминалася з ноги на ногу, потім з рішучим виразом обличчя зробила крок в квартиру. Ілентина відступила вбік пропускаючи її.

— Гриць говорив, що ти застукала його вчора в вечері, — замість привітання сказала Котлетка.

— Ми мало носами не зіткнулися в парадному, він виходив, я заходила. А ж присів з несподіванки.

Котлетка зайшла до Ілентини в кімнату, поставила фужери, торт, розлила вино.

— Тепер ти знаєш, що Гриць до мене ходить. Вчора прийшов з червоною трояндою на довгому стеблі. Я здогадалася, мабуть був випускний вечір. Йому троянду Маша подарувала, любима учениця. Приніс ту троянду мені.

Котлетка почувалася непевно, довго приховувала від Ілентини свої стосунки з Грицем, і от стало все відомо. Не знала як Ілентина себе поведе. Ілентина тримала паузу.

— Він тоді, як ти його погнала, до мене подзвонив і прийшов, — провадила монолог Котлетка.

Ілентина знала де Гриць взяв номер телефону Котлетки. Звичайно в неї, як був з візитом, записані на листочках номери лежали біля телефонного апарату, верхній був підписаний — “сусідка”, ще тоді й олівець попросив, записати.

— Потім він до мене прийшов вдень, приніс великого кавуна, я якраз балкон фарбувала, — розповідала Котлетка.

Ілентина знала, коли це було. Щоб бути спокійним і випадково з нею не зіткнуться, Гриць в той день подарував їй квиток на популярний еротичний фільм. Ілентина з Котлеткою жили по сусідству. Важко Грицю було «шифруватися», і от тепер попався. Після випускного вечора почекав з годину, дав можливість Ілентині доїхати додому. Працювали разом. Тільки Ілентина відразу додому не пішла, вирішили з Тасею прогулятися. Так Гриць і засвітився. Котлетка з вином прийшла згладити ситуацію. Старалася. На всякий випадок охаяла чоловічі якості Гриця.

— В сексі він не дуже. Дотик тільки одним місцем і все. Не відчуває партнера. Але чистенький, акуратний.

Потім Ілентина тільки слухала. Все, що раніше Котлетка не могла розповісти, тепер лилося широкою рікою. Давно хотіла поговорити, Гриць не дозволяв.

— Часто сидить на дивані, такий замріяний, потім візьме олівець, дивиться на мене малює. Я стараюся не рухатися, сиджу завмерла. Пізніше подивилася ті начерки, малював він не мене, там була якась жінка розкоса. Чому тоді на мене дивився, я що, будила спогади?

Ілентина знала ці улюблені прийоми чоловіків-художників. Дивляться на жінку, а малюють щось інше, в душі падають зі сміху, бачачи, як вона позує, посміхається, боїться поворушитися. Яка їм з цього радість? Не розуміла. Котлетка продовжувала розповідати, хотіла від Ілентини почути об'єктивну оцінку творчості Гриця. Наївна. Хотіла таким чином взнати наскільки Гриць може бути заможним. Ілентина витримала довгу паузу, а потім щедро охаяла творчість Гриця. А на що Котлетка розраховувала? Ілентина давно відчувала, як вони з Грицем ганяють її мистецтво. А може їй так тільки здавалося? Поставила стільці, випили з Котлеткою вино, з'їли торт. Котлетка вміла гарно готувати.

Віртуальність.

Весна. Холодні хвилі моря. Серед сухої трави пробивалася зелень. Кругом виднілися кущі тюльпанів, ще не розквітлих, тільки широкі сильні

листки пробилися з землі. Не далеко від дуба, зсунувши коричневе опале листя, розцвіли проліски. Свіжі сріблясті листки полину, контрастували з сухими стеблами. Багато сонця. Степом ліниво ходили однорого, паслися. ВОНА була недалеко від дуба, нічого не робила, дивилася.

— Що ти тут робиш? Рахуєш однорого? Його не має тут. ВІН не любить казковий світ, — обіззався Голос за кадром.

— Живу я тут! Серед осколків свого розбитого серця, шукаю хоч якісь почуття.

— Спочатку знайди осколки. Ти впевнена, що воно розбите? Його ще можна було розбити? Воно було? Ти мала серце?

Не стала відповідати. Слова, якими думала про Голос за кадром, не витримували цензуру, навіть її власну.

— Замовкни! Є щось важливіше за казку.

Реальність.

Ілентина подзвонила на прохідні по вказаному телефону. Сильний вітер зривав капюшон, притримала його рукою. Не одягла шапку, берегла зачіску — на телестудії мали робити пробу. З брами вийшла дівчина, зустріла, пошукала ще когось, щоб завести всіх за одним махом, на цю годину були записані ще дві особи. Це був кастинг на кулінарне телешоу. Запрошені заповнили анкети, розповіли про свої кулінарні знання. Сіли в чергу, нудилися, робити було нічого, людей чекало багато.

— Був у однієї жінки, її чоловік в цей час відсутній, з відраження через годину мав приїхати. Я збирався йти. А вона говорить: «Ти чого? Залишайся, я вас познайомлю, потім ще разом розважимося.» Є такі подружні пари, вони шукають для розваги партнера.

Ілентина не підслуховувала, сидячи поряд неможливо було не чути розмову. Говорили два хлопці, також претенденти на участь в кулінарному шоу. Хлопцеві-1 розповідав Хлопець-2.

— Партнера важко знайти, адже не будеш пропонувати кожному, вгадувати. Я б згодився приєднатися до якоїсь пари, — говорив Хлопець-1

— Вони по різному шукають. Іноді їдуть в автомобілі, зупиняються біля того, хто їм сподобався, просять показати дорогу. В автомобілі зав'язують з ним розмову, стараються подружитися. А потім пропонують. Таким чином знаходять, — ділився досвідом Хлопець-2

Кандидати на телешоу ще трохи поговорили, потім Хлопцеві-2 набрид бардак в телестудії, не став чекати далі. Черга скоротилася на одного чоловіка. Час застиг. Сидіти було скучно. Ілентина підсіла ближче до Хлопця-1.

— Випадково почула вашу розмову. Річ у тому, що я пишу книгу, — делікатно здалеку почала Ілентина. Через кілька хвилин вони обговорювали тему сексу. Не були знайомі, просто поряд сиділи в черзі.

— Я не соромлюся, ми можемо говорити тут, — відповів Хлопець-1, на пропозицію знайти безлюдне місце. Лентина не соромилася також, в оточенні людей, вели невимушену розмову.

— Що подобається тобі в дівчатах? По яких критеріях їх вибираєш? — запитала жінка.

— В першу чергу зовнішність. Повинна бути красива, не худа і не товста. Щоб була гарно збита попа, мускулиста, накачана, не обвисла, а майже кругла, як кулачок.

Хлопець-1 подивився по боках, на кому б показати, подібну, показати було ні на кому, в черзі томилися переважно чоловіки. Продовжив розповідати.

— Груді, не має значення які, але мабуть, краще малі, бо великі обвисають. Ну і щоб талія була, та лице симпатичне, — описав свій ідеал хлопець.

— Ти зараз маєш дівчину?

— Зараз якраз зробив паузу. В мене була дівчина, все було добре, секс класний, я вирішив розлучитися, ніби на деякий час, а фактично зовсім. Побоявся, що захочу на ній одружитися.

— Чого ж тут боятися?

— В неї характер складний. Хоче командувати, така, дівчина з перцем. Якраз нагода була розлучитися, я скористався.

— Що за нагода?

— Поїхав з свого міста в Київ учитися, уже два місяці тут. За ці два місяці я пізнав дванадцять дівчат.

— Де живеш? Знімаєш квартиру?

— Так, знімаю. Живу один, так що маю всі умови. Запрошую до себе зробити млинці, або піцу, щоб романтично. Потім все само собою виходить.

— Не зрозуміла. Ти запрошуєш дівчину, займаєтесь сексом, а потім ви не зустрічаєтесь? Чому? Секс не сподобався?

— Не в сексі справа. Прокидаюся, хоч вона й поряд лежить, а я почуваю себе самотнім. Ловлю себе на тому, що мені не має про що з нею говорити.

— Де ти знайомишся з дівчатами?

— Та кругом. Можу познайомитися в університеті, в магазині, в метро, в кафе. Вони й самі мене зачіпають. Тільки в них якісь претензії, хочуть, щоб я кругом за них платив, подавав руку з автобуса і тому подібне. Але ж ми рівноправні, чому я щось повинен?

— Ти не зустрічаєшся зараз з тими дівчатами, з якими мав секс, завойовуєш нових?

— З деякими не зустрічаюся, з деякими бачусь, вітаємося, деякі не проти продовжити стосунки, тільки я не хочу.

— Хочеш нові враження? Полювання на дівчину?

— Та ні. Все це не те. Зараз дружу з однією, її хлопець пішов у європейську армію на чотири роки, вона хоче його чекати. Я їй говорю, що це даремно, чотири роки великий термін. Але вона така, не може інакше. Ми тільки друзі і вона справжній друг. Зайшла якось до мене, а я на нулю, стипендію затримали, холодильник порожній. Вона заглянула в холодильник, побачила, все зрозуміла, поклала сто гривень на стіл, щоб холодильник не був порожній. Отримав стипендію, хотів повернути гроші, а вона: «Я з друзів гроші не беру!» Вона справжній друг.

— У вас з нею не було сексу?

— Ні не було.

— Ну звичайно. Вона любить того, що пішов у армію, з тобою тільки дружить, — уточнила Ілентина.

— Мені здається, що я їй подобаюся, має до мене почуття. Ми говоримо часто по скайпу вечорами. Так я в камеру бачив, вона повісила мій портрет на стіну. Досить розумна, з нею цікаво.

— Повернемося до сексу. Тобі секс найбільше подобався з ким?

— З тією, що розлучилися. Там був класний секс! Я дзвонив їй, хотів помиритися, вона не захотіла. Як так вийшло, за два місяці любов пройшла?! Це я її залишив, вона говорила, що любить, хотіла утримати мене, а тепер заявила, що вже все в минулому. Як так? За два місяці почуття помінялися? Чи може в неї це говорить образа на мене? З нею цікаво, тільки характер має важкий.

— До неї в тебе були дівчата?

— Так, троє. Потім, як ми вже розлучалися, я мав ще дівчину. То вже не можна було назвати зрадою, бо в нас стосунки на той час були в процесі розриву. Тут у Києві мав за два місяці дванадцять дівчат. Я навіть не сильно старався, вони самі. З однією сидимо увечері в мене, повечеряли, випили вина. Вона говорить: «Пора спати.» Я їй говорю, що в мене в ліжку лягати можна тільки в близьні, в одязі ні. Без проблем, роздяглася, лягла. Я тоді їй говорю, що лежить вона на моєму ліжку. Ліжок в кімнаті двоє. Вона залишається в моєму ліжку, ну що ж вдвох тепліше лягаю також. Вона відразу цілуватися. Вона сама, я її не зачіпав зовсім, тільки говорили, а як ліг вона відразу до діла.

— Ще зустрічалися потім?

— Ні я не хочу. Дівчат для сексу міг би мати скільки завгодно, — запевнив Хлопець-1.

Ілентина ще хотіла запитати про перший сексуальний досвід. Не встигла. Співрозмовника закликали на пробу. Її черга була за ним. Розмову можна було б продовжити, якби обоє пройшли кастинг. Не пройшли.

Автор роботи Д. Корнієнко. Творча копія з Terry Rodgers

Реальність.

— “Була повна гармонія в сексі”, — розповідала дома Ілентина про кастинг.

— Я прийшла з ціллю розповісти, що пишу книгу про секс. Вони запросили мене, щоб про неї розпитати.

— Ілентино, по кулінарії їх щось цікавило? — запитала Діна.

— Цікавило. Мусили цю тему підняти, розповіла їм про суп з лопуха. Вони про такий не чули. Як думаєш, Діна, я маю шанси?

— Якщо тебе візьмуть, я буду довго сміятися.

7

Реальність.

Киця жартувала на своїй сторінці. Об’єктом жартів були чоловіки, їхні турботи про розмір члена.

— Видно, що чоловіки також мають проблеми, — коментувала з розумінням справи Киця. На фото чоловіки фотооб'єктивами різного розміру прикривали своє «хазяйство».

— З головою? — поцікавився її Друг.

— З головою, то відомо. але тут власне видно різницю об'єктивів, хіба, — відповіла йому Тайга, поки Киця думала.

— Ну, чим нижчий чоловік, тим об'єктив довший. Мабуть то питання уяви, — Киця висловила свою думку.

— Чоловічої? — уточнила Тайга.

— Не обов'язково. Баби також мають вади, — визнала Киця.

— В чоловіків все на виду, — проявила і я свою ерудицію.

— Дівчата, секс, то мозок, — повідомив Друг.

— Але ми про те знаємо, Друг! То чоловікам видає, що то прут, — запевнила Тайга.

— А можете їм про те розповісти? Ч не бажаєте, хочете щоб були нещасливі? — запитав Друг

— Хіба про то раз говорилося? Як горохом об стіну, — написала Тайга.

— Так, бо чоловіки говорять тільки поміж собою, — згодився Друг.

— То не секс є в мозку, тільки глупота, — вирішила Тайга.

— Мозок то найбільший орган сексуальний, тільки має закінчення нервові в мошонці, — проінформував Друг.

— Друг, ти насправді не говориш до ляшок? — запитала Тайга.

Далі я в їхній розмові не зрозуміла нічого, перекладач з двозначністю не справлявся.

— Ох я і наперекладалася, мабуть неправильно, але весело, — написала їм.

— Тебе то також стосується, — Друг визнав мій сміх недоречним.

— А я жінка! Ха, ха, три рази, — призналася йому.

— Це несподіванка, а для чого назвалася Іваном? — запитав Друг.

— Щоб побачити, що робить один чоловік. Може від ревності. Іван, це мій псевдонім, мої друзі про це знають.

Розвага закінчилася.

Реальність.

— Нарікаєте на мій вибір анатомічної неточності, тут абсолютна симетрія, немає до чого чіплятися. Добраніч, — Киця коментувала зображення, воно дійсно було симетричне. Оголена жінка прикрила своє лоно руками, прикрашеними красивою татуїрковкою.

— Ти може матимеш ніч добру, я — ні. Бо такої симетрії не маю тут близько, — Кучер оцінив зображення.

— Але гарне, ні до чого не чіпляюся, — встряла я в розмову.
— Не повинен того говорити, але скажу, маю тут виключно асиметрію, — поскаржився Кучер.
— Асиметрія також буває цікава, не панікуй, — втішила Киця.
— Тож не панікую, роздумую трохи тільки, — Кучер роздумував публічно.
— Про що? Який вийшов результат? — запитала я в нього. Замість Кучера обізвалася Сабріна.
— Здається мені, що до тої «симетрії» не один долучився б з задоволенням.
— Або, Сабріно, злапав її, — на щось натякнув Пернатий.
— Чи на таке «чудо» можна так просто «лапатися»? Таке «чудо» само ловить те, що хоче, — відбила Сабріна.
— Але колись те «чудо» мусить попасти на такого знавця, як Пернатий, або я, — хвалився Кучер. Пернатий промовчав, проявив скромність.
— Через гречність не заперечую, — нарешті додав коментар.
— А я б все-таки до неї причепився, — вирішив бути щирим друг Киці.
— Знала, що хтось буде мати нормальну реакцію, — підвела підсумок Киця.

Реальність. Минуле.

— Коли Кізочка сказала Хитрому, що вона не дівчинка, він забув свої штани в телефонній будці, так розхвилювався. В них з Кізочкою був телефонний діалог.

Ілентина розповідала Діні. Йшла звичайна розмова, чекали поки до готується вечерея.

— Ти так цю історію розповіла Тасі? — спитала Діна.

— Десь так. А що? — питанням на питання відповіла Ілентина.

— Ти не сказала, що ті штани в Хитрого були в пакеті? Кізочка йому їх відремонтувала. В телефонній будці він повісив пакет на гачок, а розхвилюваний забув про них. Ти так не сказала?

— Це я пропустила. Розповіла тільки, як він по них повернувся, та штанів уже не було. Хтось взяв. В СРСР все було дефіцитом.

— Аргумент у Кізочки був вагомий. Чому Хитрий тоді так рознервувався? — спитала Діна.

— Спочатку ми причину не знали. Кізоньці потрібно було десь пожити місяців три, звернулася до Хитрого, він якраз отримав нову квартиру. Нервував бо не міг уявити, як зможе жити в однокімнатній квартирі разом з жінкою та дитиною. Кізоньки дочка лякала його особливо.

— Чого боявся?

— Він тільки вселився, ще не мав ніяких меблів. Ні, трохи таки щось придбав. Куплена, але не зібрана кухня і шафи, для одягу та книг. Спати було ні на чому. На підлозі в Хитрого лежав ватний матрац, спав на ньому. Від матраца до вимикача протягнув шнурок, щоб лежачи вимикати світло. Не міг уявити, де Кізеньку з дочкою розмістити. Але й відмовити не міг, після такого аргументу.

— Чому не міг відмовити?

— Не варвар, все-таки. Розумів, що їй діватися нікуди. В ЖЕКУ якраз на це й розраховували. Її будинок йшов на капітальний ремонт, там вже не було ні світла, ні води, відселяли мешканців куди попало, хоч в барак. По закону повинні були забезпечити квартирами. Кізеньці потрібно було не здаватися, протриматися якийсь час, та з малою дитиною без цивілізації важко. На Хитрого давила і він здався, — розповідала Ілентина, встала, підняла кришку, подивилася, як готуються овочі, помішала, продовжила. — Вони зустрілися в місті, Хитрий дав Кізеньці гроші на меблі, сказав купити, які сподобаються, а сам поїхав у Крим, перечекати цю напасть.

Діна слухала. Початок розповіді вона чула не раз і ні разу не чула кінця. Овочі приготувалися, розмова перейшла на інше.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

Мовчуну не все подобалося. З іншими було хоча б зрозуміло. Вранці я вішала кожному зображення, у відповідь писали якісь репліки. Якщо в когось мало часу, то тільки відмічали, що сподобалося. Ніби привіталися, так виглядало. Мовчун не грав по цих правилах. Він міг помітити мене на сайті і кинуть кілька реплік, міг в упор не помічати, що б я не робила. Правда система в Мовчуна була також, якщо якогось дня був милий, наступного ігнорував мене повністю. Це випав той “наступний день”. Спочатку подумала, може він неправильно зрозумів мій жарт.

— Вибач, коханий, не буду жартувати так більше.

Не обізвався. Обмінювався пісеньками з подружками.

— Вітаю, Мовчун, ти є!

Тиша у відповідь, Мовчун мене “не бачив”. Нічого йому не подобалося. Знову образився? Взяла в нього зі сторінки кілька пісень. Не помітив. Не до мене йому було, навіть кинути якийсь смайлик не хотів. Ну що ж, прибрала виставлені мною репродукції з його сторінки і пісні від нього зі своєї.

— Ах, Мовчун, Мовчун, не хочеш навіть привітатися зі мною. Я можу робити помилки, хіба так важко про то мені сказати?

Може він соромився перед своїми друзями? Мав таких, які не знали про мене. Цікаво як це збоку виглядало. Мовчуна домагався Іван? Подумала, зробила інформацію про себе доступною всім, а не тільки друзям.

— Вибач, не буду більше в тебе «красти» пісеньок, розумію, що так не можна робити.

Написала під піснею в Мовчуна. Це сподобалося його другу.

— Чудово!

Мовчун не помічав нічого. Хай так, він любить говорити піснями. Вивісила в себе пісні, які отримувала від нього раніше, вони мали щось

означати, він краще знав що. Тепер говорила ними я. Правда, повторити прийшлося два рази. Мені було сумно і всі бачили, як я сумувала. Сабріна і Киця постаралися мене підтримати, ні про що не запитували, розважали розмовою. А що вони могли зробити? Заставити Мовчуна мені написати? Кучер не знав, як вести себе в такій ситуації, боровся з чоловічим бажанням перечекаати і людським — мене підбадьорити. Мовчуна я не розуміла, як так можна? Дуже набожний і так робить в їхнє релігійне свято? Я буквально відчувала його емоції, сильні, з надривом. Може ради таких емоцій він все це й робив? Може тільки такі емоції йому й були потрібні? Відчуття були шалені, вони охоплювали весь світ. День був емоційним. Наступний — зовсім інший. Спочатку Мовчун кинув мені смайлик в чаті і побачивши неймовірну радість, привітався.

— Доброго дня, — написав.

Потім поспілкувався зі мною в коментарях. Повісив мені пісню, про війну, звичайно. Був дуже добрим цього дня, отже наступного може бути іншим. Не матиме на мене часу, але кидатиме крихти уваги, щоб не втратити контакт зовсім.

Реальність.

Петер постукався по скайпу.

— Вітаю, Петер! — відповіла коротко, не мала часу на розмову.

— Я зараз трохи працюю, але послав. Подивися, — відправив мені кліп пісні Петер.

— Добре, подивлюся. В мене зараз урок, я потім. Дякую!

— Нема за що.

Ми розшаркалися один перед другим і зайнялися кожен своїм. Потім пізніше, як прослухала пісню обізвалася до Петера.

— Чим зайнятий?

— Працюю, Глентина, з паузами.

— Що ти з тими паузами робиш?

— Переглядаю пропущене на сайті, от і з тобою спілкуюся, ще одна киянка на проводі.

— Домовляється, Петер? Зі мною, це інше, в нас інші стосунки.

— А от ярлики ніколи шукати не варто! Хто там що знає, — філософськи зауважив Петер.

— Ніхто й не вішає. В нас з тобою секс по скайпу, вірніше розмови про секс.

— Для мене новина, що так можна назвати.

— А як назвати? Назви!

— Суцільне платонічне спілкування.

— От так! А я думала...

— Видно точки відліку не збігаються, — відповів Петер, він до всього підходив серйозно.

— Де ті точки шукати? — запитала.

— Не по скайпу, однозначно.

— А як? Прошу детальну відповідь, Петер.

— Тільки показ, ніяких теоретичних розповідей, — відповів категорично Петер.

— Чому?

— Тому!

— От ти який!

— Що, уже? А якби став показувати точки.

— Ти на схемі покажи, Петер.

— «Маша, хочеш вульгарний анекдот розкажу? Тоді роздягайся, там показувати треба.» — Петер розповів мені анекдот.

— А розповісти? Слів не маєш?

— Показувати треба! Як там київські пікапери?

— Нормально. Один мені багато чого розповів.

— І що, знов одні схеми?

— Хотів показати.

— І що?

— Що значить що? Не захотіла.

— Що такий поганий?

— Навпаки і дуже молодий, Петер.

— Так що ж тоді?

— Мені любов потрібна, велика.

— Так ти себе заганняєш в рамки, в яких і просто радості можеш не отримати і ціль не обов'язково вийде. Запало тобі в голову в роки не самі розумні, що тільки так, а життя ширше, Ілентина.

— Ще й яке широке, — згодилася з Петером.

— То чи є смисл робити тільки так, лише тому, що колись прищепили таке бачення правильного?

— Петер, навіщо таке тяжке навантаження без любові, я не люблю спортом займатися.

— Хіба задоволення не переважає?

— Тільки, коли є любов, інакше все так прісно, що шкурка вичинки не варта.

— Тоді можу тобі тільки поспівчувати, Ілентино.

За вікном в мене була ніч, та й в Одесі також. Ми попрощалися і побажали один одному доброї ночі.

Реальність.

— Роджер, знаєш, що сказав одесит Ілентині? — Діна запитала зненацька. Роджер, звичайно, не знав. Ілентина знала, тільки не чекала, що розмова буде винесена на обговорення.

— Він вважає, якщо вона не займається сексом з кожним хто її хоче, то цим обмежує себе якимись рамками. Не отримує від життя задоволення в повній мірі.

— Іншого задоволення він немає? Якщо людина не їсть гівно, це також рамки. Не знаю, чи багато придбає додатково задоволення, якщо цих рамок не буде, — Роджер висловився категорично. Ніхто не став заперечувати.

— Ти не хочеш, а Петер вважає, що маєш хотіти, бо інакше ти якась не така. Тому часто жінки йдуть в релігію, в якійсь мірі це для них захист. Бо не можна таких, як Петер переконати, що ти не шлюха і тобі без кохання не хочеться. Якщо ж віруєш в Бога і твоя релігія цього не дозволяє, то розуміють, — Діна продовжила свою думку.

— Це так як в Риби було, — згадала Ілентина.

Роджер не знав як було в Риби, але запитувати не став.

Реальність.

— Я не можу більше витримувати того учня, — з цими словами Тася зайшла в «рожеву кімнату» Шефи. Збиралися там випити каву.

— Сьогодні зі мною говорила його бабця, а щойно ще й мама прийшла. Повторила на “біс”. Я не можу більше! Ви його бачили?

Це було риторичне питання. Учня Уча знали і бачили всі.

— Я знав його маму. Соню Георгіївну. Тоді вона була просто Соня, — обізвався Гриць.

— Як знав? Знав близько?

— Дуже близько знав її, Ілентино. Трахав. Давно, ще в молодості.

— Так може Уч це твій? — запитала Ілентина, подивилася на Гриця, той заперечливо похитав головою, потім засміявся. Робив собі каву.

— Це було до Уча. Набагато раніше, — запевнив колег Гриць.

— Де ти з нею познайомився? Тася, ви чули? Гриць знав Соню, — Ілентина смикнула Тасю за рукав. Тася не зреагувала.

— Подумаєш, знав Соню, то й що? — буркнула Тася.

— Тася, він її дуже близько знав! Трахав.

— Як? — нарешті до Тасі дійшло. Гриць скромно опустил очі.

— Тася не збивайте! Гриць, розповідай! Де познайомились? — Ілентина взяла ініціативу в свої руки. Гриць замислився, надпив каву. Шефа почекала, може зробить каву і для неї, не зробив. Зітхнула, зробила собі сама.

— В кафе познайомився. До мене тоді Любава приїхала з Мурманська, я повів її розважати в кафе. З нами ще був мій друг виконроб, Філя. Там

я побачив Соню, вона мене вразила. Була дуже ефектна. Я відразу Любаву покинув, переметнувся на Соню. Філя казав мені, що так не роблять. По свинські це, дуже погано. Але я тоді захопився.

— Любаву кинув там і все? — Ілентина була вражена.

— Так. Філя її втішав, пригрів, взяв до себе. Я Сонею запалився, була ефектна, — згадував Гриць.

— Вона й зараз гарна, — вставила Тася.

— Зараз не то. Ти помітила, Тася, як Соня заходить за Учем до мене в клас, то відвертається, не дивиться на мене?

— Гриць, не відволікайся. Чим Соня була ліпше Любави? Любава була негарною?

— Ти що? Гарна! Білошкіра, висока, статна, з довгою косою, Любава також була красива. Вона до мене приїхала заміж виходити. Ради мене розвелася з чоловіком.

— Так що ж ти? — Ілентина і розуміла такого вчинку.

— Соня тоді була дуже ефектна.

— Опиши. Чого не було в Любави, що ти її залишив і побіг за Сонею?

— Любава була більш проста, а Соня ефектна. Любава ходила без макіяжу, а Соня з макіяжем і більш стильно одягалася. Гарна фігурка, правда в Любави також фігура була класна.

— Ти повів Соню до себе, чи пішли до неї? — допитувалася Ілентина.

— Ні. В мене тоді була майстерня.

— Як було?

— Гарно було. Класно! Вона була супер!

— В основному у вас була класична поза, чи Соня практикувала ще щось?

— Можна сказати, що класична.

— Ілентина, припиніть. Не розпитуйте так, я не можу таке слухати, — обізвалася Шефа. Вона зробила сама собі каву, взяла тістечка. Її репліка нікого не зупинила. Гриць поринув в спогади, тепер сам хотів розповісти.

— Філя мені розказав, що я повів себе як скотина. Він тоді Любаву заспокоїв і вона мене простила.

— Ти не захотів на Любаві женитися? Що значить вона проста? — прискіпувалася Ілентина.

— Любава була досить розумна, але Соня мене заінтригувала, — пояснив Гриць.

— Де ти з Любавою познайомився? — запитала Ілентина.

— На курорті.

— З Сонею зустрічався довго?

— Років два. Потім вона дала мені відставку. Шукала заможного, перспективного, я їй не підходив. Мабуть знайшла потім батька Уча, а він її покинув.

— Звідки ви знаєте, що він її? Може вона його? — зацікавилася Тася.

— Та він її, це видно. Вона прогадала, — впевнено сказав Гриць.

— Гриць, про що ти думав, коли зробив так з Любовою? — Ілентину цікавив моральний аспект.

— Ні про що не думав. Я про це не задумувався, просто робив. Тепер бачу, що то було по свинські, така скотина, завдавав жінкам багато болю. Тоді цим не переймався, мені було добре і цього досить.

— Ви кого-небудь любили? — запитала Тася.

— Нікого. Колись думав, що до першої дружини було почуття, потім зрозумів, таки ні.

— Це міф, ніби кожен має свою половинку. Це казка. Кожен приходиться в цей світ самотнім і самотнім помирає, — сумно підвела підсумок Шефа.

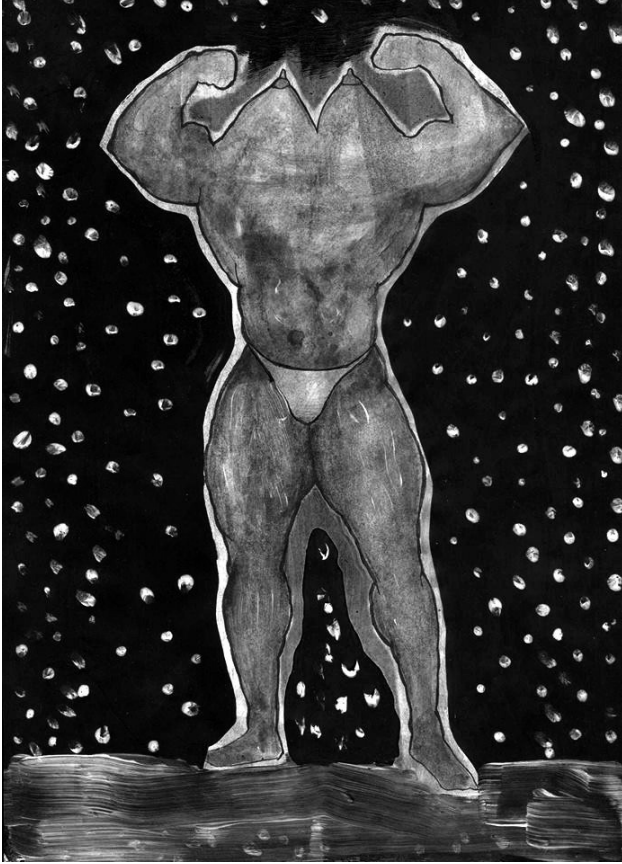
— Це не так. Є в кожного своя половинка, та не кожним щастить народитися в тому самому часі, — Ілентина зійшла на філософію.

— Гриць, як ти міг так до жінок. Нікого не любиш? Ради любові не здатний ні на яку жертву? — Тася чекала на відповідь

— Така я скотина. Не люблю нікого. Тепер розумію, що робив і роблю жінкам боляче, — визнав Гриць.

— Любов не вимагає жертви, — сказала Ілентина

Засперечалися. Вирішували, що таке любов. Кожен розумів по іншому. Ще один день пройшов.

Автор роботи Д. Корнієнко

Реальність.

— Мій улюблений, — написав Мовчун. Улюбленим був фільм, старий, чорно-білий польський фільм «Потяг». — Потяг від'їжджає з Лодзь-Каліської.

— Фільм знімали в Лодзі? — уточнила я. — Я ще не всі слова знаю, але в цілому зрозуміло. Дивлюся.

— Так, в Лодзі. Тут була найбільша кіностудія, зараз немає нічого, — пояснив Мовчун.

— В нас також в Києві була гарна кіностудія імені Довженка, тепер немає, все продали, — поспівчувала я Мовчуну. — Зараз дивлюся фільм. Мені подобається, він дуже гарний, я дивлюся поволі, щоб зрозуміти. Я бачила цей фільм колись давно, в нас його показували, тільки під іншою назвою.

— Фільм починається на “дворці Лодзь-Каліська”, а закінчується на Хелю, де я був у флоті, — розповів Мовчун.

— Відчуття таке, ніби їдеш з ними разом в тому поїзді, — поділилася я враженням.

— Не раз проїжджав тією трасою, — згадував Мовчун. Мабуть ми говорили в різних площинах. Я дуже хотіла максимально продовжити нашу

розмову, хвалила пейзажі. Не допомогло. Замовк. Не знаю, що він пригадав, що в нього було на тій трасі.

Реальність.

— Останні кілька днів Мовчун став уважнішим до мене. Чи надовго?

— Ти йому нічим не шкодиш.

— Не скажи. Не все так просто.

Ілентина і Діна йшли в магазин за покупками. Погода була гарна, не поспішали. Ілентина хотіла розібратися в характері Мовчуна. Діна сьогодні була добра, дозволила себе втягнути в розмову на цю тему.

— Розумієш, Діна, в мене там профіль не на моє ім'я. Знають мене особисто чоловік п'ять, і вони знають в чому справа. Пишу я польською мовою, переконана, що мої реальні знайомі не читають, лінуються перекладати. В Мовчуна ситуація інша. Більшість його друзів реально з ним знайомі. Син, сестра, племінники, колишня дружина, реальні подружки і вони легко читають на польські. Всі вони бачать, як якась дурепа, під чоловічим іменем до нього клеїться.

— Якби хотів припинити твої приставання, то міг би. Сказав би тобі: «Не зачіпай!» І що б ти зробила?

— Він не хоче, псувати наші стосунки. Жінки, які живуть з ним в одному місті, стали цікавитися ним більше. Думають, може вони чогось не добачили в ньому, може недооцінили. Він тепер, щоб мене не образити, якщо не показує знаків уваги публічно, то кидає мені привіт приватно. Щоб знала, що все в порядку.

— Такий став уважний? Може в нього в його стосунках з подружками щось помінялося?

— Не знаю. Я попросила Мовчуна написати резюме, щоб послати редактору.

— Не написав?

— Не написав. Але то не важливо, я можу використати те, яке було у віртуальній галереї Дуні написане про нього.

— Він не знає, що ти встигла звідти скопіювати?

— Не знає.

— Не заморочуйся, Мовчун може робити так, бо стала краща погода, або навпаки. Ти весь час про нього думаєш. Це погано, — на цьому Діна припинила розмову. Проходили базаром. Роздивлялися, що є на лотках але не купували. Намітили дещо взяти на зворотному шляху. Мовчали. Ілентина мимо волі аналізувала ситуацію яка склалася на сайті. Там було невизначено, як завжди.

Реальність.

Задзвонив телефон. Притримуючи рукою парасольку, Ілентина дістала мобільний.

— Я вже тут, — відповіла Кізочці.

— Ти парасольку взяла?

— Взяла.

— Я зараз знайду свою і виїду. Ти де мене чекаєш? З твого, чи мого боку вулиці?

— Я можу перейти на твій бік вулиці.

— Добре. Почекай мене, я зараз.

Ілентина перейшла на другий бік вулиці. Йшов дощ. Вони домовилися зустрітися, щоб прогулятися. Як завжди, Кізочка запізнилася всього на пів години.

— Йдемо на наше місце, вип'ємо безалкогольного пива. Сядемо за наш столик з видом на затоку. Коли ми там були останній раз? Півтора, чи рік тому?

— Рік.

— То можна сказати, що ми ходимо туди регулярно, раз у рік, — Кізонька спішила виговоритися. В дощ, тротуари були безлюдні. Йшли під парасольками, обминаючи припарковані автомобілі.

— Як твоя книжка? — запитала Кізочка.

— Ми її вже закінчили. Сьомий раз перечитую і знову виправляю помилки. Де тільки вони беруться, — пожалілася Ілентина.

— З помилками завжди так.

— Річ у тому, що є люди, яким однаково, як читати: з ліва на право, чи з права наліво, догори ногами, або в дзеркальному відображенні. Я до таких належу. Якщо в слові присутні всі потрібні літери, я читаю його правильно і не бачу, що вони стоять не в тому порядку.

— Потрібно коректора, — зі знанням справи сказала Кізочка.

— Та вже дочитаю цей сьомий раз.

— Добре, що вже дописали.

— Відразу розпочали другу. Дуже багато цікавого розповідають, — сказала Ілентина.

Прийшли. Вибрали пиво і до пива солоний попкорн. Сіли за столик. Подивилися на берег покритий млою. Кізочка розповідала про новини на кафедрі, жалілася на начальство.

— Кізочка, начальство кругом однакове. Я говорю з начальством тільки на одну тему, про секс.

— Не завжди по темі, — замислилася Кізочка.

— Завжди можна на цю тему з'їхати. Начальству тоді нічим крити.

— Або не до, або пере, — Кізочка обмірковувала різні варіанти сексуальної теми.

— Якщо ти десь натякнеш, що начальниця така агресивна, бо не дотрахана, вона буде старатися всім показати, що з сексом в неї повний порядок.

— Ілентина, ти з багатьма говорила, є такі в кого немає проблем в цій темі?

— Є, але дуже рідко, і там також не все гладко. Знаєш, навіть молоді хлопчики, пікапери, які стараються всіх обтрахати і всім доступні емансиповані дівчатка, також хочуть щоб їх любили. Просто секс їм ні до чого. В результаті, виявляється, що вони дружбу цінять більше від всяких сексуальних стосунків.

— Скажи в кого немає сексуальних проблем, що спокійно живуть і з цим все в порядку. Назви хоч одного, — попросила Кізочка.

— Устина з Олегом. Вони говорять, що в них з цим повна гармонія, — повагавшись сказала Ілентина.

— Що в них не гладко?

— Запитала, як вони розповідали своїм дітям про секс.

— Як?

— Ніяк. Взагалі не розповідали. Це не добре. Немає з дітьми контакту в самому вразливому питанні.

— Моя начальниця весь час на своїх дітей жаліється, — сказала Кізочка і замовкла, згадала, що вона жаліється також. Потім визнала, що діти такі, якими їх батьки зробили на генетичному фундаменті та допрацювали вихованням. Діти фактично є відображенням батьків. Якщо в дітях щось не подобається, потрібно подивитися на себе в дзеркало і над собою попрацювати.

— Моя дочка знов стала поправляється, — сказала ні з того ні з цього Кізочка.

— Ти сама винна. Зробила культ їжі.

— Так що, не готувати? Тоді не буде чого їсти!

— Ще ніхто не вмер не поївши один день. Ти весь час тільки про їжу думаєш.

Їли попкорн. Дивилися як за вікном падає дощ. Поговорили про декоративне мистецтво. Про чоловіків, що працюють разом з Кізочкою.

— Найбільше нормальний з них Мирний. Ти бачила його на похоронах Амазонки, біля Ворона стояв. Тільки мені здається, що з жінкою в нього також складні стосунки, дуже часто він на роботі старається затриматися. Ну а про скульптора нашого, В'ялого, ти чула від Галушки. Він кругом пустив слух, що я йому не підійшла, бо не досить інтелігентна. А насправді, ти ж пам'ятаєш, як охарактеризувала його Галушка.

— Пам'ятаю. Вона сказала: «Фу! Фу, на такий секс!»

— Та немає з нього ніякого сексу!

— Світ тісний. Секс Доменіка, який у нас працював, Галушка також охаяла.

Жінки допили безалкогольне пиво, пішли в зворотному напрямку.

— А Доменіка де вона була знайшла?

— Працювала з ним в керамічних майстернях.

— Далеко їм було до Казанови.

Засміялися. Дощ не втихав і не збільшувався. Кізонька провела Ілентину до зупинки на маршрутки. Не втрималася, все-таки пожалілася на дочку, за що отримала нотацію. Ілентина поїхала. Хотіла запитати в Кізоньки, чи говорить вона на сексуальні теми з дочкою, та так і не запитала. Знала, що не говорить. Про їжу і порядок в домі говорить, про секс ні. Табу.

Реальність.

— Ван постукав до мене в асці. Пише, що боїться подзвонить до нас по телефону, — Роджер сказав і подивився на Ілентину.

— Він дзвонив, вас не було. Я тільки про секс в нього розпитала, — відповіла Ілентина, захищалася. Роджер і Діна переглянулися.

— Ти що? У Вана запитала про секс? Підозрюєш, що він все ще сексу не мав? — Діна зацікавилася.

— Я тільки запитала, як він відноситься до сексу. Сказав, що байдужий. Нічого більше. Хотіла домовитися з ним зустрітися, щоб мені розповів. Не встигла, він закінчив розмову, — виправдалася Ілентина.

— Ми давно не зустрічалися з Ваном, — сказав Роджер.

— Таки, давно, — згодилася Діна.

Реальність.

Киця опублікувала фотографію на своїй сторінці і підписала. «Багато хорошого на світі. Такого Ісуса Христа намалював Мовчун. Дуже гарно. Ілентино, Бог з тобою.»

— Дякую, Марго! Гарний образ. Знаю, Мовчун має талант. Талант, він у всьому талант, — відповіла їй. Робота була красива.

— Помиляєшся, він не є досконалим, але дуже добрим і ту доброту кохаю в ньому найбільше. Мабуть ти також, — написала мені Киця. Паралельно вона листувалася ще з кимось, від когось не хотіла коментарів, заблокувала свою сторінку. Тепер там ніхто не міг нічого розмістити.

— Часом не хочеться деяких гостей. Розумієш мене напевно, — пояснила мені.

— Це розумію. Не розумію тільки одного, як можна не бачити, що Мовчун має великий талант. Чому я це бачу, а інші ні? Але вже знаю чому! Такий великий талант зблизька не можливо побачити, тільки з великої віддалі.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— І дуже гарно тебе похвалила, — розповідаю Мовчуну про розмову з Кицею. — Мовчун, я насправді бачу, що ти дуже талановитий. Не знаю як то пояснити, тільки бачу це, відчуваю. Коли побачила тебе перший раз, відчуття було таке, ніби повернулася додому, зустріла рідну душу. Люблю тебе!

— Змарнований талант, Ілентино, — відповів Мовчун.

— Ще не пізно, а ні тобі, а ні мені. Ти не уявляєш, що робиш зі мною.

У відповідь Мовчун кинув мені фільм. Гарний фільм з гарною піснею на початку, на неї він звернув мою увагу. Розповів про акторів. Я знову дивилася з паузами, повільно, на польській мові ще не могла сприймати швидко.

— В стилі американського вестерну, — пояснив і кинув ще один фільм, потім ще і ще. Мовчун хотів, щоб я їх бачила і я дивилася. Він вибирав красиві фільми, отже в нас подібні смаки.

8

Реальність. Минуле.

— У дівчат років у дванадцять починаються місячні, а можуть бути і раніше.

— Що це таке?

— Це коли з піськи йде кров, — Оля розповідала ЯКІСЬ. Скільки ж ж їм тоді було років? Мабуть по десять. Оля була обізвана, їй розповіла мама. ЯКІСЬ мама не розповідала нічого на цю тему. Ця тема була «табу».

— І що? Та кров іде кожного року? — запитала ЯКАСЬ.

— Кожного місяця, тому місячними називаються.

— Так часто? А в хлопців?

— У хлопців ні. У дівчат кожного місяці днів три, або п'ять. В цей час не можна в ставку купатися, — застерегла Оля. В неї ще також не було місячних, але була до них готова, озброєна знаннями.

— Кожен місяць і так довго! — ЯКАСЬ не знаходила більше слів від несправедливості. Хлопцям можна все, а дівчатам ні. Образилася на весь світ і на свою дівчачу сутність. Пізніше зустрівши матір, зиркнула на неї, як на ворога. Мати опустила очі, але так ні про що і не поговорила. Табу.

Реальність. Минуле.

Старшокласники в черзі до лікарських кабінетів на медкомісії. Здають аналізи, «проходять» лікарів. Скоро кінець школи. Жартують. Кепкують хто ким буде.

— Що з тебе взяти, крім аналізу? — кидають репліки один одному.

— Ти тільки на аналіз і годишся, — говорять, щоб розважитися, в черзі все рівно робити нічого. Дівчата, хлопці — одна черга. В гурті медсестра побачила ЯКУСЬ, відкликала вбік.

— Ти здала аналіз сечі? В тебе місячні сьогодні? То не можна здавати. Здаси через тиждень, — медсестра говорила тихо й тактовно, а в ЯКІЙСЬ стиснулося горло і душили сльози. «Навіть на аналізи не годиться! Жінки не годяться ні на що, навіть на аналізи!» Несправедливість убивала.

Реальність.

Киця опублікувала чергову фотографію на своїй сторінці.

— Мовчун і я на регаті в Стинорці. Я також здобула нагороду, а Мовчун здобув, здається, друге місце, — написала мені і назвала рік, коли це було. На фото Киця ніжно схилила голову на плече Мовчуна.

— Дякую, дуже гарне! Це фото зроблене зараз? — я прикинулася тупою.

— Написала ж який рік. Хіба то було в травні.

— Вибач, я ще трохи плутаюся з відмінками і часом. Думала, що фото зроблене зараз, а змагання були там того року. Цього року будете брати участь в змаганнях?

— Побачимо, що доля покаже, — відповіла Киця коротко. Я знала, що не будуть, Мовчун не збирався на регату. Без нього Киця на воду не піде.

— Як що підете, то буду тримати за вас кулаки, за тебе ліву руку, за Мовчуна праву.

— Ні за Мовчуна ліву, ближча до серця.

— Добре, Киця, як скажеш. Тільки ліва частина то — жіноча а права — чоловіча.

— Бо насправді то я є чоловіком. Сильно не помилишся, — пожартувала Киця.

Реальність.

— Де ти? Не бачу тебе на сайті, чи все добре? — запитала мене Тиха в чаті.

— В мене, як завжди, кохаю, мене не кохають, черговий раз сумую. Дякую, що непокоїшся про мене. Мабуть мені потрібно трошки відпочити. Скоро весна, — відповіла їй. Все дійсно було, як зазвичай, незвичайною була тільки увага Тихої.

— Ілентино, зроби щось, прошу, бо вже кілька тижнів не можу почистити свою сторінку прибрати зображення, що дістаю від тебе. Вони чудові і я їх дуже люблю, але раз в кілька днів хотілось би робити там порядок.

— Тиха, що я повинна зробити? — не відразу зрозуміла її просьбу. Вона просила усунути репродукції від мене на її сторінці і не вішати їх більше, поки вона не скаже. Усунула, роздивилася прибрану сторінку. Тиха поміняла свої фото на більш жіночі, стала зустрічатися з гарним чоловіком, їй не потрібна була увага іншого чоловіка, щоб не викликати ревність, а я на тому сайті записана Іваном. Більше репродукцій на її сторінку не вішала.

Реальність. Минуле.

Ілентина повернула в дверях ключ і завмерла. В квартирі хтось був. Замок був закритий тільки на один оберт, а вона закривала на два. Відіпхнула дитину далі від дверей, якраз забрала з дитсадка. Напіввідкрила двері.

— Привіт! Ти вже прийшла, а я як їхала до тебе, боялася, що ти поміняла замок, прийшла, спробувала, на щастя ні. Чекаю тебе вже годину, — привіталася Пательня і піднялася з ліжка. Відпочивала.

— Подзвонити не могла?

— Пробувала, та не застала, ти вже пішла з роботи.

Домашнього телефону в Ілентини не було, тільки стояла на черзі, та й не було її дома, з роботи відразу в дитсадок.

Реальність.

— Мовчун коханий, дуже сподобался! — написала Мовчуну. Він дав мені був кілька фільмів про Польщу.

— «Не покаяні»? — запитав мене. Мовчун хотів знати який мені сподобався найбільше. Сподобалися всі.

— Так! Але інші також. Вже трохи краще розумію польську мову.

— Добре! Здібна дівчинка, — похвалив мене і дав ще кілька фільмів. Поляки мають фільми про свою історію. Що маємо ми?

— Дякую, коханий, маю ще один гарний фільм, — віртуально поцілувала Мовчуна, переглядала фільм, — Коханий Мовчун, розумію, що потрібні такі фільми, але дуже страшно, — дописала. Фільми були про війну. В поляків історія також була кривава, вони шанували і берегли свою історію. Ніхто з польських друзів не зміг зрозуміти, що історія України в середніх школах в нас тепер не вивчалася.

— Сумний день сьогодні, коханий, — пожалілася Мовчуну.

— Чому сумно, що сталося?

— Влада в художників забрала «Пейзажну алею», вчора було рішення суду.

— Бо зараз найвище мистецтво, є мистецтво робити гроші, — потішив мене Мовчун. Тоді я скористалася моментом та порадилася, як краще написати лист в редакцію. Складала лист строго по інструкції взятій з інтернету. Мовчун підправив відомості про себе. Підкреслив, що з Лодзя напевно нікуди не рушить.

— Напиши, що я чоловік змарнованих талантів, артистична душа, кохаючий жінок.

— Дуже добре, — згодилася я. — Як можна написати про парус? Як той вид спорту називається?

— Парусний спорт. Але я скоріше плавець, здобував перемоги в різних видах плавання. І напиши, що Лодзь червоне місто. «Червоне», бо комуністичне. Таку має традицію. В 1905 році криваво придушений царськими козаками страйк робітничий. Щоб була ясність, то не люблю я тієї «червоної Лодзі», — пояснив. Криваві розправи більшовиків боліли Мовчуну. Запитала про місто і він дав мені ще один фільм.

— Фільм зроблений в Лодзі і місто так ще виглядало в роках семидесятих. Прочитай опис до фільму, — порадив мені. Подивилася фільм, побачила місто, в якому виріс Мовчун.

Автор роботи Є. Смаж

Реальність. Минуле.

— Кізенька, Діна показала мені як робити масаж обличчя, — сказала Ілентина.

— Для чого масаж?

— Щоб не було другого підборіддя.

Ілентина і Кізенька стояли на бруківці на проїжджі частині. Вулиця була пішохідна, але автомобілі їздили все рівно.

— Покажи.

Ілентина показала. Умовно, не торкається руками обличчя, тільки на віддалі імітувала рухи і розповідала.

— Щоб робити масаж, потрібно жирно намастити обличчя і пальці рук кремом. А от ця вправа, то щоб не було подвійного підборіддя, ти мусиш її робити, бо в тебе вже намічається. Але... У всіх вправ є один недолік — їх потрібно регулярно робити, бо інакше не діють.

Реальність.

— Терезка прислала мені свою фотографію, зараз тобі її пришлю, — сказав мені Барин після привітання. Потім прислав фотографію красивої жінки. Я похвалила.

— Ти бачила, Ілентина, вона має брови, як татарські луки, — похвалився Барин, тоді я звернула увагу на брови.

— І бачиш, в неї таке гарне друге підборіддя? — описував далі Барин.
— Тобі подобається друге підборіддя?
— Так. Подобається?
— Чому?
— Що, чому? Гарно! І є більше місця для поцілунків. Жінка повинна бути жінкою, я не люблю худих, — сказав Барин.

Реальність.

— Увімкни скайп, — написала Киця.

Я оглянулася довкола себе. Як завжди після сну, ще не прибрано, але вже включила комп'ютер, глянути що в мене там робиться. Не робилося нічого, була тільки Киця і хотіла зі мною поговорити. Включила.

— Я не бачу тебе, Лентинко, ти не включила камеру?

— Зараз включу, — відповіла їй, побачивши, що Киця після сну має вигляд такий, як і я.

— О, вже бачу тебе! Вітаю зі святом, — привіталася Киця, потім ми помахали одна одній руками.

— Який маєш колір волосся?

— Киця, я фарбую, тому може бути різне.

— Я не фарбую, ще можу не фарбувати, — сказала Киця, потім зібралася з духом, запитала.

— Ти дійсно кохаєш Мовчуна?

— Так.

— Дивна та любов на віддалі. Ти знаєш? — почала Киця і перерахувала всі проблеми Мовчуна.

— Я знаю.

— Багато про нього знаєш. Він в депресії після операції, — наголосила Киця.

Нічого їй на то не сказала, але хто був би не в депресії, маючи такі наслідки. Киця роздивилася, що у мене в квартирі, розпитала, чи живу тут одна. Нарешті запитала те, ради чого вийшла на зв'язок.

— Книжку то правда пишете з Мовчуном?

— Так. Пишемо. Уже написали. Хочу послати редактору тижнів через два.

— Я там в книжці називаюся Киця?

— Так.

— Як називається там Мовчун?

Сказала. Киці сподобалося. Знову мене запросила до Лодзі з персональною виставкою. Тепер вона орієнтувалася, яка текстильна техніка більш цікавить галереї Лодзя. Розповіла мені про текстильний музей. Видно Киця обдумувала, як краще мене запросити. Я звала Кицю в Київ. Вона

натякнула, що хотіла б приїхати з концертом. Тільки я не мала можливості організувати концерт. Розмова вичерпалася. Киця розпитала все, що хотіла. Ми знову помахали одна одній рукою.

— Я скажу Мовчуну, що мала з тобою розмову, — сказала мені на прощання.

Реальність.

Виключила скайп після розмови з Кицею. Подумала і написала:

— Марго, розповім тобі те, що не встигла сказати, — я згадувала запитання поставлені Кицею. В розмові не могла використати перекладача, а польських слів мені бракувало. Тепер тлумачила і писала про себе. — Я не є ідіотка, розумію, що моя любов виглядає дивно. Сама б не повірила, що так може бути, як би то не було зі мною. Мовчуна кохаю таким, яким він є зараз, не знаю чому і не можу того зрозуміти. Знаю, що він геніальний, це відчуваю.

— Не дивуюся тобі. Мовчун має в собі щось, що притягує жінок, — написала мені відповідь Киця.

— Мабуть так. Лише дивуюся собі, бо раніше чоловіків на дух не переносила.

Віртуальність.

Подивилася на море, потім на нього, потім на берег і знову на нього.

— Віртуальність велика, а ми топчемося тільки на цьому місці, — сказала і знову задивилася на море в “синю далечінь”. Далечінь була не синя — фіолетова. ВІН подивився також — море, як море, нічого надзвичайного там не було.

— Ми можемо подивитися інші місця, що нам заважає? Це віртуальність, нам ніщо не загрожує, — продовжила монолог.

— У віртуальності також буває по різному, — обізвався.

— То й що? Я чула в океані є місце, де море цілується з небом.

— Мало моїх поцілунків? Мотор в дупі крутить?

— То Киця має мотор в дупі, в мене тільки шило в задку. Це велика різниця! Я хоч бачити поцілунок моря з небом!

Промовчав, тільки стенив плечима. Океан, так океан.

Реальність.

— Дякую! Яйця покрасив? — дякувала Петеру за пісню, що прислав по скайпу. Запитала про яйця, бо сама фарбувала, наближалася Пасха.

— А що в гостях скажуть? — пожартував Петер.

— Ти в гості йдеш з яйцями?

— Відрізати було б занадто круто.

— Головне пофарбувати, — висловила свою думку.

— Скажуть, що “моднічаю”.

— Не сумнівайся, сподобається.

— Точно? Як жінці вірю.

— В який колір фарбуєш, Петер?

— Зелений, — повідомив Петер і розповів анекдот. — Жінка застає чоловіка з коханкою, хапає зі стіни рушницю і цілиться мужу між ноги. Чоловік благає: «Любима, так не можна! Ти навіть не даєш мені шанс!» Дружина хвилину подумала, потім стає в позу стрілка, цілиться, говорить: «Ну добре! Розмахуй!»

— Петер, це злякає! Я подумала, зелені яйця злякають. Зеленка.

— Я проти світла стану, в контражур. Але я поки що не піду в гості, хоч уже й намітили. Замовник, як на зло, мовчить відносно роботи, що відіслав сьогодні. Мушу чекати, — сумував Петер.

— А я завтра піду гуляти з кумою.

— Ви там пікапніть кого. Кума відсвяткує, Ілентина замальовки робитиме, — знову пожартував Петер.

— Кума мені про секс розповідатиме.

— Ти ж уже книжку закінчила!

— Наступну розпочали, весь секс в одну книжку не помістився.

— Кількість, без наступної ідеї?

— Незрозуміла! Ти критикуєш не читаючи! Там дуже глибока ідея, — запевнила Петера.

Реальність.

— Намагаюся заробляти в інтернеті, — відповів Петер на мою цікавість його ділами, — Як твої видавницькі справи, Ілентина? — запитав мене.

— Відправила вчора фрагмент редактору, чекаю, чи сподобається. Чим заробляєш в інтернеті, Петер?

Замість відповіді Петер прислав фото, зроблені в Одесі, там вже цвіли каштани. В Одесі тепліше чим в Києві.

— Які заробітки? Переклади та усякі тексти. Зараз почав потроху малювати логотипи, та й таке, вчусь, — відповів все-таки.

— Ніколи не пізно вчитися, я також вчуся.

— Ти працюєш в векторі, чи в растрі.

— Ще ні в чому, тільки дивлюся на графічну програму, як баран. Хочу зробити титульну сторінку до книги.

— Яка проблема? Замов мені, буде дешево, — Петер і в мене шукав заробітку.

— Я мабуть співавтора попитаю, він уміє.

Петер на це нічого не сказав, вислав кілька прикладів своїх графічних робіт, рекламував себе. Потім знову запропонував:

— Замов у мене, мені цікаво б попрацювати, гроші не дуже важливі, та й домовитися зі мною неважко. Напиши у коротких словах зміст та стилістику, надішли, то я тобі щось зроблю, а там вирішувати будеш.

— Цікава пропозиція, Петер. Тільки давай почекаємо рішення редактора, і співавтор хай попрацює, він художник аматор, хай не лінується.

— Це ти так м'якенько кажеш «ні»?

— Нічого подібного, але не хочу ділити шкуру не убитого ведмедя. Було б добре, щоб ілюстрували різні автори. Я розпитувала в основному знайомих художників, але не хочу загадувати наперед.

— Окрім титул та ілюстрацій, що ще ти бачила б? Обкладинку? — Петер умів бути наполегливим.

— Поки що не уявляю. Все в мене перший раз.

— Лентина, мені вже кортить потренуватися. Зроби мені таку ласку (я ж не до анального сексу підбурюю), напиши ті усі моменти, що спитав, а я тобі задарма якісь ескізи пороблю. То ні до чого тебе не буде зобов'язувати.

— Петер, ти ж пам'ятаєш, що мені розповідав, то й проілюструй. Епізод з сусідками, в автобусі, на снігу, — сказала, знаючи, що Петеру так не підійде, адже всі його маневри були тільки для того, щоб рукопис.

— Таке, як я пам'ятаю, не будуть видавати.

— Видадуть!

— Дуже відверті малюнки?

— Відверті, але не порно, тільки еротика. Успіхів, Петер!

— А, й тобі!

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Де ми можемо десь зайти? Я тобі щось розкажу, — Галя зупинила Ілентину. Зайшли в порожній клас. — Гриць зрадив Ганежі! Може тобі ще розкаже. Вже за це отримав по своїх поламаних ребрах.

— Як вона взнала? — запитала Ілентина.

— Він сам розказав. Я його не розумію. Мало того що зрадив, та ще й сам про це Ганежі розповів. Може він хоче її покинути. Але я так не думаю. Він до неї дуже прив'язаний. Її сина називає своїм.

— З ким зрадив?

— З її ліпшою подругою.

— Це класика.

Скрипнули двері. Галя замахала руками зупиняючи розмову. Ілентина замовкла на півслові. Це таки був Гриць.

— Шефа запрошує на каву, частує, до неї з Європи син приїхав, така нагода, — сказав і вийшов.

Частувала Шефа двома видами сиру та фруктами, щоб було по європейські. Галя видавила сік з грейпфрута.

— До Мартіні найкраще додати свіжо вижатиий сік, — пояснила Галя.

— Покличте Тасю, — попросила Шефа.

— Я вже кликав, — відповів Гриць.

— Вже всі кликали, але добре, я ще раз піду, — Єва пішла за Тасею. Повернулася. — Її не буде, в неї багато роботи, — сказала. Розставила кружки, налила чай. Атмосфера напружена, початок робочого дня був гострим, зараз трохи все уляглося. Всякі розмови Шефа припиняла, боялася нового конфлікту.

— Давайте говорити тільки про хороше. Краще вже про секс, — запропонувала.

— Ми з поляком закінчили книжку і фрагменти послали редактору, чекаємо на відповідь, — сказала Ілентина. Галя застигла від цих слів.

— То що, розповідати більше не треба? — запитала з розчаруванням.

— Якраз треба, ми розпочали другу книгу, увесь секс в одну не помістився. До речі про секс, в Росії прийняли закон про дрескод. Жінкам не можна буде ходити в міні спідницях.

— Як так? — сказали одночасно всі присутні жінки. Відомість шокувала.

— І правильно, а то відволікає, — ствердив Гриць.

— Кого відволікає, від чого? — поцікавилася Шефа.

— Чоловіків відволікає, від усього, від роботи, наприклад.

— До роботи це не має відношення. Там може бути уніформа, навіть топлес. Залежить від начальства, — сказала Шефа.

— Ага, або відволікає, або не відволікає, тоді біжите до лікаря, взнати причину, — кинула репліку Ілентина і додала. — По тому закону жінкам не можна буде виходити без білизни: трусів і бюстгальтера.

Обов'язкова наявність ліфчика, засмутила Гриця.

— Вони що, перевірятимуть? Стрінги?

— Не надійся, стрінги в них трусами не рахуються.

— Ви б, як могли, на жінок паранджу одягли, — сказала Єва і поправила свою міні спідницю.

— Паранджа не допоможе. Вся еротика у нас в голові. Жінки зі сходу, навіть в паранджі чоловіків відволікають, — сказала і хотіла ще щось додати Ілентина, та передумала. Паузу використала Єва.

— В них від чоловіка все залежить, якщо дозволить, то можуть очі в щілинку бути видні, а ні — то будуть закриті вуаллю. Та навіть так, вони добиваються хорошого еротичного результату. А в нас чоловіки сидять з комп'ютерами, чим більше сидять, тим жінки більше оголяються. Тільки їх це все рівно не відволікає, — Єва замовкла.

— Гриць, говорять, що на сході жінки носять на ногах браслети з дзвіночками. Показувати вони мають право тільки стопи і кісті рук. То чоловіки там дзвіночки почують, п'ятку побачать і повністю відволікаються.

Гриць подивився на Ілентину, напружено думаючи.

— Уява все інше домальовує, — підказала Єва.

— Це може заводити, в цьому, щось є. Навіть більше, чим в оголений, — Гриць здивовано прислухався до себе, подивився на жінок. Кивнув ствердно.

— Така еротика!

Потім, як вже розходилися, Галя наздогнала Ілентину.

— Я тобі розповім, може буде цікаво, подружка мені розповідала, як її чоловік ревнує до табуретки. Це в прямому, не в переносному змісті, до звичайної табуретки. В неї клітор такий великий, що вона на тій табуретці покрутиться і готово, нічого більше не треба, оргазм є. Чоловік ревнує дуже.

Дійшли разом до дверей, домовилися ще зустрітися і поговорити.

Реальність.

— Не хочеться мені, — сказав Барин.

— Не хочеш, то не мусиш. Ми вже прочитали чотири сторінки, можемо закінчити.

— Ну, власне.

— То замикаємо документ?

— Замикаємо.

— Але ми ще маємо час. Хочеш закінчити урок раніше? — запитала я в Барина, надіялася, що він раніше закінчить наш урок, бо в цей час мені в чаті написав Кучер. Даремно надіялася.

— Поговоримо, — відповів. Поговорити мені було складно, але мусила старатися, розмовна мова також важлива.

— Мені одна бабка написала, — розповідав Барин.

— Близько живе?

— Близько. Написала, що я гарний є і жалкує, що не того віку, який мене цікавить.

— Напиши їй, Барин.

— Але вона стара. На чотири роки старша від мене.

— Погано виглядає?

— Та ні. Виглядає добре.

— Так в чому справа? Ти не мав жінки більше року і перебираєш?

— Так Кажу ж тобі, вона старша мене на чотири роки! Стара є!

— Барин, познайомся з нею, бо то не від віку залежить. В нас був випадок, одна бабка заробляла гроші, чоловікам мінет робила.

— Що робила? Не розумію.

Говорити з Барином було важко, він погано чув, а я не знала багатьох польських слів. Мова хоч і подібна, та не дуже. Перебрала слова синоніми, можливо, знайдеться хоч якесь схоже.

— Заробляла курвою, до бузі брала, — пояснила, як змогла. Нарешті Барин зрозумів про що мова. До “бузі” йому дуже подобалося, готовий навіть змиритися з віком жінки.

— Певно ладно вмiла то робити, — міркував Барин.

— Вмiла. Покійний чоловік її навчив. Заробляла гроші, щоб внучка могла вчитися в інституті.

— Внучка знала про то?

— Думаю, що ні.

— Звідки то знаєш?

Довго розповідала Барину, що знали про то всі, бо бабку судили за проституцію, оскільки такий вид діяльності в нашій країні заборонений. Відсутність проституції в нас, Барина дуже здивувала. Нарешті зрозумів, що

шлюхи є, але вони платять сутенерам, а бабка мабуть не платила. Її прибрали, як конкурента.

— Розкажу про то своєму приятелю. Зараз я напишу тій бабці, запитаю, чи солодкі в неї поцілунки, — сказав Барин, окрилений досвідченістю, яку дає вік. Було чути клацання клавіатури. Писав.

— Що там, Барин? Відповіла тобі? — запитала, трохи почекавши.

— Та. То нічого не буде. Написала, що вже забула, які вони є, ті поцілунки.

— Що ти на то написав?

— Нічого не написав. Нічого з того не буде, — песимістично сказав Барин. Нічого його не цікавило, крім сексу.

— Напиши, що розкажеш про поцілунки, навчиш. Зустрінься з нею, — підбадьорила чоловіка.

— Буду її учителем?

— Так.

— Пишу.

Чула як Барин набирав текст. Мав проблему з жінками, молоді не мали на нього часу, бо працювали, шлюх він не хотів, порядних також не хотів. Хто ж тоді тих порядних жінок хотів? Час нашого уроку дійшов до кінця.

Реальність. Минуле.

З її тілом щось робилося. ЯКАСЬ спілкувалася з ровесниками, вона розуміла, що в дівчаток повинні рости груди. Груди починали рости, у всіх подружок і у неї також, але росли по-різному. Її ровесниці формувалися швидше.

Реальність.

Пройшли мимо Андріївського спуску, подивилися як працюють трактори, як робочі мостять бруківку, зітхнули, пішли далі. Арій і Ілентина обминали купи піску і техніку.

— Думаєш вони закінчать дня Дня Києва? — запитав Арій і сам відповів на своє запитання. — Аби як зроблять, урочисто відкривуть, а потім закриють і будуть доробляти. Ніколи не буде так, як було, та бруківка вже продана, все там продане. В мене сльози текли, як дивився по телевізору, артисти Малахова виносили з Театру на Подолі свої декорації. “Торговий ряд продали”, табличку, що цьому будинку двісті років і він архітектурний пам’ятник, з м’ясом вирвали. Побудують там, — Арій задумався, не згадав, що мали там побудувати, махнув рукою, — як завжди, багатопверховий бордель. Ми домовилися з Таленкою тут.

Арій зупинився, співрозмовниця також. Вздовж вулиці стояли ремісники і художники.

— Автомобілі закривають все, — сказала Лентина.

— Може поїдуть.

Не роз'їхалися. Автомобілі, так і стояли. Прийшла Таленка, почастувала всіх вином, трохи пощобетала, та побігла на урок англійської мови. Арій лишився з Лентиною, закурив.

— Чому я не можу кинути палити? Пити можу кинути, уже тиждень не п'ю, а курити — курю.

— Привіт. Давно вас не було. Арію, як поживає Каток? — підійшла Замашенька, дістала цигарки, закурила також.

— В тебе є сірники? А то я останній сірник використав, — попросив Арій.

— Немає. В мене дома дві дочки курять, сірники в домі не тримаються, — Замашенька дала Арієві запальничку, почекала поки той запалить й забрала назад. — Скажи Катку хай бере мене заміж. Я жінка порядна, мені фіглі-міглі не потрібні, відразу в ЗАГС і все тут.

Замашенька подивилася на Лентину, на Арію, засміялася.

— Вже дві сім'ї в домі, пора тікати. Я розумію, що Каток чоловік своєрідний, і вже він не поміняється, то я якось пристосуюся. В його чотирьох кімнатах можна організувати так, щоб один одному не заважати, заховатися, перечекати, — розмірковувала Замашенька.

— В нього є кіт і собака, — згадав Арій.

— Не проблема! Вигуляю.

— Він часто в роз'їздах, — додавив чоловік.

— Ще краще! Я сама йому квитки купуватиму і вибиратиму маршрути, хай подорожує. Можна навіть підгадати так, щоб з поїзда на поїзд, навіть не заходячи до дому.

Замашенька знову засміялася, Арій не знайшов нових аргументів.

— Я як з Дебелим пожила, мені тепер нічого не складно. Дзвонив на днях, приїде на День Києва. Я й по телефону встигла з ним посваритися. Кинула трубку, а він більше не передзвонив. Ти поговори з Катком.

— Так Арій же також вільний козак, Замашенька, бери його, — сказала Лентина.

— Одна кімната?

— Дві!

— Суміжні. Можемо не зійтись характерами, — по цих словах Замашенька сміючись пішла Арій докурив цигарку, погасив недопалок.

— Потрібно буде купити ноутбук і навчитися ним користуватися, — сказав подумавши.

— Купуй, я тобі допоможу освоїти, — відгукнулася Лентина.

— Хочу до дня народження дописати книжку про Андріївський узвіз. Якщо видавати в провінції, то це коштуватиме десь шістнадцять тисяч. Ця

книга буде цінна, я нікому не буду її дарувати, хай купують, кому потрібно. Це зовсім не те, що ти про секс, це буде літопис Андріївського, — міркував Арій.

— Ти рахуєш, що секс не важливий.

— То дурниці.

— З жінкою зараз зустрічаєшся?

— Та ні. Можна запросити, а прийде, трахнути, тільки мене так не влаштовує більше.

— Як ти хочеш?

— Я хочу, щоб вона мене чекала, а я її чекав, а потім би ми разом готували їсти, говорили, спали разом.

— Ти поселив би її в себе?

— Так, або в неї поселився б. Я навіть знаю, що можна було б приготувати на вечерю. Взяти печінку курячу, тушкувати з цибулею, а потім залити молоком і ще трохи дати умліти — смакота, м'якеньке, можна їсти навіть беззубим.

— Хто з жінок подобається тобі? З ким би міг жити? З Кізочкою міг би?

— Ні! Ні! З Сюзаною міг би, моя колишня коханка, Таленка знала. Вона повернеться з Італії, запропоную їй відразу в ЗАГС.

Останні слова Арія про ЗАГС почула Таленка, що повернулася, урок англійської не був довгим. Арій знову дістав цигарку і пішов шукати в кого б припалити.

— Хоче Сюзані запропонувати одружитися, — Ілентина ввела в курс справи Таленку, скориставшись його відсутністю.

— Боюсь, що він їй не підійде, — підтримала жарт Таленка. Повернувся поважний Арій.

— Вам нема про що говорити? — запитав.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність. Минуле.

Серед бруківки місцями проріс подорожник. Арій не фіксує став так, щоб не наступити на рослину. Подивився вздовж вулиці.

— Там біля галереї Карася стоїть Кізенька — доцент, викладає в університеті.

Арія слухала невеличка компанія, серед них Таленка і Ілентина. Таленка Кізеньку не любила і мабуть мала на то підстави. Поговоривши ще про здобутки Кізеньки перед суспільством, Арій закінчив свою думку.

— Я її трахав.

Таленка промовчала, тільки відвернулася з кривою посмішкою. Ілентина психанула.

— Я думала, що тільки самі негідники серед чоловіків, ходять і хваляться, яка жінка йому довірилася. Думала, що порядні цього не роблять.

Негатив ніхто не любить, компанія розійшлася, Арій пішов вздовж вулиці, залишилися тільки Таленка з Ілентиною. Не говорили, подивилися на Арія, покивали головами, що Арій трахав Кізеньку знали обидві.

— Я її не трахав, це я вам збрехав, щоб розвеселити, — з цими словами повернувся Арій.

Мовчали довго, тільки свердлили очима.

— Арій, ліпше мовчи, бо не знаю, що гірше, те що обмовив жінку, чи те що про неї розп'ятував, — сказала Ілентина.

— А я з ним більше двадцяти років жила, — почала говорити Таленка. Продовжити не встигла, Арій розвернувся й пішов.

— Вам не догодиш, — кинув здаля.

Реальність.

— Вчора відправила лист до редактора і частину нашого з Мовчуном твору, тепер потрібно чекати на відповідь. Якщо не сподобається цьому, то шукатиму другого редактора. Але сподіваюся, що оцінить наш шедевр. Тримай за нас кулаки, Марго, — знову я зачіпала Кицю, цю інформацію вже дала Мовчуну і думала, що він нею поділився.

— Вже я над морем. Зараз маю тиждень, щоб відновити сили перед екзаменами. Маю надію, що ваша книжка буде бестселером. Погода супер. Цілую! — відповіла мені Киця.

— Також тебе цілую, Марго! Звичайно, наша книжка буде «бомба». На відповідь редактора потрібно чекати більше двох тижнів. Чекатимемо. Набирайся сили, Марго, чоловіків дуже не ганяй, вони все-таки також люди.

— Жодних чоловіків. Вчора перед від'їздом була в Мовчуна, хотіла, щоб зі мною поїхав, але він замкнутий від світу. Як приїду, спробую йому якимось допомогти. Зараз думаю про себе, бо не люблю собою нікого обтяжувати.

— Відпочивай, час летить швидко. Було б добре Мовчуна якимось розворушити. І де його дупи-жінки, яких так багато, а він сидить, сумує? Хочеться дати їм пердолів! Вся надія на тебе, що ти його розворушиш.

— Жінки люблять і кохають Мовчуна, але жодна нічого для нього не зробить, то вимагає самопожертви і вони задалеко. Познайомишся з Мовчуном, то побачиш, як є насправді.

— Близько тільки ти, Марго? Для чого Мовчуну любов, без самопожертви. Граються ним, як екзотичною забавкою. Мабуть тому він такий обережний.

— Маєш рацію. Я також не здатна так поступати, як повинна. Занадто егоїстична, жива, не умію надовго затримуватися. Признаю свої помилки, але так зі мною є.

— Ти свята, Марго. Ти потрібна Мовчуну такою, як є. Жаль, що я далеко.

Реальність.

— Мовчун, скучила за тобою. Цілий день я не була дома, добрий вечір, коханий. Не подарував мені пісню сьогодні. Чому? Бо тебе не було? — писала Мовчуну, не чекаючи на відповідь. Нарешті побачила його в чаті.

— Ти е!!! — зраділа. Мовчун, як завжди, не обізвався, а я кинулася писати з новим ентузіазмом. — В нас зараз поминальний тиждень, була на цвинтарі, прибирала на могилках родичів.

Нарешті Мовчун мене помітив, дав пісню, я хвалила її без міри, але якраз мусила йти з дому, то попрощалася. Вечором отримала адресований мені смайлик, тішилася і дякувала, просила пісню для наступного дня.

— Де гарна пісня для неділі, коханий?

— В церкві, — відповів.

— Кожної неділі ходиш на службу Божу?

Нічого не відповів на це Мовчун, а я звично продовжила свій монолог. Написала йому цілу купу щирих побажань, серед яких бажала йому реалізувати себе, щоб життя було цікаве і жити хотілося.

— Дякую, але то вже нереально, — песимістично відповів Мовчун.

— Все реально! — заволатала я і в мене зник інтернет. — Немала доступу до інтернету, коханий, — виправдовувалася через деякий час. — Сьогодні відправила лист до редактора, тримаймо кулаки. Ах, Мовчун коханий, сподіваюся, що вона оцінить наш шедевр.

Мовчун традиційно мовчав, а я щебетала й щебетала. Коли зеленим вогником показувало його присутність в чаті, вибухала бурєю захвату:

— Вітаю! Ти є!

Іноді він кидав мені смайлик, чи пісню, тоді моя радість була неміряна.

— Коханий Мовчун, як підняти тобі настрої на вихідні дні? Щаслива бачити тебе, — раділа і не приховувала свою радість, у відповідь отримала посмішку і пісню.

— Гарна пісня! Розумію тебе, знаю той стан, коли не хочеться прокидатися, бо потрібно жити ще один день. Люблю тебе! Поцілувати тебе можна?

У відповідь від Мовчуна ще одна пісня, більш оптимістична.

— Все буде так, як ти захочеш, ні до чого тебе не змушую, тільки кохаю. Не хочеш від мене поцілунків? Не буду тебе цілувати. Обнімаю тебе так сильно, аж тріщать ребра. Я знайшла тебе і тепер щаслива.

Реальність. Минуле.

«Я не найкраща слива на дереві, але ще не чорнослив», з анкети на сайті знайомств.

— Або член пришло, або гроші попросить, — вирішила Таленка. В знайомства по інтернету вже вірили всі: і Таленка, і Діна, і Роджер. Або, або — іншого від нього не чекали. Це був француз Жепард. Його профіль в соцмережі усяний оголеними жінками живопису Модельяні. Про себе сказав, що любить мистецтво і гуляти по музеях.

— Я живу в пригороді Парижу. Ще маю будиночок біля океану в Біарітс. У вихідні дні буду там, приїзди до мене, — написав мені. Листувалися англійською мовою, мабуть француз також використовував тлумача.

— Ти перевіряй, що пишеш, — порадила мені Діна, прочитавши один з листів. — Завжди роби зворотний переклад, тоді побачиш, що в тебе вийшло.

Сюрпризи, звичайно були.

— «Сьогодні маю зустріч з молодим кадетом», — написала, а хотіла написати про зустріч зі своїм молодшим братом. Не доступна була мені логіка перекладача. Тепер завжди робила зворотний переклад. Мізки іскрили від напруги.

«Ніколи не говори «Ні» чоловікові, тільки «Так», обіцяй все, але в майбутньому, не зараз» — колись таку мудру пораду дав Класик жінкам художникам. Тому писала Жепарду,

— Так. Я приїду до тебе в Біарітс, але не зараз, трохи пізніше.

Не стала писати, що не маю закордонного паспорта і не люблю подорожувати, маю цікавість тільки листуватися. Та й саме його запрошення було дивне, це, як любила говорити моя мама: «Їхати, мов за море срати».

Автор роботи В. Батраков

Реальність. Минуле.

— Я зараз листуюся з французом.

Ілентина підійшла до Таленки і Арія.

— А як той грек з Кіпра? — запитала Таленка.

— Колекцію «членів» прислав і більше не листуємося. Він шукає жінку на курортний сезон, поселяє її в себе і за це її має. На наступний сезон шукає іншу. Все продумано. З України йому жінки не підходять, бо потрібна віза.

— Вам немає про що говорити, — сказав Арій, але не відійшов, лишився слухати, жінки пліткували.

— Француз тобі ще «члена» не прислав?

— Поки— що ні. Присилає фото троянд і оголених жінок, репродукції робіт Модельяні.

— Французи вони ухажувати вміють. Тільки, Ілентино, будь обережна, а Європі вони там всі дуже довірливі. Це ми тут терті калачі, нас завжди дурять і ми вже нічому не віримо. Він може справді закохатися, — застерегла Таленка.

— Так я ж хіба що? Я також можу справді. Чоловіки трохи дивні, це ж треба додуматися, висилати жінці зображення оголених жінок.

— Не збуджує?

— Зовсім, — призначася Ілентина.

Арій не витримав, мімікою показав, що думає про жінок, розвернувся й по бруківці пішов вгору, зупинився біля Ігоря, поговорив і разом пішли донизу.

— До Відьми йдуть, — вирішила Таленка. — Не здумай пити! — крикнула навздогін.

— Ми в туалет, — повідомив на пів вулиці приятель.

З «туалету» Арій повернувся «веселий». Тепер розмова про француза Жепарда його цікавила. Сам згадав все, що чув про французів.

— Французи до сексу відносяться легко. Якщо переспав з кимось тільки раз, то це в них навіть зрадою не рахується.

— В нас зрадою рахується, так що, не сплять? — уточнила Таленка.

Арій зосередився і мусив признати, що таки сплять.

— Колишня жінка Кулона вийшла заміж за іноземця, — сказав.

— Це її досягнення? Я не збираюся нікуди їхати, але приємно читати, як мене люблять, — сказала Ілентина.

— Ти віриш?

— Звичайно! Хіба мене можна не любити? Правда, по імені Жепард ніколи мене не називає, мабуть боїться помилитися, багатьом пише про любов.

— Думаєш попросити гроші? — запитала Таленка. Ілентина задумалася.

— Не схоже. Мабуть таки член пришло. Великий любитель мистецтва і ходіння по музеях, а запитала, коли був там останній раз, то пару місяців тому.

— Ми не частіше ходимо, — захистила француза Таленка.

— Так ми ж не кажемо, що це наше улюблене заняття!

— Я недавно був в музеї, — повідомив Арій.

— Як Ріна? Англійську учить? — поцікавилася Ілентина. Арій тільки фиркнув, Таленка відповіла.

— Учить, тільки складно їй дається і ентузіазм згас. В Ріні почалися проблеми з колишнім чоловіком, вона про це написала і той іноземець інтерес до неї втратив. Нікому не потрібні чужі проблеми.

Реальність. Минуле.

— В Америці, там взагалі впадають в крайності. Щоб проект був затверджений, в ньому мають приймати участь обов'язково; жінка, інвалід і

хтось з сексуальних меншин, незалежно від того, які вони спеціалісти. Якщо група з них складена, то на інше не звертають увагу.

— Так, наука фізика, стає все більш жіночою.

— На таку зарплату чоловіки в фізику не хочуть йти. Одні фанати залишаються.

Фанати подивилися одні на одного, підняли келихи і випили за науку фізику. Це був фуршет після захисту кандидатської дисертації.

— Найкраще, так це взяти в групу чорну, одноруку жінку лесбіянку, тоді інших можна брати хороших спеціалістів.

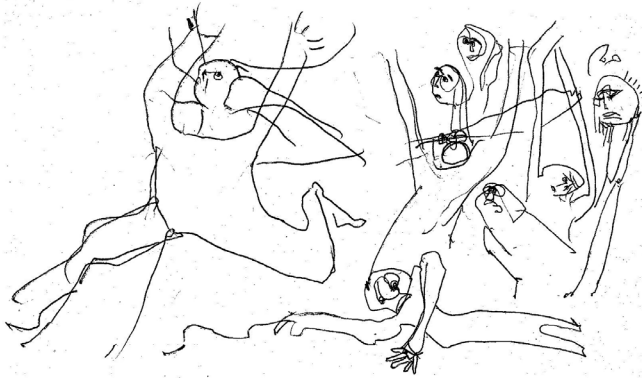
— Де ж тих одноруких лесбіянок наберешся. Тут і з голубими проблема, вони більше в шоу бізнесі. В цьому питанні фізики більш консервативні.

Випили за жінок-фізиків. Потім подумали і випили ще просто за жінок. А коли ще подумали, то випили за консерватизм чоловіків-фізиків.

Реальність. Минуле.

— Ти дурна, що про це говориш! — Хитрий крикнув їй це прямо в обличчя. Ілентина відсахнулася, чай розлився по скатертині. Сиділи в Кізеньки в гостях. Господиня робила вигляд, що нічого не бачить. Вихована. Перевела розмову на іншу тему. А Ілентина напружено думала, що ж такого вона сказала. Жартувала, як завжди, розповідала Кізочці, що було вчора. Була пригода, їй прийшлося переночувати у Хитрого в майстерні. Випадково це вийшло, вони втрутилися в хуліганські розбори, а потім не ризикували вночі йти до метро. У Хитрого не було причини психувати, адже нічого не сталося. Власне, нічого не було! Закралася догадка.

Хитрий від Кізеньки не йшов довго, відчував, що жінки хочуть про нього попліткувати.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність. Минуле.

Лентина поселилася в Хитрого разом з Кізенькою. Кізенька про це попросила, потрібно було допомогти, попильнувати як привезуть куплені меблі, зібрати їх і розставити. Робили на свій розсуд, витратили всі кошти залишені Хитрим. Обжилися. На останні гроші придбала штори і кришку на унітаз.

Хитрий приїхав без попередження, телефону тоді ще не мав. Змирився з густою заселеністю своєї однокімнатної квартири. Знову розмістився на любимому матраці в кутку на підлозі з протягнутим від нього шнурком до вимикача. Трохи мусив змінити звички. Переодягався тепер в коридорі і щоранку бігав довкола озера. Вечорами розважав жінок розмовами. Лентина не завжди залишалася на ніч, а Кізенька ще мусила почекати тижнів два. Кізеньчиної дитини Хитрий панічно боявся.

— Де мої акварельні фарби, — запитав раз.

— Маша малювала.

Маша, так звали дочку Кізеньки, в цей час гралася його пастеллю.

— Тут немає одного кольору. Де крапак? — допитувався Хитрий.

— Впав в унітаз. Я мила фарби і зливала воду, одна штука з водою випала, — пояснила Маша не відриваючись від пастелі. Хитрий побіг в туалет. Фарби тоді були дефіцитом. Повернувся з нічим.

— Я ж не знав! Бачив в унітазі рожеве, думав якась з вас має місячні, воду спустив. Тепер вже нічого немає.

Кізенька нічого не відповіла, тільки здвигнула плечима. Лентина також мовчала, вона взагалі не мала права голосу на території Хитрого. Після того, як зрозумів, про що вона здогадалася, вів себе з нею неадекватно, прикидався дурником.

Реальність.

— З Дороткою домовився про зустріч. Вона хоче мене бачити, мабуть мене кохає! — Поділився новиною Барин. Потім розповів, як він готується до зустрічі і яким транспортом на зустріч їхатиме.

— Але я є трохи свиня. Зовсім забув про Терезку, потрібно послати їй есемеску, привітати, — нагадав собі Барин і знову замріявся про Доротку. Довго розповідав мені яка вона і вислав їй фото.

— Бачиш, яка вона усміхнена? Має високе чоло, але це дуже добре, більше місця для поцілунків.

На фото у Дороти світле, ріденьке волосся, чесно кажучи, великі залисини. Вона нічим не відрізнялася від інших, або Барину тільки такі подобалися, або полячки всі однакові.

— Я купив дві булки, візьму до Доротки. Скажу їй хай вибирає з чим хоче, з повидлом, чи з кремом. То власне одна велика булка з двох частин, — Барин розповів про розклад руху автобусів, на побачення він виділив дві години.

— Чекай, Ілентино, Доротка мені щось написала, — сказав Барин і прочитав уголос. Виявилось, що Дорота здивована, мало часу заплановано на побачення, розраховувала на більше, десь до останнього автобуса.

— Я їй скажу, що залишуся на довше, якщо поцілує, — Барин почав мріяти. Ми не могли розпочати читання, він знову писав Доротці.

— Може ліпше я їй задзвоню? — запитав у мене.

— Так. Подзвони.

Було чути як Барин говорив по телефону, потім розповів мені результат.

— Я подзвонив, а в неї голосовий зв'язок, я й вимкнув. Бо то неправильно, то відразу знімає гроші, а розмови ж немає. Тільки скинув виклик, а Дородка мені відразу й задзвонила, так що ми говорили за її рахунок. Вона хоче мене бачити. Жінка потребує чоловіка! Може ми зможемо гуляти взявшись за руки. Може робитимемо романтичні велосипедні прогулянки. То все може бути. Можемо готувати разом сніданок, — Барин мріяв. — Я сьогодні ляжу спати раніше, щоб завтра бути повним сили.

— Барин, а як же Терезка? — запитала в нього.

— О! Ти мені нагадала! Зараз пошлю їй повідомлення. Може послати їй сердечка?

— Пошли.

— Вже посылаю. Мое сердечко буде до неї стукати! Знаєш, Ілентина, Терезка все працює, не знайшла часу на зустріч. В нас були довгі вихідні. Так буде завжди, в неї не буде на мене часу, буде зайнята роботою. Хіба побудує собі той будинок, але то не так скоро буде.

Нарешті ми почали читати, розпочали наш урок.

Реальність.

— Привіт, час маєш? — запитала Енея.

— В фоновому режимі, — відповів.

— Коли ми зможемо повернутися до теми?

— Та хоч зараз. Тільки нагадайте на чому закінчили, то я й продовжу.

— Ти мав розповісти про свій перший сексуальний досвід.

— То ж розповідав! Обласна олімпіада по фізиці, восьмий клас.

— Ти не розповів, Еней, тільки розпочав.

Еней подумав, згадав, як було і почав розповідь:

— Розмістили всіх у гуртожитку. В нас була хлопчача команда. До нас сама постукала дівчача команда з іншого міста, принесли цукерок, ми збігали за вином. Ну а потім розбилися по парах та усамітнилися по кімнатах, — Еней замовк, я підштовхнула його запитанням:

— І що далі? Сама хотіла?

— Угу. Так.

— Розкажи, чому саме вона, чи інших розібрали?

— Вибрав. Секс.

— Перший раз боявся?

— Ні.

— Еней, розкажи детально. Берігся? Як? Які знання мав по темі перед тим?

— Ґрунтовні.

— Звідки?

— Книги.

— Про любов у вас мова не йшла?

— Ні.

— Потім ще листувалися, спілкувалися?

— Ні.

— Які до неї відчуття лишилися?

— Ніяких. Загалом не сподобалося, що ведуть себе так, та ще й нетверезі. Глибоко розчарувався на кілька років в сексі.

— А детальніше! Що не сподобалося?

— Я б зараз сказав, що відсутність контакту. Тоді я того не розумів.

Відчуття, наче тобою помастурбували.

— Коли було вперше відчуття контакту?

— Через два роки, тоді вже з коханою дівчиною.

— Розкажи, як це було.

— Колись пізніше, зараз вже біжу.

Реальність.

— Вітаю! Ти у фото щось розумієш? — запитав Петер, я якраз чистила фото. — Запитав, бо на сайті, де шукаю заробітки, якраз побачив роботу — фотографування пляшок, саме у Києві. Надіслати зміст? Там тисяча штук однотипного товару, який необхідно зазняти (пляшки). Техніку видають, товар підвозять, — Петер розповів вимоги роботодавця. Однотипність мене відштовхнула відразу.

— Це, мабуть не для мене, Петер, відсутність творчості.

— Але може присутність грошей?

— Не думаю, що за таку роботу запропонують багато.

— То й проїхали.

— Незрозуміла?

— Не бажаєш, то й немає сенсу про це говорити. Як на мене, то я за двісті баксів згодився б, там, десь, на тиждень роботи.

— Дякую, що подумав про мене, Петер. Ти все-таки говори мені, там може щось і хороше попастися.

— Що саме ти маєш за хороше, Ілентина?

— Щоб була присутня творчість.

— Вона й тут була, мабуть тобі замало, — Петер засипав мене зсилками на різні запити. Більшість термінів я не розуміла. Делікатно відмовилася, поговорили про мою творчість. Петера цікавив тільки заробіток, галерею моїх творчих робіт навіть не подивився.

— А зараз подивився? — запитала.

— Ще ні, бо був дзвінок про зустріч.

— З ким?

— Людина приїздить з Лембергу, допомогти там трохи треба. У Одесі влітку до біса буде приїжджих.

— Будиш приймати гостей?

— Я б залюбки, але в мене неприємогідна барлога.

— Не уявляю, як таке може бути.

— І не треба, а то заїкатимешся.

— В мене також не для нервових, я своїх гостей кладу на підлогу.

— На підлозі в мене все захиращене, мабуть я більше богемний, ніж

Ілентина.

— Я все зайве викидаю без жалю.

— Мені не жаль, а лінь, чи те і те разом.

— Пішли вип'ємо кави, бо потім буде пізно, я в вечері не п'ю.

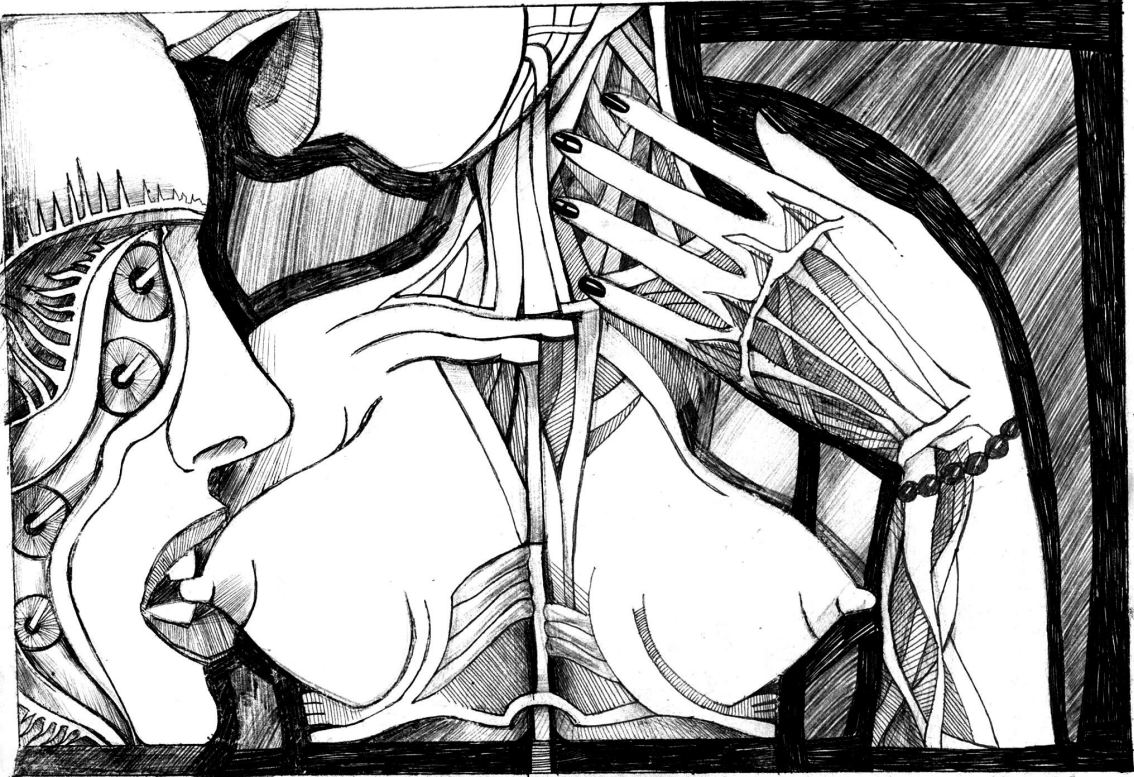
Паралельно ще й про секс пишу, без кави не можу пофантазувати.

— Може курнути було б краще?

— Я не курю.

— Тоді горілки?

- Чому не кава? Чому ти проти?
- Я не проти, та для фантазування замало.
- Для мене досить, іду пити.
- Ти спершу палець туди — чи не надто гаряча. Сам так роблю, — порадив Петер і образився. — Це Ілентина мене гречно відшила.
- Ні! — запевнила його. — Розкажи як у тебе зараз з жінками. В Одесі тепло?
- В нас тепло, як літом. З'їздив у гості до однієї, а через тиждень до Одеси має приїхати інша. Сьогодні ходив про готель дізнаватися для неї. Так якось.
- Розкажи, як зав'язуєш знайомство.
- Інет.
- По чому вибираєш?
- Ні по чому. Як бажання присутнє і дурниць про шлюб немає, ну і якась принадність теж.
- Що для тебе в жінці принадне?
- То інстинкт підкаже.
- Як тобі той інстинкт підказує?
- Дуже просто, чи є в людини натхнення в цьому.
- По чому це бачиш?
- Я відчуваю. По багатьох речах бачу, то на рівні інтуїтивному, не передати словами.

Автор роботи Д. Корнієнко

Реальність.

— Зустрілися ми, — почав розповідь Барин. — Я як сів до автобуса послав їй есмеса, вона мене чекала. Підійшла, представилася, запитала, чи мене чекає? Відповів, що так, мене. Вона є маленька, на високих каблуках і все рівно нижче мене. Весела, любить посміхатися. На фото, ти бачила, вона виглядала блондинкою, а насправді то сива. І така — пишечка.

— Що значить пишечка?

— Ну така, є до чого притулятися.

Барин не хотів назвати Доротку товстою, підбирав слова більш делікатні, а я не всі їх розуміла.

— Ми зайшли в приватний ресторан. Я запропонував Доротці булку з дріжджового тіста, смачну, яку брав з собою, а вона говорить, що в ресторани то не пасує. Осоромився, виглядав, як ідіот. Поїли, потім кельнер приніс нам рахунок в такому пуделку, щоб дама не бачила, так делікатно. Але я дав його відразу Доротці, щоб прочитала, бо сам не бачу. Я хотів заплатити всю суму, та Доротка наполягла половину заплатити за себе сама. Дала мені частину грошей, менше половини, але то хай.

Я вияснила в Барина яку суму вони заплатили разом, десь як 12 євро.

— Запитав її, чи до мене приїде? Приїде. Чи на ніч залишиться? Залишиться, але зможе приїздити тільки по суботах. То й добре. Розповідала про себе багато і мене розпитувала, — Барин детально згадував про Доротку, як і за що вона розлучилася з чоловіком, як потім зійшлася з одним, але він виявився дуже матеріалістом, шукав вигоду для себе і тому був вигнаний.

— Я розповів Доротці, що мав дружину, після розлучення десять років не знав жінок, потім зустрівся з однією жінкою.

— Тільки з однією? Ти сказав їй тільки про одну?

— На першому побаченні чоловік нервує, не все може згадати. Доротка розповіла, як вона розлучилася зі своїм чоловіком. Ще вранці бздикалися, а ввечері розлучилися. Знаєш, що значить бздикалися? — запитав Барин, не отримавши від мене відповідної реакції. Я, звичайно, не знала.

— Це те саме, що й трахалися. Доротка нормальна жінка, вона бздури називає бздурами, не те що Халінка. Та була дуже вихована, називала бздури любов'ю. Коли в тому ресторані нам з Дороткою принесли рахунок, в тому пуделку були ще дві жувальні гумки, так упаковані ладно, що я помислив, як презервативи. Запитав у Доротки, чи вона вживає презервативи? Відповіла, що ні, тільки натурально. Я також тільки натурально.

Потім Барин розповів, як Доротка застала свого чоловіка голого з голою жінкою, як в такому стані вела автомобіль, сама не пам'ятає як. І все це сталося на день народження її дочки. Мій співбесідник був переповнений враженнями.

— Ми домовилися по черзі дзвонити один до одного, то я, то вона. Так буде справедливо, — розповідав Барин і знову переживав, як осоромився в ресторані з тими булками.

— Барин, не хвилюйся, це добре.

— Що добре? Повів себе, як ідіот.

— Ти показав, що не ходиш по ресторанах, не водиш туди жінок. Є порядним чоловіком.

— Ти так думаєш? А власне. Жінки мислять зовсім інакше.

Барин заспокоївся, став думати про те, як Доротка до нього приїде і залишиться на ніч. Трохи хвилювався, як до неї такої пишної підступитися. Але щось придумують, якось буде. Я бачила, що Доротка шукала собі пару, а не коханця, що приходить. Хіба Барин не бачив цього? Мабуть вирішив про це не думати, строго по чоловічому.

Нарешті, ми почали урок.

Віртуальність.

— Ні!

— Ні? Як ні? Хіба так можливо?

Така відповідь його здивувала.

— Не розумію про що мова, — сказав, задумався. Тепер нічого не розуміла й ВОНА. Мабуть говорили про різне. Довкола зеленіла трава, усіяна кульбабкою, зелень була свіжа й соковита, пружинила під босими ногами. В руках тримала босоніжки. Весна травень. Шуміло море, літали чайки, гуляли однорого. Вітер ворухив йому волосся.

— Вода ще холодна зараз, — мовив, подивився на море. Любив море в любу пору року.

— А в польоті? Зараз тепло, як літом.

— Такий контраст?

— Той що?

Пройшлась по траві, стопи стали мов наелектризовані. Подивилася на нього, зрозумів без слів, м'яко опустили на траву. Злітали в повітря пухнасті зонтики кульбабок. Ще не засмагла тепла шкіра. Свіжий вітер з моря, прохолодна зелена трава. Гralися в траві, кохалися не поспішаючи. ВІН хотів щось говорити, подивився в очі, посміхнувся, не сказав нічого, тільки ніжно пестив. Запах зеленої трави й кохання вирував над нами. Довго лежали серед жовтого цвіту щасливі без слів. Піднялися, коли почули, як фиркають підходячи до них однорого. Подивилися на зелені від трави коліна, плечі, руки. Одягла босоніжки.

— Вода холодна.

— Буде контраст, як ти хотіла.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

— Ти дома?

— Дома, але міський телефон зайнятий, — відповів мені Юзліс. Розгубилася і замовкла на півслові, не знала, чи можна продовжити розмову. Міський телефон зайнятий, напевно, Юлею.

— Можемо поговорити хвилику, — зрозумів моє вагання Юзліс. Поговорили. Він тільки повернувся до дому, тиждень відпочивав з Юлею в Криму. Я розповіла йому свої новини.

— Що пишеш зараз? — запитав.

— Зараз? Опишу твій перший секс.

— Пиши. Пам'ятаєш, як я тобі про це розповідав? Коли матиму можливість поговорити довше, подзвоню.

Так ми й домовилися. Звичайно я пам'ятала розповідь Юзліса про його перший секс. Було це так. Він показував мені на моніторі фото своїх останніх етюдів, часом виходив на кухню, готував креветки.

— Мій перший секс був, коли я ще ходив до школи, десь, напевно, в восьмому класі. Тоді всі захоплювалися фотографуванням, я також. Мав якийсь простенький фотоапарат, проблема була в тому, щоб проявити

плівку і надрукувати фото. Тоді ще не можна було здати плівку на “проявку” і забрати готові фотографії, як зараз. Хтось з рідні домовився зі знайомою, що працювала в рентген-кабінеті, проявляла рентгенівські знімки, щоб затрималася після роботи і допомогла мені зробити фото. Я прийшов туди в кінці робочого дня, вона мене чекала. Це була молода дівчина, мала років двадцять. Поки ми проявляли плівку, вона заводила зі мною такі цікаві розмови, про те як дівчата збудовані. Звичайно, мені було цікаво. Потім говорить: «Хочеш я тобі щось покажу?» і показала груди, зняла майку. Не дуже мене здивувала, бо жив я з бабою і груди бачив, не такі красиві, трохи обвислі, але бачив. Потім дала мені, щоб я їх помацав, потім показала ще дещо. Того я раніше не бачив. І то все, того дня ми тільки плівку проявили, друкувати знімки мали наступного. Звичайно я чекав того часу. Ми зробили знімки, потім вона так все до того підвела, не поспішала, щоб мене не налякати, все в нас добре вийшло. Не знаю, що їй був за інтерес. Більше в нас нічого не було. Але в класі я вже був спеціалістом по сексу, хоч сексом і не займався, в тому віці секс не був необхідним. Хлопці-однокласники фантазували, хвалилися, а я знав, що брешуть, бо знав як то насправді.

Реальність.

— Зачекай, я маю перезапустити комп'ютер, бо немає звуку, — відповіла я Киці на її просьбу включити скайп. Поки комп'ютер загрузився, трохи привела себе в порядок, можливо не сильно результативно, бо часу немала, але хоч розпустила волосся. Включила скайп.

— Вітаю, Ілентина! Я на хвилику, зараз легітиму на роботу. Була вчора в Мовчуна. Приїхала від моря раніше, мене викликали, колега захворіла, буду її замінити, — Киця включила камеру і помахала мені з екрана рукою, я включила камеру в себе, помахала у відповідь.

— Рада тебе бачити, Марго. Бачила Мовчуна? Розкажи!

— Заїхала до нього прямо з дороги, ще не заходячи до себе. Він навіть мав добрий настрій. Дав мені поїсти, — говорила Киця і сміялася, потім подумала, що я не розумію, пояснила — Мовчун частував її обідом. Щоб мені було зрозуміліше, Киця старалася говорити російською мовою, виходило по польськи з російським акцентом, я таке розуміла ще менше.

— Приїдь до нас в Лодзь, — запросила мене.

— Марго, я хочу вас побачити. Я думаю Мовчун не хоче, щоб я приїхала. Не хочу робити чогось такого, чого він не бажає.

— Приїдь до мене, в мене є де жити. Можу організувати тобі виставку, мій приятель має галерею, поговорю з ним.

— Це цікаво. Я подумаю.

— Подумай над цим. Кохаєш Мовчуна? Пишеш йому про те листи?

Я ствердила, бо думала, що Киця ті листи читала.

— Маю вже летіти. Я з Мовчуном, як брат і сестра, вже тобі про те говорила, — Киця попрощалася зі мною, ми знову помахали один одному і перервали зв'язок. Я дивилася в монітор і корила себе, що не встигла запросити її до себе, що від хвилювання розгубила всі польські слова.

Реальність.

Мова йшла про куриво. Некурящі жінки не хотіли б, щоб хтось кури в помешканні.

— З куревом — то на балкон. На щастя маю два балкони, може якось все обійдеться, — коментувала Киця зображення курячого чоловіка.

— Якись у нього очі осоловілі, не знаю, що від нього можна чекати, — відповіла я їй на то.

— Тихо, він зараз вдихає, — попередив Кицін друг.

— Ха! Обізвався інструктор на тему нікотину, — зупинила його Киця. Жартували, як завжди.

— А недопалки під балкон кидати, зате в домі чистенько й свіжо, — зауважив Мовчун. Я чомусь думала, що поляки цивілізованіші від нас, а виявилось, в них також бички летять під балконом.

— Пристойна жінка повинна завжди мати попільнику на балконі, так, на всякий випадок, раптом заявиться Баляс і хотітиме курити, — Киця знову називала Мовчуна Балясом.

— Ніхто мене не вижене на балкон, — огризнувся Мовчун.

— Бо не маєш жони! — кинула Киця, чи то упікала, чи то хвалила.

— Так! І тому жодної не мушу виносити на колію під поїзд.

— Може то й не до речі, але сам вже там лежав, правда, не через цигарки. Баляс, знаючи твоє почуття гумору, то хіба не образишся, а якби що, то прив'яжеш мене до свого Хондаю і так потягнеш, — Киця знала Мовчуна, я не знала, їхній гумор здавався мені чорним.

— Мовчун, Марго, що відбувається? І це все через якісь папіроси? — запитала в них.

— Люди убивають з поводу повітря, а часто й без поводу. Найчастіше без причини, — відповіла Киця, Мовчун промовчав. Хтось додав кілька фото курящих чоловіків. Киціна подруга оцінила зображення.

— Той також може бути, хоча волю того першого, — написала Інна.

— Хоч не завжди є так, що перший — найліпший, — підтримала обговорення Киця. — І часом може виявитися, що був найгірший.

— Маю в тому великий досвід, а ні той перший, а ні той другий, а той останній, на даний час, то взагалі помилка, яка тривала двадцять років. Але зараз маю святий спокій, — згадала своїх чоловіків Інна.

— Я з тим ніколи не помилялася. Попросту, кожна любов, як і все, що живе, має свій кінець, але про помилку не було мови, — пояснила свою позицію Киця.

— «Бо то зла жінка була», і того вистачить, — у відповідь Мовчун використав чиюсь цитату, яку я не зрозуміла.

— Що ти робиш з таким закінченим коханням? Викидаєш на смітник? Засушуєш? Маринуєш а оцті? Чи в морозильну камеру? — Тайга влаштувала Киці допит з «пристрастю».

— Залишаю позаду, — мовила Киця.

— Та, позаду, щоб топталася по п'ятах?

— Не мають такої можливості, — запевнила Киця Тайгу.

Автор роботи В. Корнієнко

10

Реальність.

— Баляс, чи і в неділю мусиш показувати ті шкідливі морди від ліва до права? Покажи якогось дідька Тасманійського, — так Киця коментувала кліп на сторінці Мовчуна, там було щось політичне.

— Бо винесеш на рейки!? — запитав Мовчун.

— Заб'єш мене своїм жартом насправді, — написала Киця.

— То красивий чоловік, Марго, а ти на нього кажеш: «морда», — я втрутилася в їхню розмову.

— Ілентина, ти хіба приземлишся в одній камері з Балясом, — застергла мене Киця, все-таки кліп був політичний.

— Якщо разом, то хай так, аби не окремо, — відповіла їй.

— Тоді я йду на рейки, — кинув Мовчун.

— Ти вже там був! — відповіла йому, а подумавши видалила написане.

Готовий був під поїзд кинутися, аби не під одним дахом зі мою.

Віртуальність.

Вдосвіта в ранкових сутінках берегом йшла ВОНА.

— Що, знову? — обізвався голос за кадром. Не отримав відповіді. І коли запитавши її втретє, не почув у відповідь ні слова і жодної реакції не побачив, здивувався. Йшла цілеспрямовано, невпевнено, але ціле

направлено. Вся її постать показувала — вона прийняла якесь рішення, тепер знає, що робитиме.

— І куди ми йдемо? — Запитав ВІН. Стояв, дивився, як ВОНА уклякла від несподіванки.

— Ти тут?

— Думаєш тільки ти можеш гуляти де завгодно? Що шукаєш? Тобі чогось бракує?

— Коли ти є, то всього досить, коли немає — тоді всього бракує.

— Ніхто не може командувати мною!

— Я й не збиралася!

— Спонтанно виходило? Я так і думав.

— Командуй мною ти!

Мовчали. Поступово розвиднілося. Сходило сонце.

— Пішли!

— Куди?

— Ти хотіла бачити, як океан цілується з небом.

— Ми зможемо так само?

— Навіть краще!

Океан. Хвилі подібні до великих пагорбів, не подібні до себе. Більше дивитися було ні на що, довкола пагорби великої води і біле пір'я хмар над головою. Величезний простір води і неба. Цілувалися.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність. Минуле.

— Ти нормально виглядаєш. По тобі не скажеш, що нервуєшся.

— Та я майже не нервуюся.

Тоня і Ілентина сиділи в кафе у Львові, їли тістечка. Їхні діти розглядали рибок в акваріумі, час від часу кидаючи в нього дрібні монети. Дно акваріума вже було встелене монетами.

— Звичайно я не нервуюся, те що вийшла в піжамних штанях на трамвайну зупинку, не рахується, — сказала Ілентина.

— Чоловіки трохи дивні, мабуть він виселив її зі своєї квартири на той час, що ти приїдеш. Ви ж тільки друзі. Ти могла б зупинитися в мене. Хто помітив, що ти в піжамних штанях на трамвайній зупинці?

— Не я, звичайно. Дитина помітила, добре, що ще в трамвай не сіли. Ми тихенько пішли назад, переодягтися, тому запізнилися. Подруга Флегматика могла не виселятися, симпатична молода жінка, ми б там всі розмістилися. Мене зачепило, як він говорить про неї, виходить, що просто використовує жінку, не має серйозних намірів, а вона обманується. На завтра Флегматик запланував нам культурну програму, на один день поїдемо в Карпати. Тоня, давай поїдемо всі разом!

— У вечері, коли зустрінемося, я йому натякну, — згодилася Тоня.

Купили медяник, овочі на вечерю, поїхали на квартиру Флегматика, де зупинилася Ілентина, він на той час перейшов жити до батьків. Ввечері домовилися випити чаю разом з Тонею. Готували вечерю, чекали. Діти бавилися, діставали акварельні листи паперу Флегматика і розмальовували

їх його акварельними фарбами. Виходило в них це досить швидко. Флегматик прийшов на п'ятому листку. В першу чергу згорнув в рулон всілілі аркуші, приготував їх взяти з собою. На фарбу тільки подивився, але не забрав, дітей боявся панічно.

— Напевно, місць не вистачить в машині, — відповів Флегматик Тоні на запитання про Карпати. Так делікатно відмовив, ніхто не став наполягати.

— Ілентина, Флегматик має намір ще когось з собою взяти, бо інакше б місць в машині вистачило б, — міркувала Тоня. Флегматик вже давно пішов, Ілентина проводила Тоню з дітьми на зупинку.

— Нічого не говорив. Хіба можна брати з собою на домовлену прогулянку ще когось, не попередивши і не узгодивши з іншими? — заперечила Ілентина.

— З чоловіками мабуть би узгоджував. Не знаю, як він буде розважати двох жінок, які між собою не дружать.

Автор роботи В. Батраков

Реальність.

— Доротка в мені не зацікавлена, — сказав Барин привітавшись.

— Чому так думаєш?

— Я написав їй гарний довгий лист, а вона відповіла одним реченням.

Не любить мене.

— Але ж відповіла.

— Нічого вона не відповіла! На жодне питання не відповіла. Так. Культурно привіталася і побажала гарного дня. І не говори мені нічого! Як була в мені зацікавлена, то писала часто. Після нашої зустрічі вона в мені вже не зацікавлена. Я написав потім Терезці, чи то Халінці. Не пам'ятаю. Маю стільки жінок для листування, а реально не маю жодної.

Барин зітхнув, а мені не було чим його втішити. Те що він міг жінкам запропонувати, їх не зацікавило. Те що хотіли жінки, не зацікавило Барина. Його дратувало, що жінки працювали, були стомлені і заклопотані дітьми, не мали часу на безтурботну, романтичну велосипедну прогулянку.

Реальність. Минуле.

— Але ручки в неї потім боліли, — сказав Акач, підсумувавши свою розповідь. Склав один килим, щоб сісти на нього, а другий повісив на огорожі і став зав'язувати на ньому китиці. Світило сонце, люди гуляли по вулиці. Легко, по літньому одягнені жінки, спотикалися на бруківці, не могли пройти по ній на високому каблукі. Сівши зручніше, Акач став додавати деталі до розповіді.

— ХТОСЬ мені це розповідав. Ми тоді всі разом відпочивали в Карпатах. Не варто було туди їхати на початку літа. Весь час йшли дощі. Група наша складалася з хлопців і дівчат, усамітнитися було неможливо.

В холодку біля Акача сиділи Арій, Теленка, Ілентина. Арій курив, Таленка, часом перебиваючи Акача, акцентувала на шкідливості курива. Акач час від часу поглядав на годинник, мав прийти замовник за килимом, а китиці ще недов'язані, тому килим не готовий.

— Вчора я мав закінчити той килим, але ночував у майстерні в товариша, ми там трохи того, а потім довго говорили. Не до килима було.

Акач зітхнув, попросив у Ілентини води, жадібно випив, знову зітхнув і продовжив в'язати китиці.

— Чого в неї ручки боліли? — запитала Таленка.

— А нічого з «хворими руками заміж виходити», — пояснив Арій цитатою анекдоту.

— Та ні. Там було по другому. Та дівчина і ХТОСЬ пішли далеко в ліс, усамітнитися. Все довкола було мокре після дощу, лягти не можливо, навіть обпертися об стовбур дерева не ризикували, відразу було б зелене від моху. Тоді дівчина взялася руками за гілку і на ній повисла, ХТОСЬ підтримував її за попу і за ноги. І так екстремально з перешкодами вони справилися, тільки ручки в неї потім боліли.

Акач пошукав ножиці, підрізав кінці китиць, подивився на зроблену, незакінчену роботу. Зітхнув.

— Не повезло сьогодні замовнику, — сказав, знову зітхнувши, Акач, розстелив за рогом будинку в тіні свій килим і ліг на ньому поспати.

Реальність.

— Якось в мене все моно тематично крутиться, але знаю, як ти любиш малярство, — Киця писала Сабріні, вивісивши їй боді-арт на біблейську тему. Змій обвив дерево (торс) і головою змія був член цієї розмальованої чоловічої фігури. Жінкам сподобалося, та й чоловікам також. Сабріна похвалила, звичайно, їй подобалося таке малярство, особливо на чоловічому торсі.

— Не зривай яблука, ліпше освоюй змія, — настановляла далі Киця. Яблука були зображені на грудях того чоловіка. Прочитав це Пернатий і мусив визнати, що Киця перевершила себе. Зняв перед нею капелюха.

— Звичайно, найперше освою змія, в той спосіб яблуко само до уст мені впаде, — Сабріна розуміла слушність порад Киці. Хтось з знайомих Сабріни порадив відгризти змію голову і цим його знешкодить. Пернатого такі наміри обурили.

— То якийсь гризун! — кинув тому приятелеві з протестом.

— Так, Пернатий, я б тому Гризунові не дала свої груди до уст, навіть якби була його мамою, — втішила Пернатого Сабріна.

— Ви пестунчики! — Гризун захищався. — Хто обзиває мене гризуном? Киця кинула цю приманку! Ми всі індивідуальні і в кожного своя доля, не відомо яка кара кого й за що спіткає. Але ні, почали кепкувати, піду краще зроблю собі вечерю.

— З відкушеної голови змія? — підколов його Пернатий. Гризун на це не обізвався.

— Пан Бог дуже гризунів любить, — захистила приятеля Сабріна.

— Приготую гуляш соєвий. Приготую по своєму рецепту, можливо потім опублікую його для всіх, — Гризун відповів тільки Сабріні. Якраз тоді я побачила та прочитала їхній діалог.

— Не маю слів! — написала під прочитаним.

— Ну власне, в четверте мали б рай на землі, — відповів мені Пернатий. Вперше відповів. З тої пори, як викреслив мене з друзів, до цього часу уникав спілкуватися зі мною.

— Кого ти так розмалювала, Марго? Лиш та фігура має гарні руки, — на всякий випадок відповідь адресувала Киці, не була певна, раптом мені здалося, не хотіла лякати Пернатого своєю увагою.

— Руки? — перепитав мене Пернатий. Тепер сумніву не було, він звертався до мене.

— До такого «змія», повинен мати красиві великі руки, — пояснила Пернатому, чомусь комплект руки до «змія», йому не подобалися.

— Може ціпка? — запитав.

— Що таке ціпка? — запитала в свою чергу.

— Падаю з крісла! Пернатий, треба то якось докладно в'яснити, може по німецькі, — розпорядилася Киця. Тільки я не думала, що на німецькій мені буде зрозуміліше. Пернатий спробував:

— Кішка. Так ліпше? — написав.

— Кішка?

— Так, так! Кішка, — підтвердив Пернатий.

— Думаєш так ліпше? — я писала і дивувалася — Пернатий вів зі мною діалог. Що сталося? Що вплинуло на нього? Те, що я цікава Пампушці?

Реальність.

— Лентина, я запізнююся, але вже скоро буду. Візьму по дорозі пива. До пива взяти рибку, як минулого разу? Чи може іншу? — Таленка запитала

Ілентину по мобіліці, та згодилася зі всім, знала, що це риторичні запитання. Потім, коли зустрілися, дістали рибку і відкрили пиво, Таленка пояснила свій стан.

— Вчора «усипила» свого собаку, возила до ветеринара, тепер місця собі не знаходжу. Розумію, це було гуманно, він уже не ходив і був напів холодний, та все ж.

Пили пиво. Собака був старий, як для собачого віку, дуже старий, мав сімнадцять років.

— Арій знає? — запитала Ілентина.

— Що Арій! Напився, та й все. Давай про щось інше поговоримо. Що нового в інтернеті з поляками? — Таленка чистила рибку, старалася зайняти себе чим-небудь, щоб не розкисати.

— Нічого нового. В поляків все, як завжди. Барин і далі шукає жінку прихожу.

— Це як? Прийшла, мінет зробила і пішла?

— Десь так. Не знайшов, поки що.

— А інші? Киця до Арія вже не їде?

— Я написала їй, що він запив. Кого цікавить п'яниця? В Киці уже мабуть вітер у волоссі. Літо.

— Вітер в голові?

— Ні. У волоссі. Це вона так говорить, коли хоче подорожувати.

— Як Мовчун? Що робить?

— Нормально. Мовчить, як завжди. Хоче жінку років на двадцять молодшу, всім забезпечену.

— Для мінету?

— Для 69.

Сиділи в холодку, пили пиво, їли в'ялену рибку, розважали себе розмовою. На оранжеві трактори і робочих в оранжевих жилетах старалися не дивитися, хоч вони й ні в чому не винні, але їхніми руками робилося зло — нищився дух Андріївського спуску.

— Я тобі розповідала, як у Ріни, моєї куми, була загубилася собака? На якесь свято стали бабахати феєрверки, вона й побігла. Чиясь парадне було відкрите і один алкаш вертав до дому, то вона до нього вскочила і під ліжку забилася. Ріна собаку довго шукала, по інтернету і так кругом давала оголошення. Сусіди того алкоголіка собаку впізнали й подзвонили до Ріни. Як та прийшла собаку забирати, всі були щасливі, особливо той алкоголік, він художник по професії. Ріна коньяк виставила. Стала забирати суку, а вона впиралася всіма лапами, не хотіла йти. Собаці в того алкоголіка-художника сподобалося, вони і їли з одної миски, і спали на одному ліжку. Ріні було образливо, скільки шукала, а сука їй не зраділа.

Ще випили пива. Попліткували про Арія.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Було в мене побачення з Дороткою, — відповів Барин на моє запитання і зупинив потік моїх наступних запитань.

— Чекай, Лентино! Я розповім по порядку.

— Барин, секс був?

— Будь терпелива. Ми зустрілися в місті і зайшли випити каву, потім зробили покупки.

— Був чи ні?

— Не було. Тільки не поспішай, чекай я все розповім. Доротка така маленька, але так ладно збита. Вона трохи повна, має зайву вагу, але тіло має не м'якеньке, а тверде. Таке ладне тіло! — Барин з захопленням розповів про тіло Доротки, як би він цілував і цілував її, але вона не стала цілуватися. Не те щоб не хотіла, обставини не склалися. Знову описав, яка Доротка красива і вислав мені по скайпу кілька фото з неї — досить впевнена, напориста жінка. Я похвалила, звичайно.

— Вона дуже смілива. Ми пили каву, Доротка захотіла з молоком, а в мене не було, то постукала до моєї сусідки і попросила кружку молока. Приготували обід, такі великі котлети, що однією моли б наїстися дві людини, тільки Доротка мабуть би й три з'їла. Мала гарний апетит. По обіді пили вино на вулиці.

Барин зітхнув, згадуючи те, що було потім. Доротка запропонувала піти в магазин і купити ще алкоголю, бо пляшка вина закінчилася, а в Барина більше не було. Біля магазину запропонувала подумати, що вони хочуть, вона хотіла горілку з яблучними соком. Купили. Потихеньку за розмовою випили все. Доротка ходила на кухню і робила там коктейлі, приносила в келихах до кімнати. Коли сказала, що вже пити нічого, лягли спати. Лягли разом в одне ліжко, але вже були такі п'яні, що ні про який секс не було й мови.

— Вранці було тяжке похмілля, але я хотів сексу. Доротку гладив, цілував, член в мене так гарно встав, став такий твердий. Розумієш? — розповідав Барин. Звичайно, я розуміла. Чоловіка чомусь на похмілля хочуть сексу, їм здається, що від нього вони тверезіють, почувують себе краще.

— Тільки Доротка не захотіла сексу, була ніяка. Каже, що як хочу то підставить мені дірку для трахалки, тільки то не дасть їй ніякого задоволення. Бо в сексі учасників має бути двоє, а вона немає ні на що сили. Запитав, чи можна попестити груди. Дозволила. Якщо жінка хоче сексу, то в неї груди стають тверді, а в Доротки були м'якенькі. Я і дірку її погладив, пальцем туди ткнув. Та й то все. Не може бути добрий секс, як що жінка лежить і ні чого не робить. Поцілував її, між грудьми є такий рівчачок, заліз туди язиком, гарно було. Запитав як називає свою «солодку забавку». Називає «Марцися», а чоловічого члена називає «Пітер». Розумієш? — Барин знову тяжко зітхнув. Корив себе, називав «дурнем», який хотів сексу, а напився горілки і нічого не мав.

— Доротка їхала до мене, хотіла мати сексу, так говорила. Їй не шкода було дати Барину, бо то немає чого жаліти, їй від того не убуде.

— Навіщо ти напився, Барин? — запитала я в нього.

— З соком напій був такий м'який, легко йшло, Доротка робила коктейлі і підносила, я не помітив, як ми випили пляшку горілки, поки Доротка про це не сказала. А ще вона мені сказала... Але то неприємне і я не хочу про те говорити.

— Скажи.

— Сказати?

— Так.

— Вона сказала, що в мене в квартирі брудно. Я два дні прибирав до її приїзду, а їй брудно. Мій чистий посуд, який стояв в сушарці, перед тим, як вжити, перемила ще раз. Але то не шкодить. Не приїде до мене поки я не зроблю порядок, так сказала. Як його зробити? Сусідка порадила найняти службу, яка цим займається, це не так дорого, — Барин назвав суму, дійсно не дорого.

— Хай Доротка допоможе тобі зробити порядок.

— Написати їй так?

— Напиши, — сказала Барину. Почула клацання клавіатури, співрозмовник писав.

— Тепер я маю приїхати до Доротки з візитом у відповідь, така в нас була розмова, як проводив її до автобуса. Але нічого не відомо, може мене не запросити. Ми ж у мене могли гарно зайнятися сексом, а так вийшло, не склалося. Вона секс любить і любить так язиком гратися, говорила про то і язиком показувала. Я прислав тобі то фото?

— Запроси її знов до себе, Барин. Напиши, що хочеш зустрічатися з нею кожного тижня, — радила Барину. Те фото Доротки Барин мені прислав, вона явно з нього дражнилася.

— Запросити? А як же порядок?

— Якщо згодиться приїхати, тоді зробиш.

Барин знову написав Доротці, потім до неї подзвонив і нарешті розповів мені результат.

— Доротка запросила мене до себе на наступну суботу, познайомить зі своєю дочкою. Якщо захочу лишитися на ніч, покладе мене в окремому покою, але сексу не буде, в присутності дочки вона сексом не займається, — Барин знову тяжко зітхнув, корив себе, що пропустив таку нагоду.

Автор роботи В. Батраков

Реальність. Минуле.

— Тоді я зрозуміла, що то вже все! Кінець! Кричав на мене, я тільки мовчала, потім одягнувся й пішов. Навіщо було йти до жінки, як що почував себе на похмілля погано?

— В чоловіків є така думка, що після сексу, відразу стає легше, це їм як ліки, — сказала Ілентина.

У відповідь Кізенька тільки зітхнула і заточила олівець. Робили ескізи, виконували замовлення. Почувати себе ліками від головної болі, а не любимою жінкою, Кізеньці не дуже подобалося.

— Прийшов до мене без попередження, буквально «ніякий». Я прийняла душ, вийшла, йому не сподобалися труси на мені, не досить сексуальні, — розповідала Кізенька.

— Які були труси?

— Звичайні нормальні труси. Він хотів супер еротичні, бо йому не вставав. Захотів, щоб включила музику. Я спіймала щось на коротких хвилях, все йому не те, бо він меломан. А як воно буде “те”, якщо йому погано? Масажувала, вже й рук не чула, нарешті в нього встав і то так гарно, аж я засміялася. Не треба було сміятися, не знаю, що він подумав, все пропало.

Весь результат мого старання пропав в момент. Я зрозуміла, що то кінець, більше ніяких стосунків у нас не буде.

Реальність.

Кучер писав коротенькі розповіді й розміщував їх в себе на сторінці. Жінки хвалили. Я також. Розповіді розпочиналися приблизно однаково — в роках таких-то я був там-то.

— Кучер, я мала тоді п'ять років. Ти описав ті події так, щоб я читала зі сльозами на очах, — писала Кучеру його приятелька. — Як буде написана твоя книжка, я прочитаю її залпом в одну ніч. Пиши, Кучер, пиши!

— Над книжкою весь час думаю і мабуть скоро почну. Напишу і то дуже швидко, можливо, за три тижні, — відповів їй Кучер.

— За три тижні? Ми з мовчуном не такі швидкі, — вставила я репліку. Потім обізвалася Тайга, також закликала Кучера — писати. Він подякував «коханим дівчатам» за слова підтримки. Розповів, що спонукало його писати, отримав компліменти від приятельок, пообіцяв написати великий твір.

— Ні, Кучер, навіщо тобі мучитися і писати щось, чого немає? Напиши книжку, яка буде складатися з тих розповідей як та, що вище. Збираєш їх з три десятки найкращих. То такі оповідання — при каміні вечором. Кожен з задоволенням це послухає, — так заохочувала з професійним досвідом Писарка, вона недавно опублікувала свою книгу, знала, як це робиться. — Потім зробиш відсів і з тих тридцяти вибереш двадцять п'ять, а потім двадцять дві, буде супер.

— Писарка, маю також і кілька довгих. Також історії автентичні тільки трохи скомбіновані. Дві чи три розповіді з'єднав в одну довшу. Лежать в мене в шафі, колись тобі пришлю. Ну наприклад про жінку, яка змарнувала свою кар'єру професійну через випадок. І то все оригінальне, але є одна проблема — та жінка мешкає в нашому місті. Навіть недалеко від мене. Не знаю, чи маю право писати без її згоди, сумнівався Кучер.

— Інше ім'я, інший чоловік, інше місто, замість блондинки брюнетка і замість акторки художниці. Важливе відчуття, емпатія! Як мислиш? — ділилася досвідом Писарка. Тільки це був її стиль, а не стиль Кучера.

— Дякую, Писарка, за твої поради професійні, — подякував Кучер. Тоді обізався Пернатий.

— Кучер, історія досить жахлива, але зі щасливим кінцем. Ти послухай Писарку, вона на тому знається. Я також вважаю, що то твоя «дорога». Пиши!

— Пернатий! Приятелю! Я взагалі писати не мушу. На харчі? То я вже маю. Я тим бавлюся, бо то люблю. А часом мені навіть здається, що можу якісь емоції у друзів викликати. Того досить! Але чогось довгого також спробує, так для забави. Я завжди був швидким хлопцем і добре бачу свої

недоліки. То літера пропущена, то стиль кульгавий. Але ті тексти, що пишу в себе на сторінці, я працюю над ними п'ятнадцять, десять хвилин. Без жадних виправлень. І то все.

— Ніхто не говорить, що мусиш, ти сам хочеш писати, — додав Пернатий. Своїм повчальним тоном Кучер зачепив його за живе. Тоді і я втрутилася.

— Ти пиши, Кучер, а ми будемо тебе хвалити. Тільки знай, як захочеш надрукувати свої твори, видавництва хочуть мати гарантію, що написане не «гуляє» по інтернету. Може ліпше нам не показуй? Хоч може у вас по іншому.

— Іван, ти мудрий чоловік, — Кучер продовжував називати мене Іваном. — Великі тексти ховатиму в броньованій скрині, а короткі буду виставляти, вони будуть моєю справою приватною.

— То правда! — Пернатий був юридично підкований, видавництва там, мали такі самі упередження. Порадив Кучеру як зробити захист своєї сторінки, той послухав і нічого не зробив. Пізніше, коли затихла між ними розмова, я постукалася до Кучера.

— Тобі, мабуть, як і мені, щоб писати потрібна компанія. Тому я знайшла співавтора — Мовчуна. І хоч він не м'який і пухнастий, часом зовсім не делікатний, може навіть не привітатися зі мною, але виявилось — якраз такий співавтор мені й потрібний. Може тобі також потрібно знайти когось?

— Ні, Іван. Я є самітник. Як той вовк полярний. Мені друга особа при написанні тільки перешкождала б. Товариство то я люблю, але тільки тоді, коли відпочиваю.

— Всі ми різні, — зробила висновок. — Я не можу творити сама. Для творчості мені потрібна компанія. Тільки не кожен мені підходить, часом важко спрацюватися, повинна бути іскра. Потрібно буде запитати в Мовчуна, може він згодиться якийсь фрагмент показати з написаного серед вас. Маленький шматочок перекладений на польський.

— Гарна думка! Чекаю хоч маленький фрагменти, — заохотив мене Кучер.

— Я запитаю, може Мовчун згодиться. Він часом буває добрий, а часом дуже строгий.

— То не дай Бог, щоб ми колись зустрілися разом. Бо він може бути строгий і я також буваю. І то досить часто, тоді дуже проклинаю на весь голос. Можемо тоді собі голови позривати. А шкода було б, — Кучер знову зійшов на жарти.

Реальність.

— Розказати тобі, як у Барина було з сексом учора? — запитала Лентина.

— Не дала? — висловила здогад Діна.

— Та ні! Не то!

— Дала, а він не зміг?

— Знову не те! Чекай я розповім, — Ілентина перебирала, приводила в порядок фарби і пензлі, Діна гортала жіночий журнал і слухала.

— Барин вчора взагалі не вийшов в інтернет, а сьогодні запізнився на годину. До нього приїжджала Доротка. Він зустрів її, як і домовилися, в містечку, найняв автомобіль.

— То був такий економний, а тепер жінки починають його потроху розкручувати? — здивувалася Діна.

— Давно не мав сексу, уже готовий трохи потратитися. Слухай далі. Вона жінка повна, значить любить поїсти, відразу завела його на каву з печивом, перекусили. Потім купили продукти, щоб приготувати обід. Приїхали, Доротка приготувала котлетки. На думку Барина котлетки були великі, однієї вистачило б на двох, але Доротці і трьох було мало. Поїли, випили каву, Доротка постукала до сусідки Барина, позичила до кави молоко. І взагалі вона перед всіма сусідами засвітилася. Потім на вулиці випили пляшку вина, до вечора ще було довго. Доротка запропонувала піти в магазин, докупити алкоголью. Взялися за руки, пішли в магазин, — розповідала Ілентина.

— Хитра жінка. Всьому селу показала, що тепер в Барина є вона.

— Барин цього не зрозумів і не помітив.

— Мабуть мала велике декольте. Мусив про друге думати.

— Мала, і пишні груди, і суцільне декольте, максимально була оголена, Барин показував фото.

Реальність.

— Якби секс був брехнею? То брешіть, панове, брешіть! — так написала Сабріна коментуючи чиесь фото. Там було щось про те, що брехня має довгий ніс.

— Буратіно, — сказав Кучер.

— Не всюди можна совати свого носа, — написала я.

— Іван, ніс можна сунуть всюди, — заперечила мені Сабріна. Під настрій вона називала мене то чоловічим, то жіночим іменем.

— Ні, не всюди, — стояла я на своєму. — У нас говорять: «Не сунь свого носа, куди не влзить!»

— Чіпляєшся, а може просто не знаєш, — міркувала Сабріна.

— Сабріна, розкажи, бо мабуть не знаю. Не читала «Буратіно», — попросила її.

— Як життя допише тобі відповідні сторінки (не суджу, може вже й написані), то я особисто тобі прочитаю, — відповіла мені.

— Але ти, Сабріна, так складно закрутила! Розраховую та тебе, що будеш мені читати.

— Хай тільки буде що читати.

— Будемо сподіватися, що буде.

— Думаю, що може бути й несподіванка, — Сабріна писала натяками і алегоріями.

— Сабріна, я вже заінтригована по саме нікуди.

— Вибач, Іван, але той коментар не в змозі інтерпретувати, хіба там вибрики твого тлумача, — Сабріна хотіла вияснити, що я хотіла сказати. Як могла пояснила. На допомогу мені прийшла Тайга. Поставила все все на свої місця і підвела підсумок:

— Спокійно «баби»! Подумайте тільки, яка розпач огорне Пінокіо, якщо мимо всієї брехні ніс йому ані здригнеться.

Брехня в тому фото була, бо носом в Пінокіо служив чоловічий член в гарно виконаній татуїровці.

— Думаєш Пінокіо може засмутитися і ніс повісити? То б любого розчарувало, — запитала в Тайги і відповіді не отримала, бо нашу розмову перебили чоловіки, вони грубо кинулися обговорювати проблеми того носа.

Автор роботи В. Корнієнко

Віртуальність.

Камені полетіли вниз. ВОНА знову штовхнула ногою кругляк і дивилася, як він котився з гори, захоплюючи за собою ті, об які стукнувся. ВІН стояв збоку і тільки дивився. Десь там з тими каменями в неї було не зовсім добре. Чомусь в голові крутилася фраза з анекдоту про те, що “внизу також люди працюють”. Внизу не було нікого, ВОНА вибирала місця безлюдні, можливо від людей відпочивала. Однорогів внизу не було також, гуляли в степу. Знову загуркотіло каміння і покотилося вниз.

— Іди до мене.

Підійшла.

— Що в тебе там з каменями?

— Покрали їх, — зітхнула.

— Вкрали бруківку?

— Бруківку.

Здивувався, але повірив, мабуть там можуть вкрасти все, не розумів тільки, чому їй так шкода викраденої з вулиці бруківки.

— Хочеш бавитися камінчиками, бався. Піду приготую суп.

— Без співбесідника?

— Хай Голос за кадром постаріється.

Голос за кадром щось пробурчав, та все ж обізвався. Знову з гори полетіло каміння.

Без глядача, без зацікавленого співрозмовника, Голос за кадром відгукувався тільки під великим тиском, довго не протрималася. Підійшла до НЬОГО, коли чистив картоплю. Був не сам, на порозі лежала велика

кішка. Зустрілися поглядами, кішка ліниво вдарила хвостом, не агресивно. Згадала, що дивитися в очі не варто, це сприймається котами як виклик і погроза, то втупила погляд в далину. Серед зелені блиснули зелені очі тигра.

— Тут ще тільки не вистачає якогось бусла, — подумала вголос. Бусол також був, ходив по траві, періодично тріщав до кішки дзьобом. Обережно обійшла кішку, підійшла до НЬОГО.

— Дужелюдно тут сьогодні. Всі на твій супчик зійшлися?

Зосереджено чистив овочі. Помиту картоплину клав на дошку, розрізав навпіл, розрізаною частиною міцно тулив до дошки і потім оббирав коротким ножем.

— Допомогти?

— Я можу сам все зробити.

Потопталася, думаючи чим себе зайняти, стала розпалювати вогнище в каміні, тільки для того, щоб було живе полум'я та не було холодно. На запах диму підійшла кішка, знайшла для себе гарне місце, стала вмиватися, за вікном тріщав дзьобом птах. Зовсім не до речі розвеселився голос за кадром.

— Яку сексуальну сцену плануєш вписати зараз? — сказав і зробив паузу від сміху.

Замислилася. Десь там варився суп, аромат якого долинав з кухні, інтригував. Кішка поводила себе впевнено і незалежно, як і належить кішці. Невідомо, що надворі робив бусол і тигр, а може там ще хтось був. Настрій мала зовсім не сексуальний.

— Навіщо тут сексуальна сцена, якщо і так добре? Поімо супчику.

Реальність.

— Вас не було на випускному вечорі! Де ви були?

— В Ялті, — Йожик відповів Тасі максимально лаконічно. Потім Шефа взяла ініціативу в свої руки, нагадала тему розмови — розповідали Ілентині про секс.

— Щось саме незвичайне й цікаве, — сказала Шефа.

— Звичайне також можна, — вставила слово Ілентина.

— Йожик схуд, мабуть закоханий, — вирішила Тася. Невеличкий педагогічний колектив збирався провести педраду. Були стомлені після недавніх випускних іспитів, пили каву.

— Закоханий, — ствердив Йожик, — я в Ялті з дівчиною був, на байдарці плавали. День був гарний, ми відпливли далі від берега, море, небо, сонце, романтика. Нас на секс потягнуло і все гарно пішло. Щасливі задоволені повернулися, зустрів нас друг на пагорбі з біноклем в руках, похвалив, наш заплив йому сподобався.

— Ми з чоловіком, коли ще тільки зустрічалися, жили в гуртожитку, усамітнитися там можна було тільки на балконі. Балкони широкі з видом на

Львів. Також гарно, свіже повітря, панорама Львова, секс, — Єва прийняла естафету, потім звернулася до Тасі. — Як ваш секс в великому городі?

— Немає ніякого сексу! Ілентина мене зурочила! Вона сказала, що я одна.

— Самі ви себе зурочили, пийте каву і перестаньте домагатися Йожика, — огризнулася Ілентина. Тася відійшла від Йожика, якого чомусь дуже хотіла нагодувати печивом.

— Гриць, як часто ти займаєшся сексом? — питання Ілентини звернуло увагу присутніх на Гриця.

— Кожен день. Сьогодні вранці до Ганежі приставав, хотів затягнути її у ванну, бо малий в кімнаті, не захотіла, послала мене. Називаю її «моя солодка полуничка».

— Кожного дня, це триста шістдесят п'ять днів в рік?

— Так. Іноді, як умовлю, то буває рано і у вечері. Тільки Ганежа не завжди згоджується.

Обговорили, чи хотів би Гриць так часто сексу, якби Ганежа завжди згоджувалася. Прийшли до висновку, що її стриманість Грицю на користь. Розпочали педраду.

Реальність.

— Вітаю зі святом! Я підійшла, щоб тільки привітатися з вами, — Квітка привіталася з Таленкою й Ілентиною. Це був День Києва. Майстри і художники робили експозицію своїх творів на Узвозі. Нова бруківка виглядала, як бутафорія. Деякі не відремонтовані будинки стояли завішені сітками з зображенням фасадів, вулиця нагадувала театральні декорації. З протилежного боку прокричала комусь Кришталева, що не можна виймати камені з бруківки, за це назначений штраф в тисячу гривен. Йшло звичайне життя.

— Давно тебе не бачила. Як ти зараз? — запитала Квітку Ілентина.

— Живу. Майстерні тепер не маю. Підняли оренду, що не змогла далі платити.

— Як же ти без майстерні?

— Та так, яюсь, — Квітка зітхнула. Таленка замислилася.

— А без майстерні, дома, робити щось можеш? Замашенька робить кераміку дома. В неї це займає мало місця, не більше метра.

— Вона робить маленькі речі, керамічні дрібнички. Я такі не роблю, ти ж знаєш мої роботи.

Таленка знала. Великі керамічні композиції Квітки щороку збільшувалися.

— Квітка, може краще хоч маленькі роботи, чим не робити взагалі.

— Ні! Мені краще не робити взагалі. Той хто виріс, не може повернутися в дитинство, — сказала Квітка.

— Ти зараз нічого не робиш?

— Чому ні? Я працюю з дітками, навчаю їх кераміки. Вони такі чудові, роблять дуже гарні речі. Одна дитинка, в неї церебральний параліч, так старається, хоч їй важко, робить краще інших. А ще я подала заявку на участь в фестивалі патріотичної пісні.

— Ти співаєш? — здивувалася Таленка.

— Так. Маю відзнаки з попередніх фестивалів. Як ви? Що робите зараз?

На це запитання Таленка і Ілентина переглянулися. Останнім часом робили мало, але щось трохи робили.

— Я зі співавтором написали книгу про секс, — згадала Ілентина.

— Про секс? Я хотіла б її прочитати! Це повчальна книга?

— Ні. Художня. Розповіді різних людей про свій секс.

— Чому в мене не запитаєш?

— Запитую! Я тому й кажу, — сказала Ілентина.

— Про секс, — Квітка замислилася, — для мене важливий не стільки секс, як почуття. Буз почуттів секс ні до чого. Немає, то й немає.

— Ти будеш здивована, але як починають розповідати, то виявляється, що всім важливі почуття. Коли розповіси мені?

— Потрібно зустрітися, сісти за кавою і поговорити.

Квітка з Ілентиною обмінялися телефонами, домовилися про приблизну дату. Ще трохи попліткували про Арія. Потім Квітка попрощалася, а святковий день йшов, як і належало святковому дню.

В кінці дня до Таленки з Ілентиною підійшов Дебелий, бурхливо привіталися, не бачилися більше року.

— Ти в Росії зараз? — запитала Таленка.

— Ні. В Казахстані. Хоч би той Назарбаєв жив, бо як його не буде, то буде війна.

— З ким війна?

— Війна!

— Хто з ким буде воювати, — допитувалася Таленка, та Дебелий був уже досить п'яний і не міг нічого відповісти, тільки прагнув всіх жінок поцілувати в щічку називав «дівчатками». Поцілував. В Таленки задзвонив мобільний, Дебелий поцілував її ще раз.

— Скільки днів будеш в Києві? — поцікавилася Ілентина.

— Поки не зроблю новий закордонний паспорт.

— Ти зупинився в Замашенької?

— Ти хочеш, щоб я в неї зупинився? Я тебе люблю і я не брешу! Замашенька мене зрадила, в неї був інший чоловік.

Дебелий пильно дивився в очі, Ілентина витримала погляд.

— Дай я ще поцілую тебе в щічку, — попросив Дебелий, нахилився і прошепотів на вухо.

— Я так трахатися хочу, аж у мене мізки склеюються.

— Поцілуй ще Таленку, Дебелий, а то їй образливо, що цілуєш тільки мене, — сказала Ілентина. Дебелий покірно пішов цілувати Таленку, виконав завдання з задоволенням.

— На що це схоже? Я говорю з рідним чоловіком по телефону, а він робить в трубку «чмок»! Що мій чоловік подумає? — обурилася Таленка і Дебелий повернувся до Ілентини.

— Вибач, що я так грубо, п'яний трохи.

П'яний він був не трохи, а добре. Повагавшись, Ілентина запропонувала йому розповісти про секс для книжки. Скривився, ніби надкусив лимона, але відмовити не посмів, все ще на щось надіявся.

— Ти біжи до Замашенької, може вона тебе пробачить і прийме по старій дружбі, — порадила Ілентина.

— Ти хочеш, щоб я пішов до неї?

— Так. Іди до неї, я не ревнива.

Довго з сумом дивився в очі, а потім похитуючись пішов. Таленка та Ілентина дивилися йому вслід, потім переглянулися.

— Шукає до кого поселитися? — запитала Таленка.

— На це схоже. Завжди в такому випадку згадує про мене. Може справді йому подобаюся, — відповіла Ілентина.

Автор роботи О. Тіменик

11

Реальність.

— Я буквально перед тобою говорив з Дороткою. Довго говорив. Вона виявляється дуже мудра і хитра, як лисиця, — Барин розповідав мені останні новини, про чоловіка, з яким жила Доротка, а через півроку його прогнала, бо виявився великим матеріалістом.

— То завжди він перебирав жінками, а тут його вигнали. Був набагато молодший Доротки, хотів до неї в будинок поселити ще й свою дочку. Тільки вигоду шукав, — Барин замовк, думав. Я чекала, не любив, як перебивають йому розповідь. Чути було шурхіт, щось переставляв на столі.

— Вона сказала, що то було продумано, навмисне мене напоїла. Тому й захотіла піти до склепу, купити горілку, Як робила коктейлі, мені наливала горілки більше, собі більше яблучного соку. Їй не було так погано вранці, як вона показувала. Не хотіла сексу на першому побаченні і не хотіла образити мене відмовою, то зробила так, щоб секс був неможливий. Хитра. Лисиця. Доротка порядна жінка, вона шукає сталий зв'язок, не хоче вона бути жінкою прихорожо, бо то є курва. Та, що до мене приїздила колись, та була курва. Я їй запропонував оплачувати половину вартості дороги до мене і вона згодилася, вона є курва. Якби була не курва не брала б з мене ці гроші.

Такий підхід Барина здивував мене. Спробувала заперечити, але ні в чому його не переконала. Що ж курва, так курва, він знає з ким сексом займався.

— Барин, ти шукав курву, то курву й знайшов. Кожен знаходить те, що шукає.

Моїх слів Барин не почув, або зробив такий вигляд. Дуже емоційно осудив курву. Але ж Доротці пропонував теж саме! І готовий був їй також оплачувати половину вартості дороги!

— Доротка дуже порядна жінка, хоче тільки серйозні стосунки. Я був її всю облапав, як була в мене, але то нічого, то зовсім інше. Вона на мене не образилася, бо чоловіки вони такі. Запитала мене, як довго я буду перелітати з квітки на квітку зі своїм сексом, потрібно вже подумати з ким жити життя. Може я і є той її єдиний?

— Все може бути, Барин.

— Потрібно запитати в неї, як вона планує життя разом. Як планує з фінансами, я не хочу жінку утримувати, це не добре. Доротка вислала нове фото, та мені не сподобалося.

— Чому не сподобалося? Доротка гарна жінка.

— Вона на тому фото в штанях.

— Тобі не подобається, що жінки одягають штани?

— Так. Жінка повинна бути жінкою, одягати сукню, або спідницю.

— Але в штанях зручніше! Життя зараз має такий ритм, до якого штани пасують більше, — заперчила я йому.

— Ні. Жінка має бути жінкою, штани не годяться жінці.

— Чому? В штанях жінці також красиво.

— Ні! Поки ті штани розстібнеш, поки до жінки доберешся... Ні! В спідниці руку під подол заховав і відразу в руці вся жінка. Жінка повинна бути жінкою і відповідно одягатися, так прийнято, — категорично заявив Барин. Він знову мріяв про тіло Дортки і згадував ту, яку називав курвою. Пробувала йому заперечити, адже половина вартості дороги до нього не є платою за секс.

— Ти не знаєш, Ілентино, вона хотіла, щоб я подарував їй золотий ланцюжок вартістю в тисяча євро, — додав Барин ще аргумент.

— То й що?

— Я не мав таких грошей, то дав їй тільки 600 євро, а решту вона доклала і таки купила. Гарний був. Дуже гарно виглядав потім на голому тілі. Але вона курва, за секс захотіла золотий ланцюжок.

— Ви з нею довго зустрічалися, Барин?

— Довго.

— Якщо поділити вартість ланцюжка на всі рази, то скільки вийде.

— Мало.

— Ти мав дуже дешеvu шлюху, Барин, — зробила я висновок. Зависла пауза. Барина не було чути. Може перервався зв'язок? Ні. Барин думав, як йому краще вважати, рахувати стосунки з тією жінкою почуттям, чи думати, що мав саму дешеvu шлюху. Не знаю, що вирішив, різко поміняв тему, до цієї більше не повертався.

— Як з Дороткою розмовляв, вона показала себе в камеру в профіль. Гарні груди має. Потім повернулася прямо, підняла сорочку, дістала з ліфчика одну, показала, а потім другу. Я аж ошалів, так мене пройняло. Все, що вона мені раніше про секс говорила і язиком показувала, як то робить, то були жарти, а я вірив, сприймав серйозно. Доротка порядна жінка, — переконував мене, чи себе Барин. Нарешті ми почали читати текст, Барин вчив мене польської мови. Тільки думки його витали не тут, відволікався знову.

— Ще одна написала мені, живе недалеко, десь кілометрів сто, — сказав ні з того ні з сього Барин. Прочитав мені їхнє листування в чаті. Здивувався, коли писав, багато її запитань пропустив, не зауважив, тому не відповів на них. Його віртуальний поцілунок та жінка не сприйняла, адже щойно познайомилися, як він може собі таке дозволяти. Ображений Барин, хотів запитати в неї, може вона і не трахається? Я зупинила, вагомим аргументом послужило те, що можуть його видалити з сайта за грубість. Пережив розчарування. Знову Барин марив про Доротку.

— Мабуть не варто було розповідати Доротці про моїх попередніх жінок. Вона тепер називає мене Казановою. Не захоче тепер мене, бо шукає сталий зв'язок.

— Навіщо ти розповідав?

— Та так. Іренці подобалося, як я розповідав. Хороша жінка, дуже гарно робила мінет, любила це.

— Чому ви розійшлися?

— Їй потрібно було тільки для сексу, вона знайшла чоловіка ближче. Він мешкає в тому ж будинку що й вона. Я говорив з нею по телефону, розповів про Доротку. Вона хоче, щоб я знайшов собі жінку для сексу.

Та Доротка таки зірвала нам урок, появилася в інтернеті і Барин попрощався зі мною, щоб домовитися з нею про зустріч.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Чоловікам на пляжі потрібно бути обережними, — нагадала я Кучеру. — Бо жінки можуть взяти твій слід і піймати. Гетеросексуальні чоловіки в дефіциті.

— Чекаю на них. Якби були в бікіні, або то-плес, — заспокоїв мене Кучер.

— А як доженуть відразу дві? То трохи забагато!

— Не обов'язково. Колись мешкав над Балтикою в одному наметі з двома панями. Було звично, настільки я можу пригадати. І так вже забагато розповів.

— А деталі? Розповідай деталі! Цікаво! — заохотила я Кучера.

— Там було так, що можна було б написати за два розділи книжки. І то книжки для дорослих. Одне тобі можу сказати — є то звичайний досвід. Бо то були перш за все приятельки, а кожна хотіла більше сподобатися хлопцеві. Тобто мені. Гарні речі там діялися! Розмірявся я трохи... Ех, життя! — написав Кучер.

— І який з дівчат той кавалер дістався?

— Запитуєш як прокуратор. Забув уже! То було давно. Я мав тоді двадцять чотири, чи двадцять п'ять років.

— Хочу зрозуміти психологію чоловіків. Знаєш, Кучер, у чоловіків немає логіки.

- Запитай у Мовчуна, то він розповість тобі все!
- Він дуже соромливий.
- Я ще дужче! Я соромлюся навіть подумати, а не тільки говорити.
- А робити?
- Залежить що?
- Те, про що соромишся розповідати і навіть подумати. Якщо робити не думаючи, то може бути?
- Навіщо, Іван, тобі знати? Книжку вже закінчили писати, — Кучер знову назвав мене Іваном.
- Пишемо наступну. Весь секс в одну не помістився.

Автор роботи В. Батраков

Віртуальність.

Степом мчали однороги. ВОНА смикнулася зійти з дороги, та ВІН затримав, поклавши руку на плече. Підкорилася. Стояли серед степу, однороги оминали їх з двох сторін, часом сікли розвіяною гривовою, чи хвостом.

— Куди вони? — запитала.

— Мігрують.

Здригалася земля від тупоту копит. Здригалася ВОНА, коли спітнілі боки майже торкалися їх. Тримав за плечі. Від емоцій шаленіли. Потім ВІН поцілував, обняв за стан і піднялися в повітря.

— Подобається? — запитав.

Їй подобалося. Освітлені сонцем спини рухомим килимом вкривали берег.

— Так, подобається! Люблю дуже!

Над живим килимом однорогів двоє кохалися.

Реальність.

— Був з візитом у Доротки. Розповім, — написав мені Барин. Включила скайп. Два дні Барина не було в інтернеті, тепер він спішив розповісти новини, а їх було багато. Слухала з цікавістю.

— Зустріла мене в містечку і поїхали до неї. Запитала, чи я снідав, відповів, що так, то запропонувала випити віскі. Налила багато, собі і мені однаково, десь по пів великого стакана. Випили і вона пішла на кухню готувати обід, я сів біля неї, розмовляли. Дочки з хлопцем не було. Готувала гарно, дуже зграбна, гарні вивірені рухи, жодного зайвого. Зробила котлетки з начинкою, смачні, до них ще зготувала гарнір. В цей день в них було свято міста. Пообідали і пішли гуляти. Слухали музику, дивилися артистів, пили багато пива з соком, є таке. Навіть не знаю скільки випили, як тільки закінчувалося, я йшов і купував наступну пляшку. За все платив я, Доротка забула дома гаманець з грішми. Мабуть я на цей рахунок тоді щось мовив, бо дома запитала скільки вона мені грошей винна. Запитала з натиском, незадоволена. Відповів, що нічого, власне, кавалер має за все платити. Поклала мене спати разом з собою на ліжко. Окремого покою, про який говорила, в неї власне не було. Хіба мала на увазі ту маленьку кімнатку в якій у неї стоїть комп'ютер, не знаю. Сексом не займалися у вечері бо були п'яні.

— Навіщо ви знову напивилися, Барин? Навіщо ти пив?

— Доротка наливала. Мабуть мислила це як частування взаємне. Вранці знову тяжке похмілля. Доротка нічого не хотіла, я став пестити, цілувати, трохи це нас піднесло. Знову вона говорила, що як хочу, то можу побавитися, а вона не має сили. То я виліз на неї, став над нею на карачки. Доротка тоді руку просунула, хвать мене за малого і порухала, щоб став твердий. Досвідчена жінка. Трохи попестила і до дірки! Тільки нічого добре нам не вийшло, скоро він став м'який в мене та й все. Я був змучений.

— Не потрібно було пити, — сказала я, Барин зітхнув.

— Доротка є трохи невихована і груба в сексі. Я цілував так м'яко, ніжно, їй не сподобалося, а я делікатний. Як я був виліз на неї, то спитала, що мабуть трахатися не вмю. Грубо сказала. Пробиував цілувати її з язиком. Розумієш? Також не сподобалося, груба є, — Барин знову зітхнув і я зрозуміла, що уроку сьогодні не буде. Учителю згадував як Доротка познайомила його з дочкою і братом, розповів деталі. Брат Доротки йому сподобався.

— Я б міг переїхати до неї жити. Але такий секс то ні до чого, це як зі шлюхою, хочеш то на. Потрібно, щоб були почуття, щоб секс робили двоє. Сказала, що я погано виглядаю, що в мене трясуться руки.

— Барин не пий! Алкоголь не сприяє сексу.

— Якщо знову запропонує?

— Відмовся.

— Ну власне. Скажу, що хочу секс, а алкоголь тому шкодить. Тепер Доротка до мене приїде, чи мене запросить?

Барин знову почав мріяти. Урок польської у нас не відбувся того разу.

Реальність.

— Та немає в мене зараз ніякого сексу, без почуття немає сенсу, а секс як спорт мене не цікавить, — відповіла Ріна Ілєнтині. Сиділи в трьох в парку на лавочці, вони двоє і Талєнка. Доріжки були мокрі від дощу і знову насувала чорна хмара.

— Всіх розпитую про секс, а вас не розпитала. То недогляд з мого боку. Ріна, розкажи! Талєнка розповість мені в наступні вихідні, — сказала Ілєнтина. Талєнка на то ентузіазму не проявила, тільки скривилася

— Я мала трьох чоловіків, Ілєнтино і маю трьох дітей, — сказала Ріна й замислилася.

— Мій перший чоловік був коханцем не дуже, таким собі. Ми однокласники, я любила його ще зі школи. Було стільки емоцій, що я кінчала відразу, варто йому було мене поцілувати. В мене від нього двоє дітей. Від другого чоловіка я дітей не мала. Коханцем він був хорошим, завжди старався довести мене до оргазму. Для нього це було принципово. Добре, що ми розлучилися, бог мене беріг. В нього завеликий член, кожного разу я травмувалася, була в крові. То могло скінчитися для мене погано, я вчасно полікувалася, — розповідала Ріна, поринула в спогади, потім подивилася на хмару, згадала мітинг, на якому жінки промокли до нитки. Мокрі, тому було холодно. Сумно, бо закон, проти якого мітингували, таки прийняли, знову всі купили. Розуміли, що тепер в Україні державною може бути російська мова. Прикро.

— Я тепер говоритиму тільки на українській мові і не розумітиму російської принципово, російське телебачення не дивитимуся і не купуватиму російські товари, — говорила Талєнка.

— Суки! — жінки сказали майже разом. Замовкли.

— Я говорю суржилом, не можу говорити літературною мовою, — сказала Ріна.

— В любому випадку ти говориш українською мовою ліпше від нашого прем'єра. Тупарі! Не можуть вивчивши мову країни в якій правлять, — мовила Талєнка і також подивилася на хмару. Хмара насувала. Потрібно було йти, бо змокнуть знову, хоч мокрішими стати було не можливо.

— Від третього чоловіка маю сина, він був молодший від мене на багато. Прожила з ним разом багато років, терпіла, щоб син не ріс без батька. Як коханець він був поганий, та й як людина також, — сказавши, Ріна зняла з себе жилетку Талєнки, яку одягала, щоб зігрітися, повернула. Зібралися, йти в бік метро.

— Подзвониш мені, щоб ми зустрілися і поговорили докладніше, — попросила Ілєнтина.

— Як що не забуду.

— Я їй нагадаю, — пообіцяла Талєнка Ілєнтині.

Хмара затигла небо, потемніло, почався дощ.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

Писала Мовчуну про політику. А чому ні? Якщо він не говорить на іншу тему, то можна й про політику. Відповідав мені одним чи двома словами. Добре й так. Я зачіпала його в чаті.

— Коханий Мовчун, де ти? — запитувала. А потім волала побачивши його в онлайні:

— Вітаю! Ти є! Я бачу тебе! — безмежно раділа і нічого не отримувала у відповідь. — Ах, Мовчун! Граєшся мною коханий. Запроси мене до себе, щоб я тебе побачила, а ще ліпше приїдь до мене разом з Марго. Що скажеш на це?

Нічого Мовчун на це, тільки як завжди зникав з інтернету.

— Мовчун коханий, нічого не хочу від тебе, тільки не зникай! Не хочеш, щоб я їхала до Лодзя? То не буду. Нічого не зроблю того, чого не хочеш. Будь тут! Ти мені потрібний! Мені не вистачає тебе, — я писала, Мовчун звично мовчав.

— Мовчун, як думаєш, чи можемо ми маленькі фрагменти нашої книжки час від часу вивішувати тут? Дуже рідко. Я перекладу й пришлю тобі кавалок, а ти вирішиш. Добре? — запитала, відповіді не отримала, отже він проти.

— Любимий Мовчун, ти категорично проти? Чи чекаєш поки я щось перекладу?

Відповіді не було. Від Киці дізналася — у Мовчуна зараз безсонні ночі.

— Тішуся, що ти є, — писала знову, побачивши Мовчуна в онлайні. — Чи можеш підібрати мені щось для читання на польській польських авторів? Щось не складне для вивчення польської мови з того, що тобі подобається.

Отримала відповідь. Підібрав багато красивих творів. Більшість поезія. Мовчун любить поезію?

— Читай ті короткі, їх легше зрозуміти, — порадив мені. Хоч поезію і в коротких віршах на іншій мові зрозуміти важко. Пообіцяла старатися, але попросила пошукати мені прозу. Знайшов і прислав. Тішилася надзвичайно, це вже був майже діалог. Показав афішу до концерту Марго, вона йому замовила і він зробив. Красива афіша. Похвалила:

— Дуже вигідно обіграв портрет Марго на афіші. Романтично.

— Хіба так, — скромно прийняв похвалу Мовчун. Я розпитувала де буде концерт Марго, чи буде він на концерті. Не буде. Концерт в іншому місті, це далеко. Він тримає з Кицею телефонний зв'язок. Можливо тому, що Киця зараз відсутня, Мовчун приділив мені трохи уваги. Знову говорив зі мною словами пісень. Подякувала, звичайно.

— Гарна пісня, коханий Мовчун! Мені важливо, що пам'ятаєш про мене. Буду слухати й слухати, так ліпше вчити мову. Ще хотіла б з тобою порозмовляти, щоб твій голос почути.

Не відповів. Замок знову, може Киця повернулася. Він і так приділив мені забагато уваги.

Зачіпала Мовчуна завжди й по всякому — тримався. Хвалила його на «всі заставки».

— Мовчун, ти чудовий!

— Без перебільшення? — запитав і подобришав від моїх запевнень. Кинув мені кілька фільмів про історію Польщі. Мою радість і дифірамби не можливо було б описати. Стала дивитися фільми. Трагічні. І в поляків сумна й кривава історія.

— Дай щось веселого, — просила Мовчуна. — Не можу дивитися ще один сумний фільм.

Дав.

Реальність.

— Це лялька-калитка вона приносить гроші. В неї тут замотаний п'ятак, — Ляркарка говорила і говорила, по одній показувала свої ляльки. Туристи слухали. Ілентина відійшла до Ольги.

— Любить вона поговорити, я не витримую це довго слухати, — сказала Ольга.

— Схоже на шаманство. Щоб продати свої ляльки, приписує їм всі магічні якості. Продала подружній парі ляльку-домовика, обіцяла що чоловік від цього матиме гарну потенцію. Тож жінка й купила своєму чоловікові.

Жінки відійшли в тінь під липу. Між українських хаток ходили туристи. На площі танцювали працівники музею, старалися залучити до танцю відвідувачів, ті посміхалися, але не піддалися. В Пирогові музей архітектури і побуту проводив день ткача і вишивальника.

— Цю ляльку клали за божницю, якщо хотіли мати дитинку, — долинав голос Ляркарки.

— А якщо ще не має чоловіка, але хоче його мати? — запитала в Ляркарки молода жінка і отримала пораду, яку ляльку купити, куди її покласти, та що при цьому подумати.

— Зовсім Ляркарка совісті не має, — сказала Ольга. Ілентина зібралася йти з музею.

— Може я трохи наглію, але ви здалися мені цікавою жінкою. Я пишу книгу про секс, хотіла б у вас також розпитати. Можна попросити ваш телефон, щоб поговорити потім, — спитала Ілентина.

— Про що тільки люди не пишуть! Секс це дуже інтимне, я не говорю про таке, — відповіла Ольга.

— Зараз ні, а потім можливо захочете поговорити. Я подзвоню до вас через тиждень, чи два.

— Краще чим пізніше, це дуже інтимне.

— Ви можете не розповідати деталі, тільки своє відношення до сексу.

— То дуже особисте.

Жінки обмінялися номерами телефонів.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

Мовчун був у розпачі, в його рідному місті влада руйнувала історичні пам'ятники. Все в них було майже так як у нас, ніби керувало нами одне керівництво. В себе на сторінці він показав зруйнований палац. Виглядало безнадійно. Нічим не могла його втішити, в нас ситуація була не ліпша. Спробувала пояснити це Мовчуну.

— То ви є вільна Україна? — запитав мене.

— Не знаю, наш уряд в більшості це вихідці з Росії, не знають української мови і їм не вистачає інтелекту її вивчити.

— Підніміся Україно! — сказав на то Мовчун. Кинув мені кілька патріотичних пісень для підтримки і повернувся до зруйнованого палацу. Обивателів це схвилювало, один перед другого згадували що робили в тому палаці. Напроти палацу була кав'ярня, в якій вони часто сиділи. Палац був частиною їхнього життя. Тепер його зруйнували.

— Мали той будинок пересунути трохи. Ну і пересунули на смітник, — так коментував Кучер, також не байдужий до свого міста. — Повернувся ще раз до тієї фотографії, як розбирають столітній будинок. Холера ясна! Ригати хочеться на ту банду!

— То світова банда, в нас роблять те саме, — підвела я підсумок. — І брешуть, брешуть, брешуть. Якщо брехня вже доведена до абсурду, що далі?

— Керують нами недалеко, обмежені люди! Будинок витримав дві війни світові і не витримав натиску уряду, — Мовчун щиро сумував. Обізвалася Киця, хотіла чи то його втішити, чи виправдатися:

— Не завжди компроміс виходить на добре, часом веде до якихось маніпуляцій. Може ще зарано оцінювати ту історію?

— Ой там! Ой там! Найкраще десь років через тисячу! — кинув Мовчун, мабуть вони продовжували свою, розпочату раніше, суперечку.

Реальність.

— Від вчора нічого не є таке саме, навіть похмілля, — написала Киця.

— Так відзначили вчорашній матч? — запитала її подруга Марія.

— Відзначання є процес довготривалий і мозольний, — мовила

Киця.

— Праця над собою приносить часом ефект, — обізвався ще один з її друзів.

— Марго, не змішуй напоїв! — порадила я.

— Це по нашому! — підтримав Кицю хтось з її російських друзів.

— «По вашому», це хіба стаканами? — уточнила Марія.

— Звідки то знаєш? — поцікавилася я.

— Ну і Киця! Наробила тут руху, а сама змилася. Ціла вона!

— Киця така? — питаю.

— Вона є супер! — відповіла мені Марія.

— Я так і думала.

— Іван то ти є жінка? — спитала мене Марія, здивована моїми жіночими відмінками.

— Подивися в мене на сторінці інформацію про мене, вона доступна всім, — відправила її почитати і чекала рішення. Для спілкування на нейтральній території їй було без різниці якої я статі, не те що Пернатому. Він був легкий на спомині — згадала про нього і він тут як тут. Написав Киці якогось відомого в Польщі вірша, а може пісні. Киця його не прочитала, десь зникла, мабуть переживала похмілля. Марія не коментувала вірша також, писала конкретно мені.

— Ну так. Коперник також була жінка? Мабуть я трохи перегнула, вибачай Іван.

— Пернатий, я розумію той патріотичний настрій, але вважаю, що то більш поверхнево, ніж здаватися могло, — нарешті Киця прокоментувала вірш Пернатого.

— О курче, але балаган, — обізвався ще хтось з Кициних друзів.

— Іван, але якщо собі жартуєш? То! То! То сама не знаю, що зроблю, — писала конкретно мені Марія. Тепер тут дійсно був балаган, кожен писав кому хотів. Російський друг наполегливо радив Киці пити стаканами. Для

підтримки у важку хвилину, кинув кілька пісень Висоцького. Пернатий виправдовувався що до патріотизму. Киця хвалила Висоцького, вона мала його записи і унікальні плити. Балаган був конкретний. Пернатий тоді пішов з козирної карти — він особисто знав Висоцького, в Берліні йому влаштував два концерти. Киця знала дочку Висоцького, посперечалася з Пернатим про її талант. Я в цей час щось писала у відповідь Марії.

— Холера, звикла баланда, а переросла в дискусію, — кинула Киця. Тоді я скромно похвалила вірш Пернатого і здивувалася результату, він пояснив мені той вірш. Розповів про автора і вивісив кілька його пісень. Схоже, щодо моєї статі Пернатому трохи попустило.

Реальність.

Вранці Киця постукалася до мене в чаті і знову запропонувала вийти на скайп.

— Я тебе не бачу! Де зображення? — при виключеній камері Киця говорити не хотіла.

— Може там якийсь Іван! — сказала мені. Я включила камеру. За спиною в Киці висіла гарна картина, більше нічого в полі зору не було. Я не могла так викадрувати в себе, весь мій безлад потрапляв в камеру.

— Хей! — привіталася Киця. — Як ваша книжка про секс?

Поки я згадувала польські слова, щоб відповісти, вона продовжила.

— Була в Мовчуна. Знаєш, він хворіє.

— Болить нога, якої немає?

— То так, фантомні болі, але ще інше. Він мало рухається, тому має поганий імунітет. Як тільки десь хтось чхне, він відразу хворіє, зараз також. Сьогодні йому вже краще, а два дні було дуже зле. Як я їду з роботи, то заїжджаю до нього, бо мені по дорозі. Запитувала Мовчуна про книжку, що пишете. Говорить, ніби то все ти, він нічого не знає.

— Трохи знає, — сказала я.

— Так. Можливо. Він є трохи скритний. Щоб ти приїхала до нас, я маю тебе запросити офіційно?

— Так.

— Вислати запрошення тобі, чи в посольство?

Я розуміла, що Киця ніколи цього не робила, та і я також. Обіцяла розпитати в приятеля, який часто їздить і мовчала про те, що в цьому році встигнути оформити всі документи вже неможливо.

— Запитала в Мовчуна, якби ти приїхала і зупинилася в мене, то аж руками замахав, так не хоче, — Киця показала, як Мовчун замахав руками.

— Знаю, що він не хоче. Як тільки запитаю щось на ту тему, Мовчун днів два не обзивається, ховається.

— Може б ти приїхала до мене над море? Я поїду в липні, запропонувала мені Киця. Я згодилася, знаючи, що не поїду, та й не потрібне мені море, хотіла тільки побачити Мовчуна.

— Ти говориш з ним по скайпу? — запитала Киця.

— Ні. Зараз ні. Раніше говорили. Зараз він не хоче. Мабуть боїться.

— Чого боїться? Хіба на віддалі можна згвалтувати?

— Раз боїться, значить можна! Можливо я згвалтувала його не один раз, — говорила я.

Киця сміялася. Показала мені в камеру, що має заплетену косу. Домовилися ще поговорити на тему поїздки. Я похвалила косу, закінчили розмову. Значно пізніше зрозуміла, Киця показувала косу, яку заплітала на ніч, отже подзвонила щойно прокинувшись.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

Побачила нову роботу Юзліса в інтернеті, набрала номер телефону.

— Можна до тебе подзвонити по міському? — запитала.

— Дзвони.

— Тебе давно не було.

— Їздив з дружиною в Росію.

— З дружиною? Одружився?

— Так.

— Вітаю! Розповіси деталі, як все було?

— А як же! Звичайно.

— Коли?

— Трохи пізніше. Зараз роблю ремонт. Потрібно привести в порядок балкон, та і туалет, коридор, та й так кругом. Зараз в мене дівчата, є робоча сила, то цим займаюся.

— З дружиною живете в тебе?

— Так.

— Тоді, звичайно, потрібно зробити ремонт.

— Потрібно відкинути все старе.

— Ти знайшов те, що шукав, тільки не там де шукав.

— Так буває. Ти робиш щось нового? Батік? — спитав Юзліс, мабуть побачив, що в галереї я давно не вивішувала нових робіт.

— Завжди роблю, не завжди фотографую. Коли матимеш час, Юзліс? Коли до тебе подзвонити?

— Я сам подзвоню. Як книга? Коли буде надрукована.

— Шукаю варіанти, поки що всі хочуть друкувати за гроші, а я хочу, щоб мені заплатили.

— Це так, як на виставках, заплати гроші, щоб картина там повисіла, а продажі може й не бути.

— Так. Для чого їм робити рекламу, як що гроші вже взяли? Я не поспішаю, з книгою буду шукати так, щоб мене влаштувало. Зорієнтуй в часі, коли приблизно подзвониш?

— Через місяць.

Я подивилася на календар, називала число наступного місяця. Я сама йому подзвоню, нагадаю, а то раптом забуде, все таки, нова дружина, ремонт.

Реальність. Минуле.

— Я ночував у друга, він керамікою займається, ви його знаєте. Живе в пригороді Києва, фактично в лісі, приватний будинок. Гарно там, високі сосни на подвір'ї. Не те, щоб він їх хотів, по наших законах він не має права їх знищити, бо то лісова зона, — Акач закурив, йому подобалася увага слухачів. Слухали Арій, Таленка, Ілентина, в весняний день сиділи на виступі огорожі. За їхніми спинами приводили в порядок сцену для виступу артистів, наближався День Києва. Готувалися.

— Ми у вечері гарно відпочили, я потім цілу ніч воду пив. Рано вийшов у двір до вітру, якраз сонце сходило, тиша кругом тільки пташки співають. Гарно. Раптом шум, біганина, не міг зрозуміти що робиться. Дивлюся, білочка одна за другою по сосні довкола стовбура і вгору, стільки шуму наробили. Потім самиця раптово на гілці стала, хвостик набік і в них любов. Перший раз таке бачив, — після цих слів Акач замовк, подивився туди, де вище по вулиці було чути гамір. Там розмахував руками Ігор, дзвеніла кераміка, руда білка стрибнула на бруківку і перебігла вулицю.

— В неї тут дорога, — сказав Арій. Білка шугнула на дерево, стрибнула з гілки на гілку, і зникла в зелені.

— Що це таке? Це малювали якісь сатаністи? — запитали в Акача. Перед ним зупинилася група туристів. Якийсь час Акач не міг зрозуміти про що мова. Жінки зорієнтувалися перші, вони увечері не пили і ночували дома, зрозуміли, що мова йде про розписи на бетонній стіні за огорожею.

— Це розписи по мотивах роману Булгакова. Ви йдете в його музей? — відповіла Таленка.

Туристи дивилися на три монументальні сюжети, два в них сумнівів не викликали, а от третій центральний, де був зображений “Бал у сатани”, зрозуміти не могли. Тільки тепер не могли і критикувати, Булгаков для них

величина. Пішли далі. Арій «стрельнув» цигарку в Акача, закурив, також подивився на розпис, думав.

— Маргарита тут з букетом жовтих троянд, потім викине їх в канаву. Жовтий колір тоді був знаком, що вона шукає секс, легковажну пригоду.

— По роману в неї повинні були бути мімози, — сказала Таленка.

— Маргарита шукала любов, чи тільки секс? — поцікавився Арій.

— Жінки це не розділяють, знайшла любов.

Третій розпис, фінальну сцену, де летять на конях Майстер і Маргарита, не обговорювали, там все було зрозуміло без коментарів.

Реальність.

— Як тобі Андріївський спуск після реконструкції? — запитанням зустріла свою знайому Таленка. Та оглянулася довкола.

— Подобається. Пройшлася ніби по європейській вуличці, — відповіла.

— Нагадує тепер театральні декорації. Мені не подобається, що багато будинків позакривали екранами, з зображенням фасаду. Краще хай буде не відремontоване, але справжнє, — сказала Ілентина і показала на екран, біля якого стояли. Недобудований театр закритий зображенням майбутнього фасаду.

— А мені подобається, що закрито. Виглядає акуратно й красиво, а так глянь скільки там бруду, все було б видно, — в розмову втрутилася Ремізка, відгорнула край екрану, показала бруд.

— Якби не було закрито, той бруд мусили б прибрати, а так він все рівно є, — зробила висновок Таленка. Подивилася вздовж вулиці, показала на стовпи прикрашені квітами. Їх повісили в день відкриття вулиці, вони тоді були красиві. Ніхто не поливав їх з того часу. Висохли. — Трохи не дотягує до Європи. Повісить квіти, повісили, а платити людині яка б їх поливала, не змогли, — сказала.

— Платити людині зарплату? Ти що? Адміністрації дешевше буде купити нові квіти на наступну okazію. Те, що такі сухі квіти вулицю не прикрашають, нікого хвилює.

Ілентині не подобалося, що історична вулиця Києва, стала поганою копією, пародією на європейську вуличку, яких тепер багато. Знайома Таленки знітилася, вже не знала, що говорити, посміхнулася всім по черзі і пішла далі.

— Таленка, може мені про секс розкажеш?

Від запитання Ілентини Таленка стала серйозна.

— Для мене це дуже інтимне, я не буду розповідати про своє сексуальне життя, — сказала вивіреними словами, видно готувалася. Ілентина наполягати не стала.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

« Безпечний мотор», так Сабріна жартувала над черговим фото, до неї приєдналася я та Пернатий.

— Цікаве, — оцінила фото.

— Бо кольори змінює? — спитав Пернатий.

— Також, — ствердила Сабріна.

— Бо може щось схопити, — міркувала я.

— Бо має інструмент до кування. Хіба що? — запропонував свій варіант Пернатий.

— Бо, бо, бо... Можливостей тут є багато, — інтригувала нас Сабріна.

— Має можливість щось клювати? — я також спробувала вгадати.

— Так, Іване! — ствердила Сабріна.

— Але як тут їхати тим? Як то ходить? — хотів знати Пернатий.

— Цікаве питання! Як? — приєдналася я до Пернатого.

— Знайшлися, спеціалісти аналізу! Мала вам вислати такі моделі, як живі, але почала сумніватися, сильно вагатися. А як я сильно вагаюся,

то скоріше зігнорую. Ну то вже знаєте. Маєте по чайнику, — кишнула нас Сабріна.

— Щось ти крутиш в своїх рішеннях, — звинуватив Сабріну Пернатий.

— Чай так чай! Мені зелений без цукру, — я сприймала текст буквально, натяки і двозначність перекладачеві були недоступні.

— Рішення на мене придумуєте? Уважайте, щоб не закінчилося судом! — застерегла нас Сабріна.

— Сабріна, перекладач так перекладає, що стало страшно, — я намагалася ще щось зрозуміти. Пернатий зійшов з дистанції.

— Іван, викінчиш мене! — відповіла Сабріна. Вона весь час називала мене Іваном. Підкреслено називала Іваном.

Реальність.

Задзвонив телефон.

— Вибач, Барин, до мене дзвонять, я поговорю хвилику, — зробила перерву в уроці польської, взяла мобілку. Дзвонила Кізонька.

— Даремно ти не прийшла. Був Режисер! — сказала мені по телефону.

— Де був?

— На відкритті виставки. Я тебе запрошувала, ти не захотіла. Я сказала йому, що ти його шукаєш.

— Я його шукаю? Навіщо?

— Ти казала мені знайти його в інтернеті, пам'ятаєш?

Я згадала, як радила Кізоньці знайти в інтернеті Режисера і записати в друзі, вона його там не знайшла. Але ж то в інтернеті, а це реально!

— Кізонька, що я маю з ним робити? Навіщо він мені?

— Значить я помилилася. Він насилу тебе згадав. Згадала Режисеру комуналку. Помилилася, що ж зробиш, а він записав для тебе телефон.

— Телефон?

— І емейл.

— Раз уже взяла, давай номер. Буду Режисера про секс розпитувати, йому мабуть є що згадати.

Виключила й поклатала телефон, продовжували урок польської мови.

12

Реальність.

— Арій, Ілентина тепер розважається пишучи листи редакторам, — Таленка розповідала Арію останні новини, він давно не був на Андріївському узвозі, стояв, слухав в пів вуха, дивився на Лелю-Барашку, що розставляла свій живопис.

— Зараз не можна видати книгу безплатно, кругом корупція. Я допишу і видам свою книжку, видам за гроші, але потім дарувати не буду нікому, хай купують навіть друзі і знайомі, вона буде цінна тими реальними подіями, описами цікавих людей, матиме історичну цінність. Не хочу так, як тут ходив один, продавав свою книгу, купить у нього, бо він її автор. Так несерйозно. Моя книга буде цікава історикам, її розкуплять, — говорив Арій, в нервах хотів закурити, згадав про шкоду курива, пом'яв цигарку, заховав назад до пачки.

— Арій, я не збираюся видавати книгу за свої гроші, хіба знайду спонсора. Зараз маю розвагу, пишу листи редакторам.

— Ілентина пише їм, редактори пишуть їй, — Таленка вирішила роз'яснити Арію.

— Пишу я, редактори мені не пишуть. Розіслала листи більше ніж в п'ятдесят редакцій, відповіли тільки п'ять. Вони зацікавлені друкувати тільки за гроші. Вимоги мають до листів дуже великі, — Ілентина розповіла які хочуть шрифти, про тире і пробіли, та інші технічні моменти. — Головне вони не говорять, чи отримали лист, може він в спам попав, їх це не хвилює, то не їхні проблеми. Думати можуть мінімально два місяці, а так то й пів року. Якщо за пів року не отримуєш відповідь, значить їх не зацікавило, або лист потрапив в спам. В цей час пропонувати твір другому редактору неетично, через пів року вже можна.

— Що таке спам? — запитав Арій. Таленка з Ілентиною довго намагалися пояснити, чому листи не доходять до адресата, вірніше приходять, тільки там їх ніхто не бачить. Таку «вищу математику» Арій так і не зрозумів.

— Якщо слати наступному редактору, поки не відповів перший, не схвалюється, то ти не шли. Вони там всі зав'язані, знають один одного, — переконував Арій.

— То й що? П'ятдесят редакцій, чекати по пів року, це років двадцять п'ять потрібно, не знаю чи проживу скільки. Багато моїх ровесників вже на тому світі, — сказала Ілентина.

— Моїх також. З нашої «гробової компанії» менше половини лишилося, — Арій згадав поіменно своїх друзів, що вже не живуть. — Ми завжди збиралися в Гідропарку на день народження Композитора. Після похорон мого батька трималися купи, щоб було кому хоч гроб винести. Як помер Композитор, ще кілька років збиралися там само, в день його народження, а потім якось це затихло, то в одного немає здоров'я на таку вилазку, то в другого.

— Редакцію «Зелений пес» знаєш? Там два брати організували своє видавництво, підтримують українських авторів. Хотіли видати книгу, зіткнулися з тим, що легше створити своє видавництво і видавати, ніж

пробитися через нашу корупцію, — Таленка розповіла те, що знала про братів письменників.

— Писала їм також. Себе вони, напевно, друкують, а інших, хіба, за гроші. Згадай, скільки раз нам пропонували різні видавництва розмістити роботи в каталозі? Всього пару тисяч за сторінку просили. Може ті брати, поки ходили по редакціях, зрозуміли, яке це золоте дно і відкрили свій бізнес. Чи ти думаєш вони зробили це з патріотичних, чи альтруїстичних міркувань? Думаєш шукають «діамант» серед початківців і читають, читають, читають? — міркувала вголос Ілентина. Вираз обличчя Таленки говорив, що так вона не думає, Арій, схоже, думав.

Реальність.

— Ні я то не можу знайти, пришли мені по емейлу. І ще, як я можу з своєї сторінки видалити фотографії? — сказав Флегматик.

— В тебе там немає фото, тільки профільна.

— Є, ти мені поставила. — Флегматик в соціальній мережі зареєструвався на сайті і я допомагала йому освоїтися, давала поради по скайпу.

— Запиши собі друзів, — порадила. — В мене на сторінці знайди Тоню, зайти до неї, в неї в друзях всі наші. Запроси їх.

Флегматик роздивлявся наших спільних знайомих, називав по іменах.

— Ні. Вони мені й так набридли, для чого записувати їх сюди?

— А так, я в тебе єдиний друг.

— Так і є. Вони мені не друзі, та ніколи ними й не були, — згодився Флегматик.

— То запиши в друзі поляків, візьми їх в мене на сторінці, — порадила йому.

Флегматик думав, перебирав моїх друзів, я їх характеризувала, артисти його насторожували, а художників у мене було мало. Відправив запит кільком чоловікам, порадила запросити Дуню, дала Флегматику лінк на її сторінку, сумнівався, бо то жінка. Знайомитися з жінками Флегматик не хотів категорично.

— Флегматик, чому? Жінки також нормальні люди!

— Та з ними морока.

— Відразу беруть? Хапають?

— Та власне.

Згадую як Дуня хапала мене «Івана», не мала чим заперечити Флегматику.

Автор роботи В. Батраков

Реальність.

— Мовчун коханий, ти прекрасний!

— Без перебільшення? — запитав Мовчун.

— Без перебільшення! — запевнила його. — Ти снився мені цієї ночі — дуже гарно! Можу кинути тобі фрагменти нашої наступної книги. Будеш читати? — запропонувала. У відповідь отримала польські фільми без коментарів. Подякувала. Подивилася. Фільми були героїчні, страшні і трагічні. І чому чоловіки люблять таке дивитися? Попросила веселого. Дав. Кидав мені фільм за фільмом.

— Ти активний сьогодні! Не встигаю за тобою, коханий.

— Вже мене немає! — заспокоїв.

— Не зникай! Знайди мені гарну пісню на вечір, — попросила. Знайшов. Потім був футбол і ми вболівали за своїх. Запитала Мовчуна про плани на літо. Промовчав.

— Наступного року я планую побачити тебе, — поділилася з Мовчуном своїми планами. Занімів. Мусила заспокоїти. — Не лякайся! Ні на чому не наполягаю. Мені вистачить контактувати з тобою по інтернету.

Чоловіки довірливі, Мовчун заспокоївся, навіть став вболівати за українську футбольну команду. Згадав Арія. Розповіла йому про нього.

— Арія хвалився по телефону, що приїжджає до нього жінка. Не знаю яка, завтра розпитаю.

— Привітай «Івана», — пожартував Мовчун.

— Давай поговоримо по скайпу, — запропонувала йому. — Я буду чекати тебе весь вечір. Виходь на скайп.

Реальність.

Чому я була переконана що Мовчун не стане говорити зі мною по скайпу? Не знаю. У вечері він вийшов на сайт і ми перекинулися кількома фразами ні про що.

— Вийди на скайп, я хочу чути твій голос, — написала.

Мовчун включив скайп. Я не сподівалася, була непричесана і неприбрана, та відступати було нікуди.

Мовчун сидів на тлі вже знайомих мені коней. Відразу сказала йому про це, ковтаючи слова. Він називав автора робіт — відомий художник, друг його діда.

— Посередині бачиш? Фотографія мого діда. Він з більшовиками воював. — Мовчун повернув камеру так, щоб було видно. Біля портрета діда висіла шабля.

— Він нею воював? — шукала польські слова, не знала як правильно назвати шаблю, Мовчун зрозумів про що мова.

— Міг воювати такою, — відповів. Потім поводить камерою, показав мені своє мешкання. Акуратно прибрано, не те що в мене. Повагавшись трохи, я також включила камеру. Мовчун нахилився вперед, хотів побачити, що в мене за спиною. Не підготувалася я, не мала чим його зацікавити. Чекав від мене, може щось скажу. Заплуталася в польських словах, не сказала нічого.

— Мовчун, давай говорити кожного дня, тоді я навчуся говорити на польській, — запропонувала йому. Не заперечив. Домовилися на завтра.

Наступного дня його не було ні на сайті, ні в скайпі. Все як завжди, Мовчун мовчав.

Реальність.

— Лентинко, не питай як було, і як уже не буде, бо і так не розповім, залишилася в мене тільки ти єдина. Повернувся сьогодні о десятій, дуже змучений і хочу спати, — написав мені Барин повернувшись від Доротки.

Не запитувала, тільки натякнула перед уроком, що мені цікаво. Не розповів. Що відбулося в них під час зустрічі, на яку він мав такі великі надії, про яку так довго марив? Барин про то не говорив..

Реальність. Минуле.

— Було жарко, я прийняв холодний душ. Спустився в підвал, там в нашому гуртожитку були душові. Вночі теплої води не було, але в таку спеку холодний душ мені дуже подобався, я навіть співав. — Хитрий готував своє коронне блюдо, картоплю печену в духовці. Мив її, розрізав і викладав на деко. Кізонька й Ілентина пили чай, Хитрий розважав їх розмовою.

— Була друга чи третя година ночі я пішов до себе на третій поверх. На вахті сиділа пані Юля, літня жінка, вона завжди мені симпатизувала, поговорив з нею і щось їй заспівав. Прийшов до себе, ліг спати, — Хитрий посолив картоплю, поставив в духовку, налив собі чаю, дістав пляшку горілки, поставив в холодильник.

— Така картопля з часником і олійкою гарна закуска, — сказав і продовжив розповідь.— Вранці шукаю одяг, щоб одягнутися. Немає! Може хто пожартував? Але ж я спав один, напарник поїхав додому. Ні штанів, ні трусів, ні футболки немає. Тільки тухлі і шкарпетки охайно складені. Дістав з шафи інший одяг, вдівся, пішов у душову, на всякий випадок. Пані Юля все ще на вахті дуже мило зі мною привіталася. Одяг був в душові, висів в шафіці, де я його вночі повісив.

Реальність.

— Подзвонив узнати, як у тебе справи. — язик у Арії заплітався, був явно випивши. Дзвонив на міський номер, мабуть хотів переконатися, що я дома. — Я турбуюся про тебе, це ж добре.

— Як ти? Добре що турбуєшся. Запросив би до себе, я в тебе ще ніколи не була.

— Так, Ілентино. Мене задовбали дитячі хвороби, лікую зараз кон'юнктивіт.

Незрозуміла, чому Арій рахує кон'юнктивіт дитячою хворобою, але хай. Розповіла про свої проблеми зі здоров'ям, Арія це не зацікавило.

— Добре я тебе запрошу, ти прийдеш і ми займемося трахалкою. Ілентина, ми влаштуємо гарну трахалку.

— Мої проблеми для трахалки не перешкода, фалоімітатор брати з собою?

— Ти що? Я ще сам справляюся.

Це були наші звичайні жарти. Арій, якщо хоче жінку налякати, щоб залишила його в спокою і не докучала, пропонує трахалку. Правда не всі жінки лякалися, деякі вимагали обіцяного сексу.

— Чому не захотів, щоб до тебе приїхала полячка Киця? Вона влаштувала б тобі трахалку! В неї секс починається від землетрусу.

— Може запрошу, як зроблю ремонт?

— Арій, секс до ремонту немає жодного стосунку!

— Ти не бачила в якому стані в мене ванна і унітаз, — сказав Арій. Можна було подумати, що з того часу як Арій поселився в тій квартирі, сексу в нього не було. Але ж був! Арій розповідав про кожну жінку, ну хіба трохи приховав. Порахувала на пальцях скільки ж їх там було? Пальців однієї руки не вистачило. Отже їх запросити до себе можна, а полячку Кицю ні. В чому ж різниця? Всі ті жінки хотіли від нього серйозних стосунків і всіх їх він трахав без зобов'язань. Мабуть різниця у віддалі. Арій не міг дозволити жінці витратити стільки коштів на візит до нього, ради трахалки без зобов'язань. Його порядність не дозволяла йому цього. Чи може тому, що вона іноземка. Є в наших людей переконання — іноземці до таки умов як ми, не звикли.

Віртуальність.

В шибку барабанив дощ.

— Прокидайся! З днем народження любимий! — ВОНА тримала оберемок мокрих польових квітів. — Це тобі від наших однорогів! Пройшов ще один рік, як я домагаюся тебе!

ВІН потягнувся на ліжку, відкрив очі. Стягнула з нього простирadlo, спав голим.

— Жарко, — сказала й струсила на нього краплини дощу з квітів. — В хмарах зараз гарно!

— В хмари?

— В хмари!!! Знову домагатимуся тебе, не знаю, як довго ще матиму таку можливість. Вмієш добре захищатися!

Хмари іскрилися сонцем. Краплини вологи густо вкрили пелюстки квітів. Що ВОНА робила з НИМ в хмарах? Те що завжди, пестила. Збирала губами краплини вологи з його тіла. Десь далеко загуркотів грім. Переглянулися.

— Будеш боронитися?

— Зроблю тобі такий подарунок!

— То я маю зробити тобі подарунок! Сьогодні твій день народження.

— Зроби!

Спалахнула блискавка, затріскотіли електричні розряди, розвіялось віялом наелектризоване волосся.

— Берегтиму твої сили, тобі сьогодні ще приймати гостей.

— Не бережи!!!!

Хмари курилися і вирували. Двоє в хмарах ні про що не думали, в свіжій прохолоді ВОНА робила йому подарунок і отримала подарунок у відповідь. Злилися в обіймах, під гуркіт грому розлетілися квіти.

З хмар на степ впав дощ польових квітів. З днем народження любимий!

Автор роботи О. Тіменюк

Реальність.

Вони зустрілися біля пам'ятника Сковороди.

— Ти не сердися, що я спочатку згодилася, а тепер проти.

— Нічого страшного. Я можу поміняти ім'я.

— Взагалі нічого про мене не пиши, я не хочу приймати участь в цьому проекті, — Таня зупинилася, подумала що ще сказати. — І той мій псевдонім, такий прозорий, по ньому легко здогадатися хто то.

Йшли через сквер Таня і Ілентина, зупинилися, подумали куди краще повернути, пішли в бік метро.

— Вип'ємо пива. Тут є відкриті кафе, можемо посидіти за столиками в тіні, ми бували тут з Таленкою.

— Туалети тут є? — запитала Таня, отримала ствердну відповідь. Вибирали пиво, шукали зручне місце.

— Чому ти не хочеш, Таня? Замість імені можна писати «одна жінка», або щось такого. Можна я опишу сцену, як ми були в парку? Там немає сексу.

— Ні не потрібно. В мене сексу не було. Буде тільки вигадка і фантазія. В Радянському Союзі сексу не було.

— Хай будуть фантазії! Це також добре.

— Ілентина, цінна тільки правда, а вона така, що розповідати нічого.

— Таня, був же в тебе секс, ти не дівчинка! Розкажи про свій перший секс.

— Не буду! Банальний! Не буду нічого говорити. Я не одна в темі, пиши про інших.

Пили пиво, подумали, взяли до пива чіпси, поговорили про погоду. Ілентина не напірала. Зустрілися, тому що Таня передумала, не хотіла фігурувати в сексуальному романі.

— Як у тебе з тим Бомжем? — запитала Ілентина.

— Він не бомж. Вася прописаний в Гурзуфі. Колишня дружина його частину житла продала, але він залишився там прописаний, виграв в суді, вона не може його виписати. Вчора я була з ним на курсах, — Таня показала рекламний буклет курсів, називала їх вартість. — Вася мій партнер, а люблю я Петю.

— Ти хочеш тим займатися? — Ілентина кивнула на буклет. — Навіщо це тобі?

— Хочу грати на біржі.

Ілентина тільки зітхнула, їй не подобався Вася, крутився довкола Тані, користувався її самотністю. Таня зітхнула також.

— Можеш писати, тільки моє ім'я хай буде Таня, воно таке поширене, що маскує краще любого псевдоніму. Ада моя колишня подруга, Вася її перший чоловік, в неї від нього троє дітей. Всі її жаліють, допомагають, бо чоловік покинув, а з дітьми важко. Аді подобався художник Ріпак. Знаєш його?

— Знаю.

— Ада на нього око положила. В Києві вона все продала, купила будинок в Гурзуфі. Ти ж знаєш, літом на відпочинок приїжджає багато знайомих. Я була приїхала до Ади.

Ілентина знала, як то буває. Колись Стецько розповідав. Він не витримав напливу друзів, прагнучих відпочити на шару, продав свій будиночок в Криму.

— Петя був у неї, вона з ним жила громадським шлюбом. Цей будинок Ада купила в родини Петі, він тоді ще якийсь ремонт там робив. Ада платила йому за роботу. Вона поселила мене в одній кімнаті з Петью. Від Ади Петя молодший на пару років, а від мене на десять. В мене порснулися до нього почуття, думала материнські, а виявилось — інші. Не потрібно було Аді класти мене спати в тій кімнаті, я лягала в ліжко одягнена, забула піжаму. Є в тому й вигода, тільки встав і можеш йти, не потрібно одягатися, але в спеку дуже важко. Дома сплю зовсім роздягнуною. Може Ада навмисне все так зробила, хотіла позбутися Петі? Вона поїхала відпочивати в бухту з двома молодшими дітьми. Місцеві на міські пляжі не ходять, — розповідала Таня.

— Знаю, вони їдуть далі, де менше людей.

— Я не хотіла залишатися, Ілентино. Ворота в Ади були поламані, не можна замкнути, впали, вдарили мене по голові, струс мозку, — Таня показала місце на голові, куди попали її двері. — Ада могла взяти з собою в бухту Петю, не залишати його зі мною. Я набрала була з собою полотна, фарби, акварель,

пастель, думала помалювати, а вийшло, що сиділа, сторожувала Аді будинок. Там ще квартиранти були, літом в Криму всі беруть квартирантів. Петя пив. Алкоголік.

Жінки випили пиво, з'їли чіпси, пішли в сквер. Ілентина слухала.

— Ада поїхала. Петя відразу пішов, напився і зник. П'яниця. Потім прийшов, пів дня покрутився і знову зник. Як появився наступного дня, я боялася його відпускати, хотіла, щоб відремонтував ворота. Він хотів пива, я вирішила сама купити пиво, а то раптом знову зникне. Тільки поставила одну умову, вип'ємо на брудершафт. Сказала просто так, не знала, що це значить. Петю розвезло, нічого не їв, пляшки пива йому вистачило. Я потягла його наверх, де ми спали. — Таня показала, як розміщений будинок Ади, де там була Петіна кімната. — Сходи були ще не відремонтовані, без перил, пильнувала, хоч би звідти не впав. Петя боявся Ади, ми звідкись знали, що вона має приїхати. В мене тоді не було мобілки. В Петі телефон був поламаний, не знаю, хто нам сказав, що Ада приїде.

— У вас був секс? — Уточнила Ілентина.

— Був. Але це не важливо. Я його так люблю, що і секс не потрібний. Я старалася не відпускати Петю з двору, ще кілька раз ходила по пиво. Зараз діти по інтернету всяке бачать, порно дивляться. Ада за дітьми не дуже пильнує, думаю її старший і не таке бачив, але все таки...

— Він що, застав вас за сексом?

— Так. Ми були в ліжку, — Тані було трохи ніяково, хотіла пояснити свій вчинок, не знала як, трохи подумала, потім продовжила розповідь. — Він подзвонив до мами, я чула як сказав, що її любить. Може їй все розповів, не пам'ятаю, ми тільки знали, що Ада приїде. Петя дуже боявся цього моменту, думав, вона його вижене. Таки вигнала, збрала Петіні речі і прогнала. Мене не зачіпала, я могла в неї залишитися, та я сказала Петі почекати, збрала речі і пішла з ним. Він почекав. Я пакувала все в поспіху, дещо забула, акварельні фарби, наприклад. В Петі не було житла, ми пішли до його брата. Літом все жило зайняте квартирантами, місця не було. Петін брат радив мені зупинитися в друзів, але мені все рівно було в яких умовах, аби з Петєю. Що то є п'яниця, Петя завжди пив якийсь шмурдяк, а вранці йому ставало погано. Була купила пляшку доброго вина, марочного, Так Петі таке не сподобалося, мусила піти і купити пакет шмурдяка. Дала була йому сорбент, хотіла допомогти на похмілля, той сорбент дуже сушить, Петя просив води, а я не пішла і не купила. Не могла собі того потім вибачити. Прогнав мене Петя, може брат поставив йому таку умову. Я потім була з Рудим. То Петя винен, він послав мене на х.й, я й пішла. Надоїв був мені Петін алкоголізм і імпотенція.

— Що значить імпотенція?

— То і значить. Через п'янство, яка потенція. Ні разу в нас сексу не було, тільки спроби. З Рудим я там познайомилася, він працював на пляжі. Сильний.

— Ерекція в нього була?

— Ще й яка ерекція! Тільки, знаєш, Ілентино, краще без ерекції з людиною, яку любиш, чим якісний секс без любові. Після двох раз, я Рудого не хотіла зовсім і шукала зустрічей з Петюю. Один раз вилізла на гору і здалеку побачила, як він іде серед виноградників. Пішла до Ади забрати свою акварель, то був привід побачити, чи він до неї не повернувся. Якщо Ада й влаштувала все так, аби вигнати Петю, то все таки переживала дуже, була аж коричнева. В мене були ключі від Васіної кімнати, я поселилася там, так, щоб ніхто не бачив. Той будинок так зроблений, що в кожную кімнату вхід з вулиці окремих. Жила там поки випадково не зіткнулася з сином Ади. Грошей в мене було мало, тільки на один зворотний квиток.

Мені потрібно було б забрати Петю з собою, позичити грошей і забрати в Київ, я не зробила цього. Йому потрібно було триста гривень, щоб закодуватися від алкоголізму, я не дала, а потрібно було десь позичити і дати. Залишила йому свою творчу роботу, щоб продав і мав гроші, мабуть не продав. Все я була зробила неправильно. Ада прийняла Ріпака, в неї було все гаразд. Я після того купила мобільний телефон, щоб дзвонити до Петі. Знову приїхала, зупинилася в Рудого, не хотіла займатися з ним сексом, то він не захотів, щоб жила в нього, який тоді йому інтерес. Перейшла до подруги, там у мене не одна подруга є. Рідня Петі мене не сприйняла, мабуть його накрутили, він став мене уникати. Пішов працювати на будівництво, я дзвонила йому часто. Ту воду, що тоді йому не купила, не могла собі вибачити, як їхала зимою, купила води і завезла до нього, — Таня сумно зітхнула, замислилася. Жінки купили морозиво, пішли в парк. Ілентина згадала розповідь Таленки, як Таня позичила в неї гроші, поїхала в Гурзуф забрати Петю, тільки він не захотів бути забораним.

— Потім з його телефону став відповідати мені якийсь інший чоловічий голос. Виявилось, то Діма, Петін бригадир. З того часу, як Діма втрутився, все пішло погано. Петя сказав мені, що я всіх заїдала своїми телефонними дзвінками. Я завжди переживаю за нього, люблю його. Як нікого не любити, то життя немає сенсу.

Проїшли по парку, рушили до метро, Таня з Ілентиною поговорили про любов. Високо оцінили це почуття. Пора було закінчувати прогулянку.

— Я мабуть поїду й цього року в Гурзуф до Петі.

— Вася тобі навіщо? — запитала Ілентина.

— Він діловий партнер. Я не можу бути одна, мені потрібний партнер.

— Який з нього партнер.

— Він не завжди був такий. Вася має багато знайомих високопосадовців. Вміє все організувати, тільки я з ним таки розійдуся, зрозуміла що він хоче. Квартира моя йому сподобалася, більше нічого.

Вийшли на платформу. Підійшов поїзд.

— Ілентино, я тобі по телефону до розповім.

Розпрощалися.

Автор роботи Д. Корнієнко

Реальність. Минуле.

— Василь б'є Галю, — сказала Амазонка. — Я їздила до них, це невеличке містечко в Карпатах, районний центр. З роботою там важко і йому, і її, а двоє дітей.

— Що він б'ється, вона тобі сказала?

— Ні, — відповіла Амазонка. — Я сама побачила, як була в них в гостях, ми збиралися кудись йти, Галя тримала на руках меншу дитину. Василь підняв руку щось поправити в Галіному строї, дитина побачила занесену руку і раптом заплакала. По реакції дитини я зрозуміла, він б'є Галю, а вона за дітей ховається. Прикро це, в них була така любов.

Амазонка й Ілентина їхали з виставки, мешкали в одному районі, говорили про різне.

Реальність. Минуле.

— Я була в парку з Василем, — відповіла ЯКАСЬ Ілентині, пояснюючи свою довгу відсутність. — Хлопці такі різні і все в них різне.

Василь став відвідувати ЯКУСЬ часто, а потім вслід за ним стала забігати в гості Галя. Завжди пов'язувала червоною стрічкою своє волосся.

— Галя згодилася стати моєю дружиною, — гордо сказав Василь одного разу. — Після екзамену їдемо у весільну подорож.

Василь відкрив шампанське і цукерки, приніс відзначити таку подію, а власне прийшов сказати ЯКІСЬ, що їхні стосунки закінчилися. Випивши трошки, для годиться, ЯКАСЬ знайшла привід, щоб піти. Слухати радісну розповідь Василя, залишилася Пательня й Лентина.

— Я давно на Галю око кинув. Вона на мене не дуже звертала увагу. Киянка, що я їй, з провінції, і кавалерів мала достойних. — Василь перерахував кавалерів Галі, вийшло з десяток, частина його однокурсники, частина студенти на курс старші.

— Був день мого народження, я приготувався, купив вина, все, що потрібно купив. Зготував святкову вечерю. Запросив Галю і всіх її кавалерів. Гуляли, пили, танцювали під музику, а потім я всіх гостей делікатно відправив, залишив тільки Галю. Всі її кавалери бачили, як вона в мене залишилася. Галі більше не було з кого вибирати. На кілька днів ми з'їздили в Карпати. Галя тепер моя, — Василь засміявся, відчував себе переможцем. — В кожній композиції Галя малювала коней, це говорить про її сексуальність. Я їй це сказав, вона засоромилася.

Реальність.

— На чому я тоді зупинилася? — запитала Таня.

— «Після того, як втрутився Діма, все стало зле». Ти так сказала, — нагадала Лентина попередню розмову, Таня зітхнула. Знову купили пиво, знову сіли за столик в кафе, зустрілися, щоб Таня продовжила розповідь. Та не поспішала, дістала мобілку, подзвонила.

— Має прийти сюди Вася, мій партнер, — пояснила Таня.

— Ти ж дала йому відставку. Передумала?

— Немає потреби щось робити, все само вирішується. Він їхатиме за кордон, друзі знайшли йому там наречену, мільйонерку. Вася робить вигляд, ніби не цікавиться нею, мов він не продається, дурить мене, напевно, — Таня пробувала говорити безтурботно. Відкрила чіпси, подумала, повернулася до розповіді про Петю.

— Я тоді, як купила телефон, щоб говорити з Петью, посилала йому есемески. Часто писала, кожного дня, а то й частіше. Есемески були ні про що, так, різні всякі дурниці, я їх довго зберігала, більше року, а потім витерла. Він алкоголік, грошей не мав ніколи, не міг дзвонити до мене, я кілька раз перераховувала на його телефон по тридцять гривень. Петя не дзвонив мені, завжди дзвонила я і слала йому есемески. Мені потрібно було писати рідше, може раз в місяць, а так, я його задовбала. Написав мені есемеску у відповідь одним словом: «Забала». Я все рівно зраділа, раз пише, значить живий, значить з ним все добре, — Таня пила пиво, взяла чіпсик, обламала на ньому

темні краї, згадала і розповіла хто Петя по гороскопу, які характерні риси для цього знаку зодіаку.

— У Петі був день народження, я привітала, перерахувала йому якусь суму на телефон, на відповідь не розраховувала, але отримала, написав: « Пішла на х...!», — Таня зітхнула, хотіла продовжити, та задзвонила мобілка, зітхнула ще раз і розповіла Васі по телефону, як їх знайти. Вася вийшов з за рогу, сів за столик на вільний стілець.

— Чому взяли мені пиво іншої марки ніж собі? — запитав. — Я таке не п'ю. Піду куплю всім по маленькому і щось до пива.— Сказав і пішов, Таня провела його поглядом.

— Таня, ти після того Петі дзвонила? — спитала Ілентина.

— Я стала дзвонити до Діми, розпитувати про Петю. Діма бригадир, Петя в його бригаді працював. Я чому на Діму потрапила, Петя забув у нього свій телефон, Діма відповів на мій дзвінок, я кілька раз виключала, почувши чужий голос, а потім подумала, може з Петьою щось сталася, поговорила. Діма відразу став до мене “клеїтися”: «Навіщо тобі Петя, я кращий». Я зрозуміла, що Петя в їхній бригаді за «дурника», вони з нього сміються. Мабуть, насміхалися з моїх дзвінків, а Петя слабкий. — Таня дивилася, як до столика повертався Вася, поставив покупки. Пива не взяв, купив сиру і м'яса, мабуть був голодний.

— Буду травитися цим. — Вася взяв, куплену для нього жінками, пляшку пива, від якої раніше був відмовився. Пив і їв, щоразу пропонуючи поїсти й іншим. Ілентина не розраховувала на продовження розмови в присутності Васі, та Таня продовжила.

— Після того я стала дзвонити до Діми, розпитувати про Петю. Діма дав мені свій номер телефону. — Таня переповіла свої розмови з Дімою, Вася кивав головою, погоджуючись з розповіддю, мабуть чув їх уже не один раз.

— Зимою Петя знову запив, це мені, мабуть сказав його брат, але він на мене сердився, не хотів, щоб я була з Петьою. Чи може це Ада мені сказала? Не пам'ятаю. Я стала з нею говорити. Як вона прийняла Ріпака, то перестала на мене сердитися. Вася, знаєш? Ілентина знає Ріпака!

— Світ художників тісний, — сказав Вася, подивився на Ілентину. — В Тані буде виставка в Софії Київській, я уже домовився.

— Я не хочу! Чому я маю платити за виставку три тисячі? Я сама хочу заробити гроші. Вони хочуть з мене кошти за виставку в їхньому приміщенні і з відвідувачів, за вхід на мою виставку, який тут мій інтерес? Навіщо мені така виставка? — емоційно вибухнула Таня.

— Як я домовлявся, то не знав що буде платно, ще з ними поговорю, може буде безкоштовно. — Вася побачив, що сир і м'ясо вже з'їли, встав. — Я таки куплю ще пива. Маю зараз гроші, — відповів на німе запитання Тані, тоді вона попросила купити ще багато чого. Пішов.

— Як твоя мільйонерка? — крикнула Таня йому вслід.

— Я не продаюся! — відповів Вася не обертаючись.

— Він уміє про все домовлятися. Це Вася зараз в такому становищі, раніше в нього була інша ситуація. Він знайомий з Ющенком і з багатьма впливовими людьми. — Таня дивилася, як Вася купує, несе до столика, тоді допомогла йому розставляти. Вася зробив вбік Тані красномовний жест, вона дістала з сумки брилок-відкривачку, відкрила пиво.

— Я організую Тані виставки не просто так, чогось і сам навчаюся. Скоро зроблю свою виставку художніх фотографій. Можу показати, пару маю з собою, — Вася дістав з сумки згорнені в рулон фотографії, показав. — Тільки як я можу працювати, якщо мені дали відставку? — говорив і дивлячись на Таню. Відповіла йому Лентина.

— Уже немає відставки, анульована. Ви знову партнери, Таня мені говорила, — сказала, потім похвалила фотографії.

— Не партнери! Партнерство включає в себе секс. Ми з Танею співпрацюємо разом, — Вася підкреслено наголосив, що в його стосунках з Танею секс відсутній, настрої у нього значно поліпшився. Подарував Ілентині художні фото, які показував. Поговорили про Аду.

— Я відразу сказав Аді, що не буду на ній одружуватися, — сказав Вася.

— Ти маєш з нею трьох дітей?

— Так. Але я її попередив, що не женюся!

— Дітей потрібно рости, їх потрібно годувати кожного дня, — міркувала вголос Ілентина.

— До чого тут діти? Суспільство їх ростить! Аді всі допомагають. От і Ріпака взяла. — На захист Васі стала Таня. Випили пиво, поговорили про різне, до Петі розмова більше не поверталася. Ілентина домовилася з Танею про наступну зустріч.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

«Мовчун пропонує тобі приєднатися до цього сайту!» «Знаю новий спосіб знайомства з людьми в онлайн!» — отримала такий лист, сайт знайомств прислав мені від Мовчуна. Цікава думка. Хочезімною спілкуватися, то що заважає йому використати ті контакти які ми маємо? Їх що, мало? Скайп, елмейл, сайт соціальної мережі, цього не досить? Звичайно, Мовчун запрошувати мене не збирався, скоріше за все, він не хотів повідомляти мене на якому наступному сайті знайомств прописався, ми тільки потроху почали знову спілкуватися, несміливо і дуже обережно. Мовчун нарешті став помічати мене, робити маленькі знаки уваги, приватно, щоб ніхто не бачив, але все-таки робив. Тепер таке запрошення від Мовчуна, це явна підступність сайту. Але як би там не було, я знаю — Мовчун зареєструвався на наступному сайті знайомств. Шукає жінку? Молоду, красиву, багату? Чи робота в нього така? В кожного свій бізнес.

— Тішуся, що ти не втрачаєш надії, — написала в чагі звичного для нас сайту. Не прочитав. Мовчун перестав сюди заходити. Він тепер на сайті знайомств, куди «запрошує» мене приєднатися. Для приманки виставив фото. Нове фото, я ще не бачила такого. «Він чекає на тебе!» — написано. Що ж, зареєструвалася, пожертвувала одним емейлом, він в мене погано працював, не знаю, що не так, але відправити по ньому листа не змогла ні разу. Повагавшись, зайшла на сторінку Мовчуна, запросив же. Він був

в онлайні, спілкувався, аж дим ішов, його сторінку відвідували жінки щохвилини. Можливо більшість такі, як я, ті кого він «запросив». Кого «запросила» я? Хто писав мені по цьому емейлу? Киця, Роверист, Тайга, Вода, може ще хтось? Не пам'ятаю. Підступний сайт не зміг прочитати моїх кореспондентів? Є користь в недосконалої! Уявила, як могло б всім редакторам видавництв, куди я відправила рукопис, прийти запрошення розважитися на сайті знайомств. Підступний сайт! І вони пишуть, що зберігають конфіденційність, яку? Чи Мовчун знає? Вирішила делікатно його попередити. Я мусила зачепити Мовчуна, мені його бракувало. Спроба написати Мовчуну в чаті на новому сайті успіхом не увінчалася, мабуть писати мають право тільки ті, хто заплатив. Не прочитала детально умови, адже не збиралася ним користуватися. Не змогла побачити детально й нові фото Мовчуна, він додавав туди ще парочку красивих своїх портретів. Сумно стало. Звичайно Мовчун шукав жінку років на двадцять молодшу від себе, а не свою ровесницю. Я завжди знала про це і Киця про то говорила, тільки зараз мені було дуже прикро. Підступний сайт!

Не було Мовчуна на нашому звичних сторінках, написала до нього повідомлення одне, друге, третє. Він може отримати їх по емейлу, надіялася на це. Мовчун на сайті знайомств був не доступний мені. Підлий, підступний сайт!

Реальність.

— Прийшов лист електронний, ніби Мовчун запрошує мене на сайт знайомств зареєструватися.

— Думаєш, він здав пароль свого емейлу і всіх його кореспондентів запросили?

— Думаю, що так. Там пише: «Дай свій пароль і ми знайдемо тобі друзів». Люди на це ведуться.

Розмовляли Діна й Ілентина. Ілентина колола горіхи, Діна готувала собі чай.

— Я не люблю грецькі горіхи, — сказала Діна. Ілентина також не любила грецькі горіхи, але не сказала нічого.

— Якщо я маю електронний адрес цих людей, то навіщо мені їх шукати? Завжди можна до них написати, — продовжила свою думку Ілентина.

— До мене подібний лист прийшов від Мирослава, ніби він залишив для мене відомість на сайті знайомств, — після цих слів Діна засміялася. — Я не стала реєструватися, для мене в нього там немає жодної відомості, переконана в тому. Ілентина також була переконана в тому.

— Ти Мирославу розповіла?

— Ні. Йому було б незручно. Він не мав бажання запрошувати мене на той сайт.

— Він так не тільки тебе «запросив», краще було б Мирослава попередити, хоч знав би, чому жінки на нього розсердилися. Я Мовчуну напишу, делікатно дам знати.

— Як?

— Подякую, що запросив. — Ілентина висипала лушпайки від горіхів у відро для сміття, подивилася, як п'є чай Діна і заварила собі зелений з жасмином. Було жарко.

— Тебе б він на той сайт не запрошував, — вирішила Діна.

— Думаю Мовчун не став би запрошувати своїх знайомих жінок, чії електронні адреси має. Нікого з них! Навіщо йому такий компромат.

— Ці сайти ведуть себе просто нагло. Там могли бути адреси родини, ділова кореспонденція і всіх їх він «запросив».

— Діна, як думаєш, що Мовчун зробить, коли подякую йому за цей сайт?

— Заховається і переचेкає, поки мене ця напасть, строго по чоловічому, — сказала Діна.

— Мабуть так.

Реальність.

Мовчун давав мені подивитися фільми. Кращі Польські фільми. Історичні події там подавалися з іншого боку, не так як нас учили в школі. Іноді це були кінокомедії, часто — трагедії.

— Страшний той фільм, морозить в жилах кров. Може знайдеш щось про любов? — попросила його.

— Тут також про любов, — відповів. Взяла себе в руки і додивилася ту трагедію. Це після цього від Мовчуна прийшло запрошення на новий сайт. Навіщо я йому там? Мовчун шукав нові знайомства, шукав жінку.

— Люблю тебе, Мовчун! Тішуся, що не втрачаєш надії, — написала йому.

— Дякую, коханий, що запросив мене, хотіла тобі там написати та не зуміла. Зареєструвалася тільки щоб побачити твої красиві фото. Не хочу більше знайомитися з новими людьми. Знайшла тебе і мені того досить. Вишли мені таке фото як там, бо не можу взяти його з твоєї сторінки, — попросила, потім поділилася своїми враженнями про побачений фільм. Мовчун не обзивався.

— Розумію, коханий, що зараз маєш нову забавку. Тільки не зникай звідси, прошу! Ти потрібний мені! Я люблю тебе! Мені сумно без тебе. Дуже сумно, — писала йому.

— Даремно туди зайшов. Запросив мене колега, а то чергова піраміда, — лаконічно заспокоїв мене Мовчун і видалив свій профіль з того сайта. Я видалила також.

Реальність.

— З лимонним соком! — Арій подивився на Таленку, знав, жінки не любили пиво з лимоном, він і сам таке не любив. — Я мабуть піду й куплю по маленькому пиву? Це з лимонним соком, я не додивився.

— Всі три пляшки? — запитала Таленка.

— Всі три.

— Ладно. Не ходи нікуди. Буде й так. — Таленка подивилася на Ілентину, та кивнула. Ходив Арій зараз погано. Перед театром метушилися артисти, готувалася вистава, відкривався новий театральний сезон. Яка буде вистава знали, бачили вчора репетицію. Сьогодні артисти були в костюмах. Підійшла Леля-Барашка, вона зробила нову стрижку, Арію не сподобалося, в половину кучерів стало менше. Арій перестав приділяти їй увагу, але ж вона та ж сама Леля-Барашка! Дивно влаштовані чоловіки.

— Можна задати вам кілька запитань? — підійшла до Арія молоденька дівчина з текою в руці. Соцопитування. Арій критично її оглянув, згодився відповісти.

— Ви курите? — чи запитала, чи ствердила. Арій тримав в руці цигарку.

— Я курю з семи років! І моя така думка, ті, що курять, то дурні, вони псують своє здоров'я! — твердо сказав Арій.

Дівчина розгубилася, тримала в руках запитання і ручку, але запитати не могла, немала такої можливості.

— Він не відповість вам на запитання, — пояснила Ілентина. Послухавши Арія хвилин десять, дівчина зрозуміла, що таки не відповість, тоді вирішила сама за нього відповісти. Попросила в Арія номер телефону, записала його данні, та й пішла вверх по вулиці.

— Я тепер не відповідаю ні на яке соцопитування. Фінансують збір інформації не для того, щоб зробити нам добре, а щоб знати на що ми клюємо, як нас обдурити. — сказала Арію Ілентина, він не став слухати.

— Чому тут весь час стоїть ця міліціонер? — запитала Таленка. Ніхто їй не відповів, всі звернули увагу на жінку міліціонера, вона стояла то вище, то нижче, далеко не відходила.

— Ремізка, хочеш пива з лимонним соком? — Таленка запропонувала Ремізці.

— Не пробувала такого.

— Як ситро.

— Ти так рекламуєш, мабуть піду куплю собі також.

— Не ходи, я тобі наллю.

— Візьміть до пива твердий сир і в'ялені кальмари. — Арій розклав сир, дістав кальмари.

— До мене приїжджала знайома з Владивостока, так вона сказала, що це не кальмари, а звичайна риба з ароматизатором і смаковими добавками. — критикувала Таленка. — До цього «ситра» солоне не пасує.

Арій знову кається, обіцяв наступного разу бути уважним і пиво з лимонним соком не купувати. Почалася вистава. Арій підійшов ближче до артистів, серед них побачив ту «мільйонера» — це була артистка, гарно вжилася в роль! Артисти грали в повну силу, Арій плескав в долоні в захваті від любимої артистки, не «мільйонерки», іншої, мав серед них свою симпатію.

— Така мала, а що витворяє! — сказав з захопленням, відійшов в гущу артистів. Залишившись вдвох, Таленка й Ілентина перемили йому кісточки.

— Мовчун Арію передавав вітання, — сказала Ілентина.

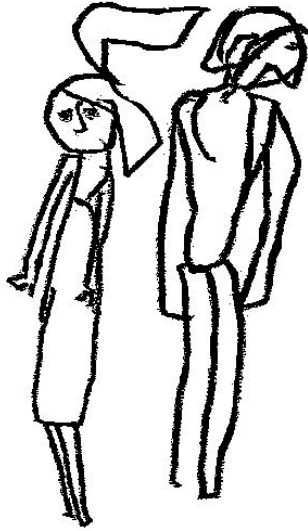
— Всі про нього думають, турбуються, тільки він про себе не турбується, — продовжила Таленка.

— Мовчун бачить в ньому рідну душу, також погано чує на одне вухо, також не дуже легкий на ноги і також лінивий, та любить жінок, — сказала Ілентина і одночасно з Таленкою глянули, як Арій стріляє очима на молодих артисток. Відчув їхній погляд підійшов.

— Що переказати Мовчуну?

Арій замислився, потім висловив свою думку і побоювання, що Мовчун такі вирази не зрозуміє. Ілентина записала на листочку, щоб не забути.

— Все він зрозуміє, мови подібні. — запевнила Арія Таленка. Вистава закінчилася, глядачі стали розходитися.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

Побачила Мовчуна в чаті. Зраділа. Подякувала за черговий фільм, цього разу була комедія. Мені сподобалася, я вже майже все розуміла на польській.

— Сьогодні зустрічаюся з Арієм і Таленкою, — повідомила йому свої плани на день.

— Вітання Арію, а хто така Таленка?

— Його колишня жона. Тепер вона має нового чоловіка. Кохаю тебе, хочу щоб ти був з нами. Знайдеш для мене щось веселого на вечір?

Мовчун для мене знайшов відразу не чекаючи вечора, подякувала.

— Як почуваш себе коханий?

— Зле.

— Фантомні болі? Мовчун коханий, хочу тебе обняти. Люблю тебе! Маю ще один фільм від тебе, — знову подякувала і отримала ще фільм. За нього Мовчун отримав поцілунок і дав мені наступний лінк.

— О! Коханий Мовчун, цілую тебе всюди.

За мою безмежну вдячність Мовчун не поскупився, добавив ще кілька фільмів. Дивилася їх вечором. Мовчун заглянув в чат, я знову його зачепила:

— Арій передавав тобі вітання. Запитав як у тебе зараз з жінками, не знала що відповісти. Про себе Арій розповідав, що він може зараз когось (якусь жінку) затарабанить і витрахать, тільки його то тепер не цікавить. Він хоче турботи і теплоти в стосунках, щоб хтось його чекав і він чекав когось також.

— Дякую за привітання від Арія. Приходить хіба такий вік, що кожен так мислить в стосунку жінок. Хотів би чогось більше ніж тільки сексу. Сьогодні спав до пів десятого, не пам'ятаю такого сну! — Мовчун поділився зі мною радістю. Побажала йому спати так завжди. Дивилася зворушливі романтичні польські фільми, запитувала, що не розуміла, Мовчун мені розповідав. Паралельно наводила порядок в себе на сторінці.

— Сьогодні «Театр на Подолі» відкрив новий театральний сезон. Вистава була на вулиці. Я також там була, тільки мене на фото немає, бо фотографую, — написала під фото виставленому в на сторінці. Хотіла показати всім Арія, щоб бачили — з ним все гаразд.

— Чи то наш знайомий по правій стороні? — поцікавилася Тиха.

— Так. То він, — відповіла.

— Ура! Тішуся надзвичайно! Вітаю і тебе і його!

— З чим поздоровляєш, Тиха? Ми тільки приятелі, не більше.

— Я не поздоровляю ні з чим, попросту тішуся, що бачу його здорового.

— Ми всі тішимося, Тиха. Почастував нас пивом з лимонним соком. Помилвся, як завжди. Ми любимо інше. І то нам приємно, що він такий як завжди — неухважний до жінок.

Реальність.

— Як у вас в Одесі? — запитала в Петера.

— Збирається п'ятий день, а чи буде.

— Що буде? Дощ?

— Ну, для снігу рано.

— Як жінки, Петер?

— Зараз тільки з Музою, — відповів Петер і додав усмішку смайлик.

— Муза гарна?

— Плідна і капризна.

— Вона така, — показала я розуміння характеру Музи. — На конкурс?

— З минулу ніч зробив п'ять робіт, три уже відхилили. Я тепер на світову арену подався. Схоже там чесніші, є надія, — Петер жалівся мені на організаторів конкурсу і їх оцінку робіт. Я його розуміла. Не вірила в конкурси. Їх оголошують маючи якийсь свій інтерес, або зібрати для себе ідеї, або своїм присудити премію. Не знала як за кордоном, може там ліпше.

— Що в тебе з книгою, — запитав Петер. — Є якийсь рух? Можеш видати?

— Як ти? Як твої жінки, — я йому питанням на запитання.

— Говорив же. Тільки Муза зараз. Та й та поки що не вагітніе, — натякнув Петер на творчу кризу. Прислав кілька своїх ескізів.

— Ти запрацював. Все літо без жінок?

- Ну не зовсім. Але спека з відсутністю фінансів якось не сприяють.
- А як любов?
- Ілентина, це в минулому.
- Любов завжди актуальна, — заявила я і ми почали диспут на цю тему.
- Ілентина, якщо ти любиш виноград, ти ж не їси тільки його, — Петер висловив черговий аргумент. Не знала, що сказати йому на це. Хіба чоловікам, що любов до їжі, що любов до жінки, ніякої різниці? Згадала, що Петер запитав мене про книгу, гарний привід помінати тему.
- Шукаю зараз бажаючих видати нашу книгу. В процесі.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

Хитрий стояв і посміхався, насолоджувався моментом, ніхто не сподівався побачити його тут.

— Ти не в Криму? — запитала Таленка. Антон привітався з Хитрим за руку. Підійшла Ілентина.

— Я думала ти ціле літо в Криму, чому такий білий, чому не засмаг? — Таленка сипала запитаннями. Хитрий розстебнув сорочку, показав засмаглий торс.

— Білий, бо гарно миюся. Все літо там був, тижнів два, як повернувся. Харчувався в основному черешнями й вином. Лежав на пляжі, їв черешні і пив саперарі. — Хитрий розповів про ціни на черешні, про пляжі.

— Давай відійдемо трохи вбік, бо ми зайняли весь тротуар, перехожим немає як пройти. — запропонував Антон. Відішли до недобудованого театру, закритого екраном. Стали. Тепер Хитрий мовчав, витримував паузу. Таленка й Ілентина розпитували йому останні новини.

— Арій з вами? — Хитрий перебив їх запитанням.

— Його немає сьогодні.

— Але він з вами?

— Він з нами. Був тут минулого тижня.

— Коли ми зустрінемося стосовно сексу? — запитала Ілентина.

— Та я хоч зараз! — відповів Хитрий і зробив паузу. Антон і Таленка показали і свою зацікавленість.

— Розкажи про свій перший секс.

— Не було в мене першого сексу і останнього не було. — Хитрий знову витримав паузу, кивнув Антону. — Бачиш які тепер жінки? Про секс при всіх запитуй!

Антон знав для чого Ілентині розмови про секс. Розсміявся.

— В Китаї там з цим все відкрито. Секретів немає ні від кого. Козак був в Шанхаї то не зміг так. Його привели і сказали, що почекають в холі, поки він це зробить. Там з сексу секретів не роблять. Він нічого не зміг. Йому важливо, щоб це була тайна. — Антон розповів про Козака, про замовлення, яке з ним виконував, Хитрий тримав паузу, дивився на Ілентину.

— Я все рівно напишу, хоч розповіси, хоч ні. Таке придумую! Згадаю, що раніше розповідав. Про те, як забув штани в телефонній будці я вже написала. Пам'ятаєш той випадок? Кізенька тоді сказала тобі, що вона не дівчинка. — Ілентина поглядом шукала підтримки в Антона і Таленки. Хитрий тримав паузу.

— Ті штани, вони були на ньому, чи в кульку? — уточнила Таленка.

— В кульку.

— Ти не пиши, що в кульку, постав там три крапки, хай читач домислить, — порадив Антон.

— Я написала це далі, в самому кінці, дала місце для фантазії, — пояснила Ілентина. Хитрий все ще тримав паузу.

— То добре, дзвони! — сказав нарешті.

— Коли дзвонити, Хитрий?

— Дзвони!

— У вівторок, буде нормально?

— Дзвони.

Реальність.

— Тільки приїхав, ще не розвантажився, — Нікі приїхав з дачі і похапцем писав мені в асці.

— Як матимеш час напишеш.

— Хіба що завтра вранці. Після обіду повертаюся назад.

— Добре, я чекатиму вранці.

Але вранці в Нікі змінилися умови, про що попередив.

— Дзвонити тобі буде можна? — уточнила я.

— Краще смс, бо жінка ще на дачі.

— Добре писатиму смс. Може колись розповіси нарешті про ту містику.

Реальність.

— Вітаю, Ілентина! Таленка буде сьогодні? — до театру підійшла Квітка. Артисти розставляли колонки. До балкону поставлена драбина.

— Таленка прийде через пів години. Я не подзвонила тобі, Квітка, не мала часу, та й думала, тебе ще немає в місті.

— Була на дачі. Як твоя книжка?

— Все добре. Коли поговоримо з тобою на тему сексу? Може сьогодні?

— Давай десь через місяць. Поїду відпочивати, — сказала Квітка. Ілентина згодилася подзвонити через місяць. Поговорили про життя, про чоловіків.

— Секс це складна тема. Який там секс? Жінкам простіше, вони завжди можуть, навіть, як що там сухо, можна змастити. Чоловікам складніше, не завжди можуть, делікатний у них інструмент. Але, головне інше, не всі це розуміють! — говорила Квітка і дивилася, як до них по Узвозу піднімалася Таленка. — Жсамар прийде сьогодні, — сказала дуже м'яко і тепло. Підійшла Таленка, потім і Жсамар привітав всіх зі святом, запитав в Ілентини про її книжку. Зніяковіла, адже домовлялася зустрітися і поговорити на тему сексу, та не подзвонила й не зустрілися. Тоді вирішили поговорити зараз, поки артисти пробували техніку перед виставою.

— Не знаю, що тобі розповісти, — сказав Жсамар.

— Почни від початку, з першого сексуального досвіду. Який він був?

— Звичайний. Ми одружилися і він був. Спокійно, як має бути.

— Без проблем?

— А які можуть бути проблеми. Ми одружені, не було причини хвилюватися і переживати. Якщо двоє люблять один одного, проблем немає.

— Тобі батьки розповідали, як що має бути?

— Ні.

— Читав книжки на цю тему?

— Не було тоді книжок на цю тему, Ілентина. Але я звідкись знав, як має бути, мабуть хтось розповідав, — говорив Жсамар повільно з почуттям виконаного обов'язку, але без натхнення. Ілентина наводила приклади, пробувала розбуркати його цікавість до теми, без результату. Жсамар старався розповісти, хотів допомогти Ілентині з книжкою, тільки не було сексу в його розповіді. На вулиці перед театром почалася вистава, гучна музика глушила слова. Жсамар з Ілентиною домовилися продовжити розмову пізніше.

— Щось розповів? — запитала Таленка. Сиділи з Ілентиною поряд, здалеку дивилися театральне дійство.

— Так. Тільки Олег не розповів більш сексуально, ніж Жсамар розповів. В мовчанні одного було більше сексу, чим в розповіді другого. — Ілентина замислилася.

— Про що думаєш?

— Як добавить сексуальності в розповідь Жсамара.

— Не пиши. Не мусиш все писати.

— Свою невинність він втратив одночасно з дружиною в шлюбі. Познайомився з нею на зустрічі однокласників, однокласниця привела з собою подружку. Рік листувалися, не зустрічалися, навчалися в різних містах, він в воєнному училищі, вона в педагогічному вузі. Одружився бо в училищі так було прийнято, одруженим надавали житло при розподілі, холостяків посилали в значно гірші місця. Була в них і романтика в медовий місяць, круїз по Чорному морю. Отримав по розподілі житло недалеко від того місця де дружина навчалася, міг вибирати, закінчив училище з відзнакою. Перші п'ять років в них було все чудово, а потім — звичайно.

— Як це звичайно?

— Буденно, все як завжди, нічого нового. Дружині не зраджував, служив у ракетних військах, офіцер, в них з цим було строго. Розумієш, послухати Олега, так у них з Устиною ніколи буденно не було, а тут п'ять років і уже пройлося.

— Ракетні війська? Що ти тоді хочеш? Їх там так опромінювали, добре що хоч дітей встиг зробити!

— Ти думаєш так? Може тому й дружина захворіла?

— Не звинувачуй!

— Я не звинувачую Жсамара і не осуджую, він не повинен приносити своє життя в жертву. Я звинувачую СРСР.

— СРСР я взагалі у всьому звинувачую! — Таленка здалеку подивилася на Жсамара, він дивився виставу.

— Щоб так, як в Олега з Устиною, потрібно дуже любити один одного, знайти свою половинку.

— Ти права, Таленка, Устина тому й розійшлася зі своїм першим чоловіком, що зустріла любов. Не може Жсамар розповісти про близьке й інтимне, офіцерів так виховували. Сказав, що грубість і твердість це панцир, за який ховають своє я. Дуже ранимий і делікатний.

— Він розвивався далі, а його дружина ні, вони перестали відповідати один одному, — міркувала Таленка.

— Мабуть так. Жсамар хоче жити разом з Квіткою, я так зрозуміла. Голову від кохання не втрачав, а безрозсудний вчинок робив.

— Який? — Таленка зацікавлена повернулася до Ілентини.

— Серед ночі взяв таксі, поїхав, щоб побачити любиму людину, тільки побачити і все.

— Так. — Таленка зітхнула.

— Запитала, чи розповідав дітям про секс, або звідки діти беруться. Не розповідав.

— Це ні про що не говорить, Ілентино, я своїй також не розповідала, не прийшлося.

До жінок підійшла Квітка, перекинулися кількома словами, потім вона подала знак Жсамару і вони разом пішли вниз по Узвозу.

Автор роботи Д. Корнієнко

Реальність.

Ремізка підставила обличчя сонцю.

— Сьогодні біля театру буде вистава? — запитала Ілентину. —
Минулого разу вони не ставили драбину до стовпа, тільки до балкона.
Цікаво, хто буде вилазити на стовп?

З протилежного боку вулиці до чавунного стовпа дійсно була
приставлена драбина. для чого вона там була потрібна, Ілентина не знала
також. Бруківкою йшли люди, дехто зупинявся чекати виставу, інші йшли
далі. Проїшов іноземець з нашою дівчиною років на двадцять чи тридцять
молодшою від нього. Ремізка провела їх поглядом.

— Не можу! Дівчата знайомляться і зустрічаються з такими старими.
Я так не можу, чоловік повинен бути молодшим.

— На крайній випадок ровесником. — погодилася Ілентина. —
Інакше немає спільних інтересів. В чоловіків побутує думка, ніби секс з
молодою жінкою їх омолоджує.

— Навіть ровесник застарій. Я хочу молодшого чоловіка, — сказала
Ремізка.

Реальність.

Привіталася з Мовчуном, отримала трагічний фільм у відповідь.

— Чому так? Тобі сумно сьогодні. Подивлюся. Сумне часом також повинно бути. Кохаю тебе! Не сумуй!

Не те щоб Мовчун став веселіший, але трохи зі мною поговорив. Про мого директора, про початок роботи після відпустки.

— Гречна дівчинка, — похвалив мене Мовчун за мої приготування до праці.

— Так, то про мене! Ти все про мене знаєш, — запевнила його.

— Ну не так. Думаєш все? — засумнівався Мовчун і дав мені фільм з цікавою назвою. Щось на зразок: «Я не хотів підіймати той віз, хотів на роботі зробити класичний трикутник». На що натякав? За фільм подякувала.

— Але... Мабуть дещо не знаєш. Я ніколи не була одружена, хоч маю дочку. Грішна. Мабуть ти не розмовляєш з такими.

Фільм був страшний, сумний і трагічний. Що Мовчун хотів мені ним сказати? Мабуть шарашнеться від мене з його католицькою вірою, якщо його шокує Киця, що говорити про мене.

— Ну, чому не обзиваєшся? — запитав Мовчун. Виявилось, він до мене писав, а я за своїми переживаннями нічого не помічала. Цікавився, чи дійсно я грішна, чи може він не вірно зрозумів. Мої гріхи Мовчуна зацікавили. Описала про них ще раз, хоч не на стільки детально, як він хотів.

— І де твоя грішність, бо не дуже її бачу? — написав. Отак! Може католики не такі вже й строги? В третій раз описувати не стала. Згадала як родина православного священника натякнула своїй невістці, моїй приятельці, що не бажано запрошувати в гості таких, як я.

— Хіба то не гріх? — здивувалася.

— То Бог оцінить.

— Бог все оцінить, — згодилася.

— Все таки ти не феміністка, — чи то запитав, чи то ствердив Мовчун.

— Зараз ні, а тоді не впевнена. Чоловіки здавалися мені дуже обмеженими і брутальними.

— Шкода що не зустріла мене, може й був обмеженим, але не брутальним.

— В той час все було заборонене і церква і фемінізм. Місце жінки було на кухні і те місце мене не влаштовувало. Дуже шкода, що тебе тоді не знала, щаслива, що знаю тепер.

— Не є я такий солодкий, — визнав Мовчун.

— Чому ти вирішив, що люблю солодке? Люблю тебе несолодкого.

— Не вирішив. Я є не солодкий і не добрий, — написав про себе Мовчун.

— Ти дуже добрий, я це бачу. Ти дуже уважний, — я на повну потужність хвалила Мовчуна і отримала фільм за старання. Польську

комедію яка була відзнята в Лодзі.

— Цікавий фільм, там була твоя молодість, — я уважно подивилася і звернула увагу на архітектуру. — Мабуть зараз там все трохи по іншому виглядає.

— Так і ми також.

— Ми також, — згодилася з Мовчуном. — І нічого страшного. Цікаво бачити місто в якому була твоя молодість.

Мовчун надихнувся моєю похвалою і дав мені ще кілька фільмів, де події відбувалися в Лодзі.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Жінки мені не пишуть, вони мене не люблять!

— Вони тебе кохають, Барин!

— Ні не кохають, вони є прикрі. — Барин жалівся мені на жінок.

Проходило літо, а жінки, яка хотіла б приїздити до Барина заради сексу, не знайшлося.

— Подзвони Халінці, — порадила Барину.

— Ні вона зайнята, тяжко стомлюється в праці і переживає за дочку.

— Маріолі?

— Вона не хоче, — різко відповів Барин.

— Пані Ковальська?

— Також не хоче. Ніхто не хоче Барина! Вони всі працюють, турбуються про дітей і не хочуть сексу. Я старий для них, вони так мислять, молодші від мене на десять п'ятнадцять років.

— Жінки хочуть любов, Барин. Шукай ровесницю, або жінку старшу.

— Так не прийнято, Ілентина, жінка повинна бути молодша.

— Ким не прийнято?

— Та... Я хочу, щоб жінка була молодша.

Реальність.

— Спокійної праці. Посмієшся коли повернешся, — Мовчун став знайомити мене з гумором відомого польського гумориста. Я прочитала це повернувшись з роботи.

— Маргарита вже приїхала? — запитала в Мовчуна.

— Так. Засмагла і повна сил.

— Гарно! Вона зараз в тебе? — допитувалася. Мовчун не відповів, йому не подобалося, коли я ревнувала. Тому продовжила монологом. — Ти дуже красивий. Не знаю, чому сам того не бачиш. Якби я побачила тебе, то просила б ходити голим в теплу погоду, або тільки в шортах, як що ти соромливий. Люблю тебе.

— Киця забігла, з'їла вечерю, а привезла копченого лосося зі шпинатом і вершками, та й полетіла. А тебе де носило? Я мав намір роздягнутися, — підколов мене Мовчун.

— Коханий, як би знала не відійшла б від комп'ютера ні на крок! Може ще не пізно? — розповіла Мовчуну чим займалася. Гуляла з Таленкою по місту. Розмова зайшла про Арія.

— Гарну дівчину мав Арій, а що наробив, нерозумний, — засудив Мовчун розлучення Арія й Таленки.

— Арій ніколи не говорив Таленці, що любить її. Зрозумів це тільки після розводу. Пив багато.

— Пив і не мав нагоди говорити про любов?

— Арій робив гірше! Завжди говорив про любов до іншої дівчини, з якою перед тим зустрічався, всім говорив про це і Таленці також.

— Ну то має, що заслужив, — визнав Мовчун.

— Арій це розуміє, тож на Таленку не гнівається. Жаліє що її втратив. Сьогодні зустрінуся з нею, гарна погода. Чи може мені почекати, ти роздягатимешся сьогодні?

— Не чекай. Мушу прибирати сьогодні.

Наступного дня Мовчун перший постукав до мене, привітався, побажав милого дня, потиснув тут і там. Вислав мені свої фото. Жартували. Того дня він був прекрасним милим Мовчуном. Жалівся на поганий сон, на фантомні болі. Розповідав про дачу, знаходив для мене гарні пісні. Я розповідала йому про свою роботу. Це була мила розмова, неважливо про що. Мовчун вмів бути приємним.

Реальність. Минуле.

— Брись звідси! Соплячки!

— Даремно ти так, це наші майбутні наречені. Як думаєш, скільки років їм зараз? Десять років на дванадцять чи п'ятнадцять молодше нас? Якраз то! Хай підростуть, будуть красуні.

Солдати чистили картоплю, чоловік п'ять сиділи довкола великої каструлі, чергові по кухні, інші працювали в полі. Їхню військову частину прислали вивозити зерно, поселили в дитячому садку. Дівчатка «соплячки» стояли й дивилися на них із за куща, їхній дитсадок, вони були на своїй території.

Реальність.

— Ох ти, кошматко! — так назвав мене Мовчун, на мої чергові домагання і любовні трелі. Тлумач це слово не тлумачив.

— Що значить «кошматко»? — запитала, ризикуючи бути занудною.

— Бо маєш кошлаті мислі про те, як стискати мене роздягненого.

— Ти соромливий, — зробила я висновок і ми поміняли тему. Знову заговорили про дачний будинок, про дерева, про траву. А потім не втрималася: — Я буду твоїм Кошматком, люблю тебе голого обнімати, ти дуже красивий!

Отримала смайлик у відповідь і привітання наступного ранку.

— Ти все проспала, Кошматко, а могла мене потискати, — сміявся Мовчун.

— Може ще не пізно? Ти ще не одягнувся? — підтримала жарт.

— Кошматко, спиш гола?

— А ти? Голим спиш? Твоя кошматко спатиме так, як ти захочеш.

— Так, я сплю голим, — признався Мовчун.

— Супер! Я так і думала!

Потім були жарти, невинна розмова, пісні і фільми від Мовчуна та різні веселі смайлики. Мовчун вмів фотографувати, давав поради мені, як краще робити фото, як зробити з фото презентацію.

— Але я не вмію так. Не маю такої техніки, не маю штатива. Маю тільки примітивний цифровий апарат.

— Я робив таку презентацію Киці, — Мовчун прислав її мені, щоб я побачила. Мені сподобалося. Він хотів, щоб я зняла на фото процес створення батіку.

— Не зможу того зробити, не маю штатива. Але навіть якби й мала, все рівно не змогла б. Захопилася б процесом творчості і забула б робити фото.

— Можна поставити таймер.

— Не маю такого. В техніці слабо розуміюся. Я є жінка.

— І ще ти Кошматко! Будильник є в мобільці.

— Так, я твоя Кошматко! Киця вміє робити такі фільмики?

— Марго учиться, але вона занадто швидка.

— Я її розумію! Я ще маю звичайний будильник в домі. Підійде?

— З будильником більше мороки. А не маєш таймера для приготування яєць?

— Навіть не знаю що це таке, Готую яйця «на око», старим дідівським способом. Був у мене звичайний таймер, але поламався.

— Я тебе мабуть убу! Навіщо було ламати? На «око»! Від такої точності можна вмрети!

— Коханий, за що будеш бити? Яйцям то ніколи не зашкодило! Напиши що потрібно робити, може щось придумаю! Ти зробив гарну композицію з кавалків фільмів, — похвалила присланий твір. Мовчун якийсь час не обзивався.

— І вийшов зараз з ванної голий, — дразнився з мене Мовчун.

— Обіймаю! Хотіла б тебе побачити.

— Як виходжу з ванної? Чи як голий?

— Як виходиш з ванни голий.

Мою просьбу Мовчун виконав. Клацнув мобількою фото і вислав. Красивий чоловічий торс.

— Гарно, але обмежено, самого цікавого не видно.

— Решту собі уявиш. Рука закоротка, щоб зробити в повний зріст.

— Уявлю. Зроби частинами від гори до низу, а я уявлю з частин ціле.

— Намалюєш батік?

— Не обов'язково батік, можливо в іншій техніці. Одного разу мало не зробила, але забракло твоїх фото, не посміла в тебе попросити. Була тема виставки «Пам'ятник».

— Потрібно було б сказати. Мала б акт без кінцівок. Не перелякайся, — застеріг Мовчун і присилає мені фото.

— Ще будуть виставки. Ти красивий! Дуже! Як ти виходиш з ванної на одній нозі?

— Скачу як кенгуру.

— Зроби фото далі, сфотографуй ногу.

— Зараз я вже вбрівся. Але можливо колись це «далі» настане.

Реальність.

— Ти ще спиш? В ліжку? Не одягнений? Твоя Кошматко тебе стискає! — засипала питаннями Мовчуна. У відповідь він посміхнувся.

— П'єш каву? — поцікавилася.

— Вже по каві. Це тобі на сьогодні, — Мовчун знайшов для мене фільм про Коко Шанель. — О! Не зауважив, це англійська версія.

Пошукав і дав мені з польською озвучкою.

— Дякую, любий! Побачу сьогодні, — зворушена його увагою, отримала ще кілька фільмів.

— Сьогодні буде гарний день! Чудовий фільм, коханий Мовчун!

Реальність.

— Твориш? — постукалася до Петера.

— Так. Тут комп був здох — хоч руки на себе накладай.

— Ти що? Тримайся! Що було з компом?

— Здох і не відправив створене сьогодні вночі, — розповів Петер.

— Тепер все добре?

— Через п'ять годин все налагодилося.

— То чудово! Як у тебе з жінками зараз?

— Відкладено. Поки вигравати не почну, тільки віддалене спілкування, та й те недавно якось так трохи затихло, Ілентина.

— Чому, Петер? Тобі стало нецікаво?

— Схоже на то, та і їй також. Знак зодіаку однаковий — він не дуже підходить.

— Який тобі підходить?

— Та майже всі.

— Так не буває. Який найліпше для тебе, Петер?

— Ти не розумієш. Це все рівно, що думати хто ліпший — блондинки, чи брюнетки. А всі по своєму хороші.

— Ти який знак? — зупинила я Петера.

— Самий ліпший — козоріг!

— Ні, мій ліпший! Скорпіон.

— Козороги зі скорпіонами дружать, як мало хто з інших. Це і в житті в мене так було.

— Так ми ж з тобою дружимо.

— Тільки платонічно.

— Так. Ти маєш щось проти?

— А Ілентина щось може запропонувати?

— Я тільки теоретик.

— Що, забобони, комплекси?

— Ну що ти! Любов! Головне любов!

— Йди в монастир!

— Чоловічий?

— Там при вході проблеми можуть бути.

— Які?

— Начальство слідкує за монахами.

— А!!!

— От і мене також, в жіночий не пускають.

— Хотів би?

— Не думав. Скоріш за все, ні. Коли вас багато разом — планки падати починають.

— Що падає, Петер?

— Планки у баришень.

— Вимогливий до дівчаток?

— Ні. Я демократично до всього відношуся, — написав Петер і перевів розмову на свою творчість. Показав мені останні роботи. — Поки що ще їх не оцінили матеріально.

— Головне не здаватися.

— А я не вмію здаватися.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Сьогодні візьму з собою фотоапарат до міста і робитиму фото через паузи, так як ти говорив. Не знаю що з того вийде, але спробую.

— Удачі! — побажав мені Мовчун. — А як фільм?

— Супер! Еротичні сцени прекрасні. Дурість закоханої жінки показана досконало. Дуже правдивий фільм.

— Чи написи тобі знадобилися?

До фільму Мовчун знайшов і прислав мені записані діалоги на польській, бо фільм був англійський. Не полінувався, зробив, хотів, щоб мені було зрозуміло. Побажав мені «доброго дня» і я весь день робила фото, правда паузи в мене були «строго на око».

— Нацокала багато фото. Що робити з ними далі?

— Наробила і жодного не показала!

— Вишлю всі. Як з них зробити композицію?

Мовчун спробував мені пояснити, та я не могла перекласти його поради.

— Твоя Кошматко, може тебе тільки обнімати. Обнімаю, коханий! — старалася згладити недосконалий переклад і вибачитися за своє невміння.

— Пришли мені на пошту, — попросив Мовчун. Він вирішив сам зробити мені презентацію з відзнятого матеріалу.

— Вислала не відбираючи, коханий, фото, які не підійдуть викинеш.

— Скористався всіма, але кліп завеликий, тепер проблема з пересилкою.

Моя пошта не приймала такий об'єм. Вже пропонувала вислати мені диск в конверті, адресу написати українською мовою, перемалювати літери (він не мав кирилиці). Така перспектива дала нові сили Мовчуну. Став потужно думати, як утрамбувати твір в електронну пошту. Нарешті Мовчун здолав перешкоду. Що то значить розумний чоловік!

— Любимий, з нічого ти зробив шедевр! Дуже красиве! Маєш талант! Дякую! Кохаю тебе! Завжди знала, що ти талановитий! Зроби для мене кліп про себе.

— То може про тебе? Не перебільшуй, давно вже не робив.

— Любимий, зроби для мене кліп зі своїх фото про тебе. Робиш геніально! Зроби, прошу!

— А може про тебе? Як мене стискаєш?

— Як я тебе стискаю? Добре роби! Ти дуже красивий, це буде гарно.

— Я говорю про кліп з твоїх фото.

— І з твоїх також! Твої і мої фото разом! Напиши які фото для цього прислати.

Не написав, звичайно.

14

Реальність.

Тася запізнилася, з викликом зайшла в клас, пішла до своєї шафи, Ілентина проводила урок і на такі дрібниці не відволікалася. Зібравшись Тася пішла до свого класу. До Ілентини зайшла пізніше на перерві, запропонувала каву.

— В мене сьогодні день такий, — виправдовувалася Тася.

— Закохалася?

Спопелила поглядом, подумала, зітхнула.

— Мене сьогодні прорвало!

— ? Прорвало? Це як? Понос?

— Ви цинічна! Я про вас так і думала! Я ридала цілий день. Уже в метро їхала, а сльози котяться і зупинитися не можу. Згадала вас, як ти скажеш: «Що, себе шкода стало?». Сльози висохли в момент.

Тася готувала каву, розламала до кави шоколадку, запропонувала Ілентині.

— Тася, яка була причина для сліз?

— Мене розбудив крик, я гола вискочила на вулицю, холодно. Кричав мій кіт, ніби його розривають. Подумала, чого мама їх не розжене, а потім дивлюся, п'ять годин ранку, вона спала. Я вискочила, свого за шкірку в коридор, чужого брисьнула. Що за життя? Ридала цілий день.

Тася шукала в Ілентини співчуття і не знайшла.

— Кожен сам вибирає своє життя, хто котами займається, хто чимсь іншим. Якщо в тебе в дворі коти і кішка, кошенята будуть завжди і завжди буде з цим проблема, — сказала Ілентина.

Тася промовчала. До ветеринара кішку не водила, дорого, але на корм кошенятам, мабуть уже більше потратила.

Реальність.

Погода була бридка. Мовчун мав поганий настрій, а я хотіла порадитися з ним що до нашої книги. Постукалася — не обізвався.

— Образився на мене, що я була нескромна?

— Не образився, — відповів лаконічно.

— Тоді я щаслива! Кохаю тебе!

— Цілого?

— Як захочеш, то всього цілого. Ти прекрасний! Стискаю!

— Солодких снів. Лягай спати, Кошматко.

— Ура! Кохаю тебе! Цілую всюди, — радість моя була безмірна, Мовчун знову побажав мені «солодких снів», як давно він не робив цього!

— Чи сон був солодкий? — запитала його вранці.

— Ні. Бо мало стискала.

— Мало? То наступним разом буду міцніше і більше, але в деяких місцях дуже делікатно, — обіцяла Мовчуну і в нагороду отримала кілька фото. Потім говорили про гриби, які він уміє збирати і смачно готувати. Цікавилася Кицею. Мовчун знав де зараз Киця, що робила і які мала наміри на найближчий час. Дуже вони близькі. Погамувала ревність.

— Ти все вмієш, — хвалила Мовчуна продовжуючи грибну тему.

— Так, вмію приготувати смачний борщ з грибами. Смакота! Потрібно їх раз чи два прокип'ятити, а потім підсмажити на маслі з цибулею. Можна ще додати яйце. А у вас як?

— Ти готуєш смачно, — ствердила, хоч рецепт борщу зовсім не зрозуміла.

— З сушених, розмочених у воді готується шикарна зупа грибова на Різдво. Або капелюшки грибів зрізають обвалюють в тісті і смажать. Кілька сушених грибів додають до соусу, — пояснював Мовчун.

— Потрібно буде спробувати приготувати.

— Замість тіста можна використати панірувальні сухарях з яйцем. Обваляти як відбивні.

— Вже смачно звучить.

Наш діалог вирішила вважати любовним. Мабуть це шлях до його серця. На завершення розмови проговорили про безсоння, осудили лікарів і медичне обслуговування. Якщо йому не подобається їхнє, що тоді про наше говорити!

Реальність.

— Ой матінко! Але як мені оселедця захотілося! — Пампушка обізвалася до мене на сторінці Кучера. Мова йшла про натюрморт з оселедцем.

— З цибулею? — уточнила я в неї.

— Я люблю зі сметаною, або в оцті, також під шубою, або на солодко з родзинками, підсмажена цибуля, оцет, олія, приправи і томатна паста. Та я люблю солоні в розсолі змащувати медом і гострою гірчицею. Смакота!

— Смачне по всякому. З медом я не куштувала, — цікавилася я, бо також любила оселедця.

— Я розпущений рідкий мед змішую з дуже гострою гірчицею і змащую порізаний лимон, вимочені, солоні шматочки оселедця. Перчу грубо змеленим перцем, як трохи полежать, заливаю олією, можна з цибулькою. Я ніколи не можу дочекатися поки вони полежать — з'їдаю і як завжди, не маю чого заливати олією. Полюбляю такий солодко-солоний, гострий смак, — Пампушка поділилася рецептом.

— В мене вже слиньки потекли, — призналася я.

— Ха! В мене також! — засміялася Пампушка.

— Єзус! Не витримую!!! — під нашими коментарями підвела ризику Сабріна.

Автор роботи О. Тіменик

Реальність.

— Що робила сьогодні? — запитав мене Барин по скайпу. Вже друге заняття ми не читали на наших уроках, тільки говорили, в Барина боліли очі.

— Зустрічалася з приятельками. Одна з них розповідала мені про секс для книжки.

— Не соромилася?

— Ні. А чого соромитися?

— Ну власне. Жінки люблять про це говорити. Сміялися багато?

— Сміялися.

— Правильно, що сміялися. Бо секс це розвага.

— Для приятельки, це не була розвага, вона закохана.

— Як вона розповідала? Детально, з подробицями?

— Детально.

— Розповідала, як він знімав з неї трусики, як йшли до ліжечка? Не червоніла, розповідаючи?

— Чого мала червоніти?

— Ну дійсно, вона ж серед жінок. Ти помічаєш, як жінки купчаться з жінками, а чоловіки з чоловіками?

Я такого не помічала, але Барину заперечувати не стала. Ще поговорили про різне, для практики в польській мові. Барина дуже цікавили ті деталі, які він додумував, фантазував, уявляючи розповідь моєї приятельки. Я не стала розповідати, які подробиці були насправді, щоб не розчарувався.

— Барин, давай сьогодні закінчимо трохи раніше, я хочу записати її розповідь, — попросила Барина.

— Ну звичайно, записуй поки пам'ятаєш. Вони поїхав до неї, чи до нього?

— До нього.

— Вона не сама мешкає?

— Вона живе з батьками.

— То вона не могла його до себе запросити, — Барин знову фантазував, уявляв події з розповіді жінки. Я попрощалася і ми закінчили урок.

Реальність.

— На чому я тоді зупинилася? Бо не згадаю. — Тетяна прийшла розповісти Ілентині для книжки. Стояла, дивилася вздовж вулиці. З театру вийшов чоловік в жіночій спідниці, жіноча блузка на ньому застебнута на всі гудзики, на голові очіпок, з під спідниці виглядають джинси і чоловічі черевики. Пошкрябав на бороді щетину, пошукав очима, знайшов художника декоратора, щось сказав, разом зайшли до театру, там сьогодні генеральна репетиція.

— Ти почала розповідати про день народження Петі, — нагадала Ілентина. Тетяна подивилася на Таленку і зникла, потім опанувала себе, хай Таленка слухає також, не осудить.

— Приїхала з Криму, що зараз робиш? — запитала Таленка.

— На пляж йшла, але прийшла до вас то вже не піду, — сказала Тетяна і поставила на землю пляжну сумку. — Вчора з Васею була на фуршеті, встигли випити коньяк, поки нас звідти не попросили, — повідомила Потім продовжила, задовольняючи цікавість Таленки й Ілентини. — Це був захід для медиків, якісь нові ліки впарювали, читали їм лекцію. Я впевнена була, що нас не пропустять, Вася переконував — пройдемо. При вході говорить: «Ми медики. Вам показати посвідчення?» Він насправді медик. А там все на такому високому рівні, не сміють нікого скривдити, пропустили нас не дивлячись. Для годиться ми трохи лекцію послушали і пішли в зал, де стояли збоку три столи заставлені напоями й наїдками, посередині столики, офіціанти обслуговували. Все дуже пристойно, офіціанти вишколені, культурні надзвичайно, відразу одна підійшла нас обслуговувати. Ми вибрали коньяк, апельсиновий сік і салат «грецький». В мене останнім часом передчуття працює, чи телепатія, я там відчула, що вже пора йти. Тільки Вася не захотів, взяв ще салату і коньяку. Підходить одна до нас, вся ніяковіє, червоними плямами покривається, говорить: «Вибачте, але вас немає в списках.» Мусили піти звідти, тільки Вася поки коньяк не допив і не доїв салат, з за столу не зрушився, він не такий простий, як здається.

Стояли в тіні, Тетяні стало холодно, все-таки осінь, подивилася на освітлений сонцем бік вулиці, подумала і залишилася на місці.

— Ти в Крим до Петі їздила, можеш розповісти, як тобі було. Зустрілася з ним? — запитала Ілентина.

— Краще я розповім по порядку, так зрозуміліше буде. Продовжу від дня народження. Я тоді привітала його і він відповів, не послав матом, як перед тим. Пам'ятаєш розповідала, він тоді був мене на х.. послав, я б і пішла, тільки де ж того х.. візьмеш! А тут Петя обізвався! Вже зраділа, хоч став говорити зі мною, як людина з людиною. Старалася не набридати, есеменски посилала рідко, десь всього парочку в місяць. Потім Петя перестав реагувати, я почала обдзвонювати всіх, взнати що з ним. Ніхто мені не відповідав, ні його брати, ні Ада, я з нею помирилася. Та я власне й не сварилася, то вона на мене ображалася. Тільки до Діми тоді додзвонилася. Про Петю розповідав мені матюками, називав його алкоголікам і взагалі він здав його в дурдом на примусове лікування, бо ходив там в одних носках, так я зрозуміла. Це було тоді, як Амазонка померла, я розпереживалася, зима, в Криму тоді також були морози. Вирішила забрати його до себе, то й що, що батьки проти? Привезу, хай тут живе, маю право на чоловіка! Я тоді в тебе гроші позичила, — Тетяна кивнула Таленці, та кивнула у відповідь, мов пам'ятає про це. Зітхнувши Тетяна продовжила.

— Діма сказав мені адресу, але так, приблизно, в радіусі шістсот метрів. Здавалось би, а це три квадратні кілометри, якщо порахувати. Приїхала я в Севастополь, в маршрутці питаю: «Де тут дурдом знаходиться?». Після того, як від мене шарахнувся третій, зрозуміла, що якось я не так запитую, потрібно запитувати, «де психіатрична лікарня», а не «дурдом». Я вся не нервах, не знаю, що люди про мене думали, але напрямок показали. Корпусів в тій лікарні багато, насилу знайшла потрібний. Прізвище Петі знала, бо знала прізвище його брата, запитала у медсестри, немає такого. Тоді запитала по псевдоніму, в нього є псевдонім, такого також немає. Але медсестра була добра жінка, дала мені список подивитися, там був один Петя, я зрозуміла, що то він, написав собі прізвище Кабан. Відділ де лікують примусово від алкоголізму, там багато анонімно проходять. Ми з ним зустрілися. Його привели в кімнату для побачень, там лавочки, так як в фільмах показують зустрічі в тюрмі, тільки наглядка не сиділа. Петя абсолютно пасивний, загальмований від ліків. Сказала, щоб поцілував, поцілував. Забрати його з собою я не змогла, він нічого не хотів, та й було неможливо, не реально звідти вийти до кінця строку, як з тюрми і втекти ніяк, все заграбовано. Посиділи, поговорили, далі він стомився, забрали його на процедури, а я пішла. Як звідти вибиралася, то окрема розмова, кругом пустир, нікого немає, спитати ні в кого, а ще я в такому стані, але якось вийшла до зупинки. Щаслива була! Говорив зі мною, не прогнав! І навіть був не проти, щоб я дзвонила! Повернулася в Київ, перерахувала Петі анонімно гроші на рахунок в його мобілку, щоб міг дзвонити, сама старалася дзвонити рідко, вже була навчена. Тільки моє «рідко» здавалось йому — занадто часто, пригрозив, що запише мене в чорний список і тоді взагалі

не зможу додзвонитися до нього. Єрунда ті «чорні списки», я навчилася їх обходити. Легко зламувала ту програму, — Таня перевела подих, погамувала в собі емоції. Таленка з Лентиною презирнулися. Не сподівалися від Тані хакерських талантів.

— Літом в мене появились гроші, зробила замовлення, поїхала в Крим до Фросі. Вона на той час продала квартиру в Севастополі і купила хату в селі далеко від моря, мов Крим він кругом Крим. Це не так! Без моря, то інший Крим. Ви знаєте де Кримський хребет? — Таня гілочкою на піску намалювала карту Криму. — Отут її хата. Умови хороші, тільки море далеко, там вдень жара, а вночі дубаріна, градусів на двадцять менше. Поселилася я в Фросі, відпочила з дороги, купила фарбу, голову пофарбувала і поїхала шукати Петю, телефон його не відповідав, адресу знала приблизно, а що найгірше, записку, ту де та адреса записана, забула дома, але трохи пам'ятала. Стала шукати будинок занедбаний, так як Діма сказав, на зупинці «Автобан», їхати від площі «П'ятдесятиріччя СРСР». Сиджу в маршрутці, ще не доїхала до тієї площі і внутрішній голос мені каже: «Тобі тут виходити». Я запитала у водія, дійсно, зупинка «Автобат», вийшла. Дачні ділянки такими квадратиками, вони кругом всі однакові. Шукаю вулицю «Сосновий бір», ніде на горизонті сосен немає і такої вулиці також. Дзвоню в Київ, прошу Діну знайти мою записку і прочитати мені зі всіма стрілочками і закарлючками, мені вже було все рівно, чи здогадується вона і батьки, чому я в Крим поїхала й до кого. Поки Діна шукала, я людей розпитувала. Не там вийшла. В Криму не одна зупинка «Автобат», потрібно було таки їхати до площі «П'ятдесятиріччя СРСР». Діна подзвонила, сказала, що на записці виділена цифра три, обведена колом. Згадала, це номер маршрутки. Я тоді вже від площі доїхала до другого дачного товариства «Автобат», а спека була неможлива. Петю так і не знайшла, добре, що не знайшла, бо вигляд у мене вже був страшний, від спеки макіяж розмазався, вся в пилюці, — Таня розповідала, як розпитувала різних робочих, чи не знають Петю, як знайшла голову дачного товариства. Все безрезультатно. Так шукала, аж зайшла на територію російської військової частини і там шукала авто батальйон і в ньому Петю. Не знайшла, повернулася до Фросі.

Повіяв вітер, Таня змерзла, жінки перейшли на сонячний бік вулиці.

— Там біля Фросі не далеко є гарне озеро, я спочатку про нього не знала. Ходила на пляж, засмагла. В Фосі такий балаган, до неї всі літом їдуть, столик у дворі, вечором там сиділи. Коли раптом у мене дзвонить телефон, дивлюся то Петя. В мені відразу буря емоцій, втупилася на телефон і не можу відповісти. Фрося мене трясє, кричить: «Говори!» Ледве я відповіла, — Таня знову переживала ті емоції, хвилювалася. — Хтось йому сказав, що я його шукала. Мені не призналися, прикрили мужика, а Петі донесли інформацію. Я його голос почула і ейфорія відразу. Здивувався, що я не в Севастополі,

та яка різниці, в Криму все поряд, приїду, як тільки захоче. Він захотів, не завтра — сьогодні. Я тоді швидко в душ, тільки з пляжу прийшла, все було мокро, спідниця мокра, в мене там була ця, що зараз на мені. — Таня показала спідницю, Таленка з Ілентиною критично її оглянули, біла і коротка.

— Сказав де мені вийти з автобуса, він мене там чекатиме. Їду з мокрою головою, в мокрому одязі і вже вечоріє. Петя знову набрав мій номер, переконатися, що таки їду. Чула, як комусь наказав йти геть, бо до нього Таня їде. Я аж розімліла, це почувши.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

— Не спиш? — в асці побачила Енея.

— Бонжур! Ні. А як Ви? — Еней знову звертався до мене на Ви.

— Про секс пишу. Всі вже сплять.

— А я все планую до вас в гості заскочити, та все не виходить.

— Збирайся!

— Ага.

— Ще розкажеш те, що тоді не розповів.

— Розкажу. В принципі і зараз можу. Тільки я не пам'ятаю на чому ми зупинилися. Не можете нагадати?

— Ми зупинилися не першому сексуальному досвіді, Еней.

— Хіба я його не розповів?

— Розповів. А як далі в тебе формувалося відношення до сексу, до дівчат. До хлопців цікавість мав?

— Не мав! — на рахунок хлопців відповідь Енея була поспішна і категорична. — Після першого досвіду від сексу на рік, чи два відвернуло. Саме від сексу. Залицяння, флірт — це все було і поцілунки.

— Як потім розвивалося?

— Мені подобалося зваблювати, розпалювати — це як дуже цікава вмотивована гра. А потім улітку між десятим та одинадцятим класом трапилася вельми пристрасна дівчинка на два роки менше мене. От власне вона й запалила.

— Як їй це вдалося?

— Дуже багато гарячих поцілунків. Та й вона не ховала свого власного бажання. Там було щось на кшталт гри хто кого більше заведе. Вельми ризикова гра під горілку.

— Ти в неї був перший?

— Здається ні. Ми мали вже по одному досвіду.

— Ви потім з нею зустрічалися?

— З півроку по-зустрічалися.

— А потім перестали? Чому?

— То давно було. Не пам'ятаю. Там були якісь дивні накрути.

— Не згадаєш?

— Та от намагаюся. А! Я тоді в підготовку вдарився до вступів. Довелось нормально вчитися. В неї були свої плани. Ми почали просто рідко зустрічатися, ну і частіше сваритися. Й обоє розуміли несерйозність стосунків.

— Як вона зараз? Одружена?

— Не знаю. Не цікавивсь.

— Як у тебе зараз, Еней? Є нові знайомі, любов?

— Ну, я вже рік зустрічаюся з дівчиною, — відповів Еней і вставив смайлик.

— Розкажи!

— Е, про що?

— Про дівчину!

— А що саме цікавить?

— Все! Що тебе в ній приваблює, що запалює?

— Я не хочу обговорювати цю тему. Тим паче, мене звать вечеряти. Добраніч! Продовжимо наступного разу.

Наша розмова закінчилася. Еней пішов вечеряти.

Реальність.

— Тут у вас холодно, — сказала Таня. Таленка запропонувала їй свою кофту. Кофта не зігріла, в Тані були голі ноги.

— Вечором в Криму холодно, а я в мокрому одязі, змерзла, звичайно. Петя зустрів мене на зупинці, поцілував в губи, так зворушливо. Я тоді, як шукала, його будинок не знайшла була, він в глибині стояв, не дійшла туди. І добре, що не дійшла, бо вигляд у мене був страшний. Петя мене запросив на два дні. Я вирішила, як тільки натякне, що пора, то відразу їхати геть, не затримуватися, щоб не слав матом. Два дні швидко пролетіли. Мені сподобалося бути при хазяїну, ми і в магазин ходили взявшись за руки. Місця в Криму є такі красиві, що тільки «охуїть», по другому не скажеш, так гарно, — Таня смачно матюкнулася, здивувавши Ілентину й Таленку, раніше так матом не крила.

— Таня, секс у вас був, чи не було? — уточнила Ілентина.

— Був. Хоч Петя вже рахує себе імпотентом, було нормально. Якщо член не опадає, це вже початок імпотенції?

— По різному буває, — відповіла Таленка.

— Чоловіки говорять, ніби так починається чоловічий клімакс, — сказала Таня зі співчуттям в голосі. Вулицею в білій сукні йшла наречена з нареченим, їх фотографували. Звична вулична сценка Таню зворушила.

— Хочу заміж! — сказала. Таленка з Ілентиною не раз чули її бажання, ніяк не відреагували, чекали продовження розповіді. Наречена з нареченим, фотографи, гості пройшли вулицею вниз.

— Пройшло чотири дні, чи п'ять, він мовчить про мій від'їзд і я мовчу. Фрося мене попередила, щоб я не поверталася до неї зараз, перечекала ще пару днів. До неї рідня чоловіка нагрянула, Фрося робила вигляд, ніби влітку в неї немає ніяких гостей. «Очі не бачать, серце не болить». Видно Петя від мене був вже трохи стомився, став натякати на мій від'їзд. Переконувала його дати мені ще день, бо інакше прийдеться ночувати ніч на вокзалі, розсердився, ми посварилися. Я збрала свої речі, спакувала сумку. Петя кричав мені, що я збираюся поселитися в нього назавсім. Я не збиралася, хоч хотіла б, звичайно. Психував, але пішов мене проводити, може хотів переконатися, що я поїхала. Дала йому сумку в руки: «Неси!» — сказала. Поніс, але весь час смикався.

— Вп'яниць так буває. Не може витримати більше чийось присутність, хоче сам випити і розслабитися, — сказала Таленка.

— Хай би пив, я не перешкоджала. Та й пили ми часто, разом в магазин ходили купували. Може тому й потенція була не дуже, що пив багато. Говорив мені: «Нічого в нас не виходить, ти ж бачиш, я імпотент, не маю на тебе ерекції, нічого в нас не буде.» — мабуть так кокетував зі мною. Сказала йому, що не бачив він імпотентів! В мене тоді наче телепатія прокинулася, я його думки стала відчувати, так мені здавалося. Щось про Аду згадала і чую як думає: «Хочу Аду. На Таню не буду дивитися, бо і її стану хотіти.» Прийшли на автобусну зупинку, вже було пізно, автобуси не ходили, тільки маршрутки, ті які до вокзалу. Змусила Петю поцілувати мене в губи й поїхала. Погано ми розсталися й добиратися до Фросі мені було трудно, ніч провела на вокзалі. Тільки я вже навчена, трималася, не дзвонила Петі, не набридала. Але завжди дзвонила й радилася з Васею, потрібно припинити з ним радитися. От і сьогодні вже радилася, перед тим, як сюди йти, — Таня розповіла і перейшла з тіні за сонцем на освітлене місце, Таленка з Ілентиною пішли слідом за нею.

— Потім пізніше, Петя мені подзвонив, мов ми так погано розсталися. А мені так добре стало, я мліла. Вже з Києва привітала його з днем народження, перевела йому на мобільний сто гривень.

— Ти пересилаєш йому гроші? — здивувалася Таленка.

— На день народження! Він навіть не знає хто то йому прислав, там відправником був банкомат, — виправдалася Таня. Розповідати далі вона не змогла, дуже змерзла, ще трохи покрутилася й пішла.

— Закохана Тетяна стала інакша, — зробила висновок Ілентина. — Романтичніша.

— Та ні! Вона тонка романтична натура, завжди така була, хіба не матюкалася раніше. Він її не вартий, алкоголік, просто попав в такий період. Не потрібний він їй.

— Так любить же.

— Не того любить. Готова на все ради нього, гроші йому перераховує, а він не вартий того. Не потрібний їй такий!

— Її почуття того варте, щоб бути. Тетяна хоче бути закоханою.

Жінки ще довго говорили про Таню і її почуття.

Реальність.

— Це до теми сексу, — сказав Арій. — Там бачиш жінку, з Ігорем говорить, зараз забув, як її звати, пам'ять погана стала, робить лжебатики гуашшю, вона мене з Заєю познайомила. Вони тоді дуже дружили. — Арій розповідав Ілентині. Давно не бачилися, Арій хотів встигнути поговорити. Вулицею йшли люди, Ігор розмовляв з жінкою, Арій продовжив розповідь.

— Тут були дві сестрички молоденькі, також забув, як їх звати. Одна з них мене любила, тільки я того не знав. Потім пізніше мені сказала. Посміхалася мені завжди дуже мило, а я звідки міг знати, що то мені виражає симпатію, може вона всім так посміхається? Одного разу вони вчотирих: Зая, та жінка і дві сестрички сиділи на горі на лавочці і пліткували, як заведено в жінок. Зайшла в них мова про секс. Зая й каже: «Арій це такий й.барь!» Ми тоді з нею зустрічалися. Говорить: «Як мене зігне, як вставить! Як не дасть потім розігнуться!» Та жінка їй каже, мов не можна при молоді. Тільки Заї було все рівно, вважала, хай молодь учиться, це є життя. Вони тоді посварилися і більше не дружили.

Арій взяв льодяника, старався кинути курити, покрутив у руках, не став розгортати, поклав назад до кишеньі.

Реальність.

— Осінь. Стало холодно. Ти й далі спиш голим, коханий Мовчун?

— А ти, голенька? Маєш веселий фільм, — Мовчун кинув мені фільм і усмішку-смайлик. Від радості хвилювалася, робила помилки, довбалася з перекладачем, нарешті спромоглася щось написати.

— Я б не змогла заснути гола, але для тебе роздягнуся навіть у холодну погоду.

Відповіді довго не було і я сумувала, все брала на свій рахунок.

— Той сайт мені перестає подобатися, — нарешті написав Мовчун. — все приходиться з великим запізненням.

Важко вести діалог з паузами хвилин по дванадцять. Вийти на скайп Мовчун не хотів. Дав мені ще кілька красивих фільмів і вирішив, що з мене досить. Подякувала палко і емоційно.

Через кілька днів показав фото саду Киці. Про Кицю розповідав живо з цікавістю. Ревнувала. Похвалилася, що запланувала наступного року побачити його. Знову запропонувала вийти на скайп. Зник.

— Не хочеш мене бачити не мусиш! Нікуди не поїду. Досить того, що ти є, — заспокоїла Мовчуна. Попросила написати мені свою поштову адресу, бо була потрібна для авторського права. Не дав. Наполягав залишити наші стосунки тільки у віртуальній площині. Поговорили про білочок, що покрали його горіхи.

Автор роботи В. Корнієнко

Реальність.

Киця простягла руку і зняла з Мовчуна окуляри. Він трохи боронився правою рукою, відібрав, одягнув. Не надовго. Киця рішуче зняла їх знову. Я дивилася на монітор і не знала як бути. Киця по скайпу задзвонила мені зненацька. Я вийшла в інтернет, чекала на розмову з Бариним, а тут Киця. Не тільки Киця, перед камерою вона була поряд з Мовчуном, в них йшла боротьба за окуляри. Це вона Мовчуна для мене прихорошувала? Я мала включити свою камеру, вагалася, не причесана, без макіяжу, в домашньому одязі. Хоч би в люстро заглянути! Але не глянула, прив'язана навушниками до комп'ютера, не могла відійти. Пригладила рукою не дивлячись, щось на голові, ввімкнула камеру. Киця строчила словами, запитувала мене, давала розпорядження Мовчуну, збігала на кухню взяла чай в великі чашці, пила і командувала Мовчуном і мною.

— Як книжка про секс? Мовчун говорить, пишеш тільки ти.

— Так, то Ілентина пише, — ствердив Мовчун.

— Мовчун також пише, тільки не зауважує цього, — сказала я. Дивилася, як Мовчун нарешті відібрав в Киці свої окуляри, надів на носа.

Киця торкалася його, підштовхувала до камери, поправляла йому волосся. Заздрила їй.

— Ваша книга порно?

— Ні, — відповіла одним словом, мені бракувало польських слів, не могла розповісти Киці, про сюжет книги.

— Мовчун не хоче з тобою говорити по скайпу? То маєш його зараз, говоріть! — Командувала Киця. Мовчун спробував розпитати про батік, поговорив про погоду, в них зараз бушувала буря. Підкреслив мені, що буря. Киця цього не зрозуміла, переривала наш діалог, ми повинні говорити інакше. Тільки ми не знали як. Замовкли.

— Я вас тут лишаю самих, говоріть! — сказала Киця і вийшла з камери. Мовчун шукав слова, дивився то на камеру, то вище, хотів навчити мене записувати відео з камери. я не вміла, не розуміла, що маю натиснути, не тиснула нічого, боялася перервати зв'язок. Повернулася Киця.

— Така розмова, то даремна трата часу. Перестань дивитися телевизор! По-людські поговори, — наказала Киця Мовчуну, посварила і тут же його захищала. — Він не має свого скайпу, — говорила, обманювала мене. Мовчун знімав, можливо штовхнув її, або зробив якийсь знак, мені в камеру не було видно. Після чого Киця довго щось доводила про скайп Мовчуна і свій старий ноутбук.

— Твій старий ноутбук без клавіш, ти так стукала, що клавіші повилітали, — говорив їй Мовчун, дивлячись поверх екрана.

— Зараз маю мало часу, але дома знайду й пришлю тобі фото Мовчуна. Мабуть має бути на ньому без трусів? Бо інакше не по темі, — жартувала Киця, Мовчун знімав. Звичайно, Мовчун розповідав Киці все, вона проговорилася, тому незадоволений.

— Так! звичайно, я хочу різні фото, — запевнила їх.

— Я з Киці фото пришлю, в мене є де вона гола на велосипеді. Я хоч звичайний чоловік, а Киця професорка! — пригрозив Мовчун. Я згодилася і на фото Киці. Вони кублилися, штовхали один одного перед камерою, гралися. Киця прийшла в гості до Мовчуна, щоб його розрухати. Мовчун любувався її темпераментом. Говорили багато, я не встигла вставити ні слова.

— Скажи, коли ти збираєшся до нас приїхати, — запитала мене Киця.

— Як тільки Мовчун скаже, я відразу їду.

Мовчун відсунувся від камери і махнув рукою, ніби захистився, потім замахав заперечливо.

— Він боїться, — сказала Киця. Я не заперечила і ні на чому не наполягала. Боїться мене, значить я страшна для нього, для чого мені туди взагалі їхати? Мовчуна полякати? Киця забирала в Мовчуна свій комп'ютер, змусила його перейти на свій старий ноутбук. Він покірний, виконував кожне її розпорядження, вийшов на сайт під своїм іменем, говорив зі мною і

дивився телевізор. Потім уже тільки бачив телевізор, там йшов його любий телесеріал. Для годиться обіцяв подзвонити після серіалу, попрощався.

Як завжди, Мовчун не виконав своєї обіцянки. Може він мав на увазі закінчення серіалу в цілому, а не однієї серії? Скільки ще там серій в тому серіалі? Мовчун був злий, Киця змусила його показати своє небажання бачити мене, відверте, не завальоване пісеньками. От вона — гола правда!

Реальність.

Ілентина дивилася, як Хитрий розмовляв з Арієм, чекала, думала, чи підійдуть до неї. Більше говорив Арій, натхненно і переконливо, Хитрий тримав паузу. Чекала довго, нарешті не витримала й підійшла сама.

— Ти там стояла? Я тебе на побачив, — виправдався Хитрий. — Як твоя книга?

— Нормально. Хочемо оформити авторське право й подати на літературний конкурс.

— Конкурс літературний?

— Літературний.

— Беруть тільки художні твори?

— Не тільки. Можуть бути різні твори, — Ілентина перерахувала, які твори можуть приймати в ньому участь.

— Філософські також?

— Так. Останній термін подачі — перше грудня.

— Я не встигну.

— Готуйся на наступний рік. Цей конкурс проходить щорічно.

Хитрий з Ілентиною ще трохи поговорили про конкурс. Хитрий переконаний, що нікому їхні твори непотрібні, Ілентина, та навпаки, впевнена — людство спить і бачить, як би почитати ними написане. Хитрий написав серйозний філософський твір, Ілентина — художній роман на тему сексу. В їхню розмову втрутився Арій, філософію він сприймає, а от роман про секс — ні.

— Кому це треба, читати, хто з ким спав? Я пишу історичну книгу, вона має цінність тим, що описує відомих людей, наших сучасників.

— Про мене написав? — запитав Хитрий.

— Про тебе ні. Ти ж тут не стоїш. Я про «Фрипуля» написав і про Малахова.

— Про нас з Таленкою він також не написав, — додала Ілентина. — Ми недостойні його уваги. Не пишу я хто з ким спав, це не порно. Секс — тема серйозна. Сексуальне життя Арія вже описане від дитсадка. Пам'ятаєш, Арій, як ти зробив одній жінці комплімент, сказавши, що її в тих куцах ще можна трахати й трахати?

— Так і сказав? — уточнив Хитрий. Арій ствердив.

— Вона тікала від нього, як ошпарена, — сказала Ілентина й показала про які куці йшла мова.

— Ти описала, як Арій робив слив'янку. Ми тоді зайшли з ним в аптеку купувати ці...

— Презервативи? — підказала Ілентина. Вона знала цю історію, всі її знали, Арій часто розповідав.

— Ні, не презервативи, жіночі ковпачки протизаплідні, їх на шийку матки одягають. Зайшли в аптеку, Арій запитує, чи є вони в них. Аптекарька цікавиться, який нам розмір, тоді Арій показує рукою діаметр горлечка бутля, десь сантиметрів шість, дивиться на мене і запитує, чи такий. Я кивнув йому, бо дивлячись на аптекарку, вже не міг і слова сказати. Вона розгубилася, очі мала, мов тарілki.

В ті часи Арій робив слив'янку, засипав сливи з цукром в бутлі, щоб бродили, на горлечко надівав гумові рукавички і презервативи, зробивши в них голкою маленьку дірочку. Арій часто розповідав про той випадок, коли вирішив спробувати ще й жіночі ковпачки. Ілентина так і не зрозуміла, купив він їх, чи ні, були вони добрі, чи не підійшли. Кожного разу розповідь зупинялася на ступорі аптекарки і далі не продовжувалася, зрозуміло було тільки, що та аптекарка була молода і красива.

— Я до Арія тоді заходив, йшли пити чай на кухню, там стояли ті бутлі зі слив'янкою, бродили, рукавиці і презервативи аж тремтіли під тиском. Арій до них: «Привіт, другани!», та рукою зачепить, а вони йому у відповідь, ніби руками і членами махали, — розповідав Хитрий, та жестами показував, як було.

— Ще не написала про це. Напишу обов'язково, — запевнила Ілентина. Далі розмова перейшла цілком на Арія, Хитрий хотів його підтримати, пробував підбадьорити словами. На Арія не подіяло.

Віртуальність.

Однороги мчали над хмарами, маревом мерехтіли вдалині. Хмари клубочилися, розліталися в різні боки, горіли краплини освітлені сонцем. Сонячні промені проникали в блакитну глибину прогалинами хмар, освітлювали землю, засмічений берег, забруднене море.

ВОНА стояла на березі, де постала гола, не прикрита Правда, бридка, страшна і жорстока — нікому не потрібне було її почуття, ВОНА не витримала конкуренцію навіть з серіалом, ще хоч би там футбол, чи волейбол, або якісь спортивні змагання, а то серіал. Жінка завжди отримає х.. на свої почуття, хоч в прямому, хоч в переносному значенні. Що тут скажеш?

— А ти збреш! — іронічно порадив Голос за кадром.

— Збрешу! В нашому черговому романі, — відповіла й пішла степом. Не було його тут, ВІН переглядав фільми. Вибрав для неї.

Автор роботи В. Корнієнко

Літературно-художнє видання

Валія Киян, Юра Лоцький

Акт правди

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу авторів.

Дизайн обкладинки Є. Корнієнко.

Для ілюстрації використані роботи художників: В. Батракова, Є. Смажа, Д. Корнієнко, О. Тіменик, В. Корнієнко

Валія Киян, Юра Лоцький. Акт правди. — Тернопіль: Видавництво «Крок», 2016. — 246 с.

ISBN 978-617-692-317-6

Підписано до друку 01.02.2016. Формат 70x108 1/32.

Папір офсет. Гарнітура «Minion Pro».

13,4 умовних друкованих аркушів.

Замовлення №318.

Видавництво «Крок»

Свідоцтво ДК № 3538 від 30.07.2009 р.

а/с 554, м. Тернопіль, Україна, 46027

тел. +38 096 9875992

info@krokbooks.com

KrokBooks.com